

Liahona

**President Monson:
Går omkring och
gör gott, s. 14**

**Din omsorg räknas inom
besöksverksamheten, s. 28**

**Första gången jag lyckades
berätta om evangeliet, s. 58**

**Jag gick miste om
en vän, s. 60**

MED TILLSTÅND AV TRUSTEES OF THE WALLACE COLLECTION, LONDON/ART RESOURCE, NEW YORK; KOPIERING FÖRBUDEN

Jesaja, av Ernest Meissonier

Äldste Randall K. Bennett i de sjuttios kворum lär att vi ska vara mycket uppmärksamma när apostlar och profeter citerar eller vittnar om ord från andra apostlar och profeter (se sidan 42 i det här numret). Många nutida profeter har vittnat om sanningen i Jesajas ord, bland annat Nephi (se 1 Nephi 15:20), Jakob (se 2 Nephi 6:4) och Abinadi (se Mosiah 14).

Men Jesajas ord har en ännu större förespråkare. Om profeten Jesaja sade Frälsaren själv till de rättfärdiga nephiterna: "Jesajas ord är stora." Han uppmanade dem att "utforska dessa uppteckningar" och sade sedan: "En befallning ger jag er att ni noggrant skall utforska dessa uppteckningar" (3 Nephi 23:1).

Liahona, mars 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Varför behöver vi profeter?**
Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärarnas budskap: Döttrar i mitt rike**

ARTIKLAR

- 14 Har jag gjort något gott på vår jord i dag? Upplevelser i president Thomas S. Monsons liv**
Heidi S. Swinton
En titt på profetens liv och verksamhet.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Tom Smart, med tillstånd av *Deseret News*. Baksida: Med tillstånd av LDS Church Archives

20 Evangeliets kultur

Dallin H. Oaks
Kyrkan lär oss att ge upp personliga traditioner eller familjetraditioner som går emot evangeliets kultur.

28 Besöksundervisning: Förstå kraften i tjänande

Hjälpföreningens generalpresidentskap
Vi kan följa en högre väg och visa vårt lärjungeskap när vi tjänar genom besöksverksamheten.

33 Döttrar i mitt rike: Betydelsefull för många

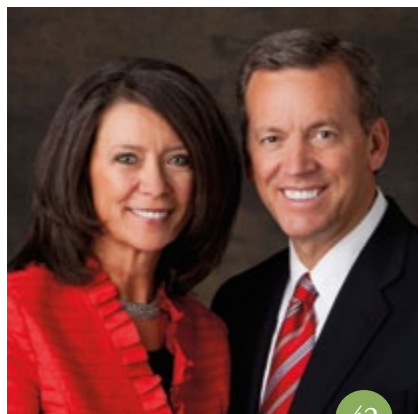
Nio sista dagars heliga berättar om hur den här boken har välsignat dem.

34 En världsomfattande vädjan om indexerare

Heather F. Christensen
Ditt arbete med FamilySearch-indexering kan hjälpa andra hitta sina förfäder på internet.

AVDELNINGAR

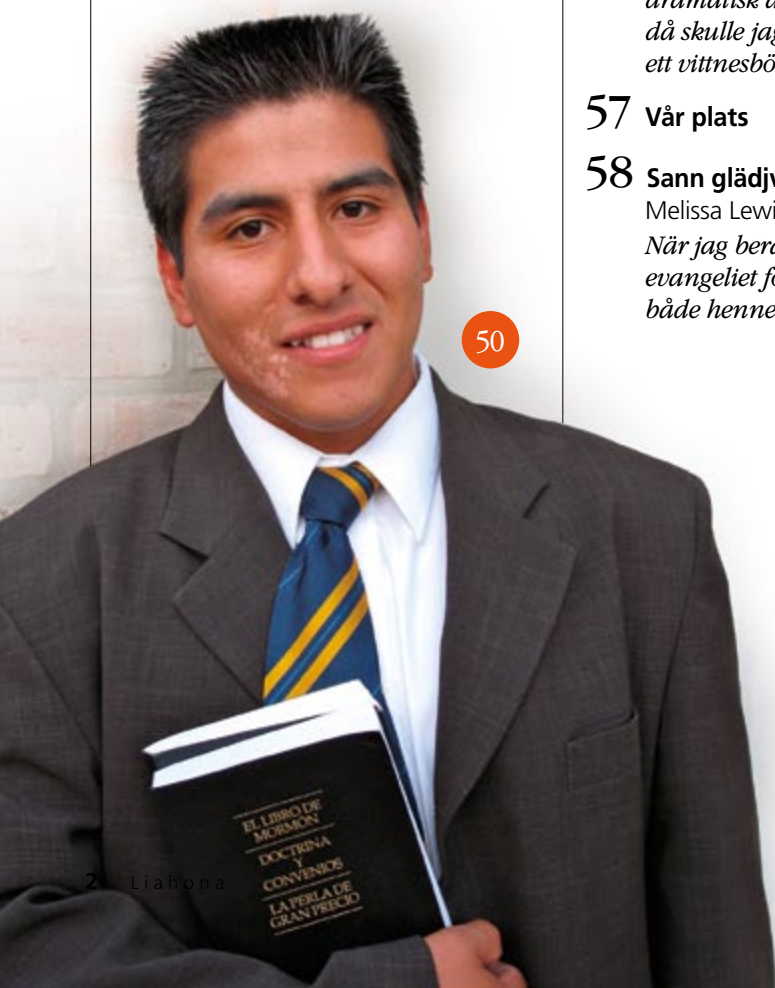
- 8 Anteckningar från oktoberkonferensen**
- 10 Vårt hem, vår familj: Förberedelser för generalkonferensen**
Mark A. Barrionuevo
- 12 Vad vi tror på: Vi stödjer våra ledare**
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 74 Kyrkonytt**
- 79 Förslag till familjens hemafton**
- 80 Tills vi möts igen: Gå vidare och gå framåt**
Michelle Guerra

- 42 De talade till oss:
Följ profeten**
Randall K. Bennett

Se om du kan hitta
Liahonan som är
gömd i det här
numret. Ledtråd:
Fråga Benson.

- 46 Rakt på sak**
- 48 Affisch: Ta hand om
ditt tempel**
- 49 Rad på rad: Amos 3:7**
- 50 Alex' goda exempel**
Michael R. Morris
*Alex Escobars goda exempel
har haft evig betydelse för hans
familj.*
- 52 Hur kan vi få ut det
mesta möjliga av
våra tempelbesök?**
Richard G. Scott
*Enkla förslag på hur du kan
förbättra dina besök i templet.*
- 54 Ensam men inte ensam**
Joshua J. Perkey
*Hur Juan Cabrera från Ecuador
får styrka att stå emot frestelser.*
- 56 Mitt vardagliga vittnesbörd**
Stephanie Gudmundsson
*Om jag bara kunde få en
dramatisk andlig upplevelse —
då skulle jag veta att jag har
ett vittnesbörd.*
- 57 Vår plats**
- 58 Sann glädjwe**
Melissa Lewis
*När jag berättade om
evangeliet för Angie, hjälpte det
både henne och mig.*

- 60 Den bästa fotbollsspelaren**
Angie Bergstrom Miller
*Om jag blir vän med Nan så
kommer mina vänner att tycka
att jag är konstig.*
- 62 Vår sida**
- 63 Välj ljuset**
Gerrit W. Gong
*Hur evangeliet hjälper
oss att hitta ljuset.*
- 64 Ta med Primär hem:
Levande profeter lär
mig att välja det rätta**
- 66 Bestäm dig nu**
Thomas S. Monson
*Hur kan dina dagliga
beslut förändra din framtid?*
- 68 Abu lär sig om ärlighet**
Ann P. Smith
*Abu ville så gärna ha
några kakor, men de
tillhörde någon annan.*
- 69 Färgläggningssidan**
- 70 För små barn**
- 81 Skriftfigurer från
Mormons bok**

**President
Dieter F. Uchtdorf**

andre rådgivare i
första presidentskapet

VARFÖR BEHÖVER VI profeter?

Eftersom vår himmelske Fader älskar sina barn har han inte låtit dem gå igenom detta jordeliv utan anvisningar och vägledning. Vår himmelske Faders lärdomar är inte av det vanliga, förutsägbara, medelmåttiga slaget, som kan inhandlas i pocketvariant i närmaste bokhandel. De är visdom från en allsmäktig, allvetande celestial varelse som älskar sina barn. I hans ord finns tidernas hemlighet — nyckeln till lycka i det här livet och i den kommande världen.

Vår himmelske Fader uppenbarar sin visdom för sina barn på jorden genom sina tjänare profeterna (se Amos 3:7). Alltsedan Adams dagar har Gud talat till sina barn genom utnämnda orakel som fått i uppdrag att uppenbara hans vilja och råd till andra. Profeter är inspirerade lärare och är alltid särskilda vittnen om Jesus Kristus (se L&F 107:23). Profeterna talar inte bara till folket i sin tid, utan de talar också till folk i alla tider. Deras röster genljuder genom århundradena som ett testamente om Guds vilja till hans barn.

Vår tid skiljer sig inte från det förflutna. Herren älskar inte folket i vår tid mindre än folket i gångna tider. Ett av Jesu Kristi kyrkas återställelses härliga budskap är att Gud fortsätter att tala till sina barn! Han gömmer sig inte i himlen utan talar idag som han gjorde i forna dagar.

Mycket av det som Herren uppenbarar till sina profeter är avsett att förhindra bedrävelse för oss som enskilda och som samhällen. När Gud talar gör han det för att undervisa, inspirera, förfina och varna sina barn. När enskilda och samhällen ignorerar sin himmelske Faders anvisningar, gör de så med risk för att utsättas för prövningar, lidande och slit.

Gud älskar alla sina barn. Det är därför han så enträget väddar till oss genom sina profeter. Precis som vi vill det bästa för våra nära och kära, vill vår himmelske Fader det bästa för oss. Det är därför hans instruktioner är så viktiga och ibland så brådskande. Det är därför han inte har övergett oss idag, utan fortsätter att uppenbara sin vilja till oss genom sina profeter.

Vår bestämmelse och världens bestämmelse hänger på att vi lyssnar på och hörsammar Guds uppenbarade ord till sina barn.

Guds oskattbara instruktioner till mänskligheten finns i Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Dessutom talar Herren till oss genom sina tjänare, som han återigen ska göra under den kommande generalkonferensen.

Till alla som undrar om något sådant kan hända — som kanske frågar: "Är det möjligt att Gud talar till oss

idag?” — av hela mitt hjärta inbjuder jag er att ”komma och se” (se Joh. 1:46). Läs Guds ord som finns i skrifterna. Lyssna på generalkonferensen med öron som är villiga att höra Guds röst, given genom hans nutida profeter. Kom, lyssna, och se med hjärtat! För om du söker ”med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för [dig] genom den Helige Andens kraft” (Moroni 10:4). Av och genom denna kraft vet jag att Jesus Kristus lever och leder sin kyrka genom en levande profet, ja, president Thomas S. Monson.

Bröder och systrar, Gud talar till oss idag. Och han önskar att alla hans barn lyssnar på och hörsammar hans röst. När vi gör det välsignar och uppehåller Herren oss storligen, både i det här livet och i kommande världar. ■

PROFETER OCH APOSTLAR TALAR IDAG

Profeternas och apostlarnas gudomliga arbete upphör aldrig. Mellan generalkonferenserna fortsätter första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum att undervisa och verka i världen. Prophets and Apostles Speak Today (Profeter och apostlar talar idag), en avdelning i LDS.org, dokumenterar kyrkans ledares fortgående verksamhet med filmavsnitt, fotografier och artiklar (på ett flertal språk).

Lär av dem om deras verksamhet. Lyssna på och läs deras vittnesbörd om Frälsaren. Se och läs om deras budskap om kärlek och hopp till medlemmarna var de än vittnar, i kyrkans huvudkontor i Salt Lake City eller när de uppfyller sina uppdrag runtom i världen.

Gå till [lds.org/study/prophets-speak-today](https://www.lds.org/study/prophets-speak-today) för att lära dig mer om hur profeter och apostlar talar till oss idag.

UNGDOMAR

Ledd av en levande profet

Christy Ripa

När jag var 16 år hade jag möjlighet att vara med och se generalkonferensen på plats för första gången. Min familj bodde i västra Oregon i USA och vi körde till Utah för att vara med på konferensen och för att släppa av min äldre bror vid missionärsskolan.

Jag kom till konferensen med en önskan att bli undervisad av den Helige Anden. Följden blev att jag fick en bekräftelse av Anden som jag

förmodligen inte skulle ha fått om jag inte hade förberett mig.

Under en av sessionerna ställde sig alla upp och sjöng psalmen "Led oss fram, o himlens Herre". Medan vi sjöng fick jag en stark känsla av att jag skulle titta mig om i konferenscentret. Jag gjorde det och slogs av enigheten hos alla tusentals människor där när vi höjde våra röster för att prisa Gud.

Sedan fick jag en upplevelse där

jag kände mig som Nephi när han såg synen om livets träd, för Anden sade till mig: "Se" (se 1 Nephi 11–14). Jag tittade på president Thomas S. Monson och kände att enigheten i kyrkan finns där därför att vi leds av en levande profet. Genom ett vittnesbörd från den Helige Anden vet jag att president Monson är den sanne profeten för vår tid, och jag vet att Jesus Kristus leder sin kyrka genom honom.

BARN

Noa
Gå till
höger

Mose
Gå neråt

Mormon
Gå till
vänster

Moroni
Gå till
vänster

**Johannes
Döparen**
Gå till
höger

Petrus
Gå till
höger

Joseph Smith
Gå uppåt

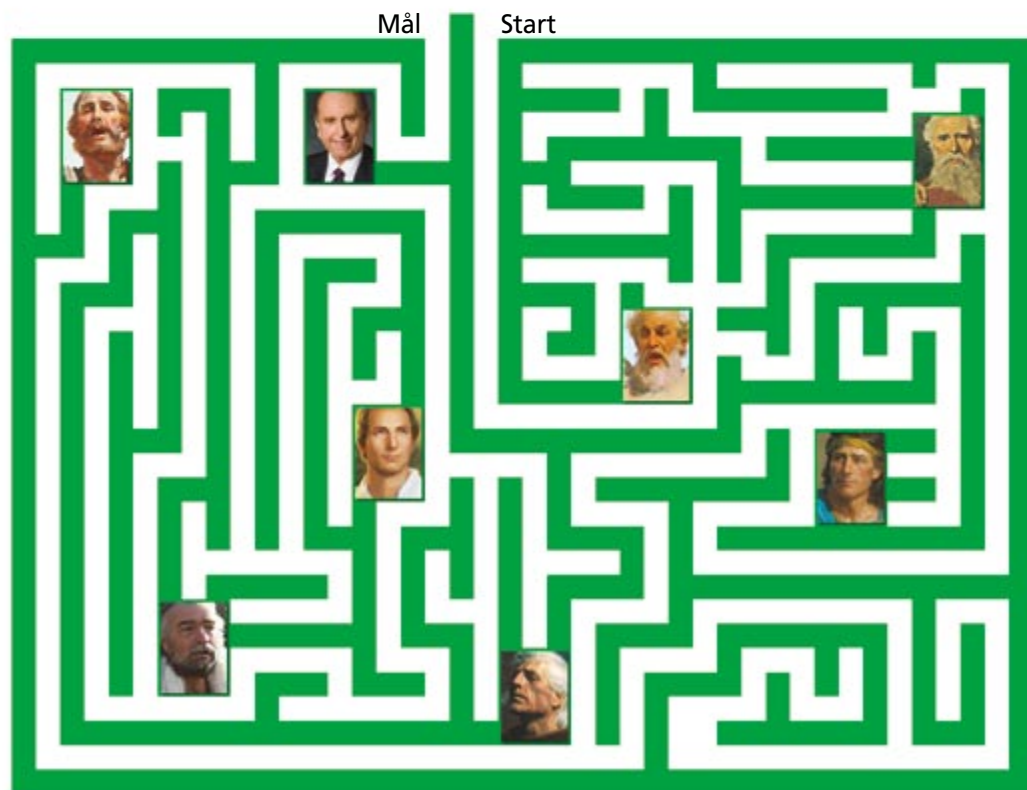

**President
Thomas S.
Monson**
Gå uppåt

Jag blir lycklig av att följa profeten

Vår himmelske Fader har gett oss profeter som vägleder och undervisar oss så att vi kan vara lyckliga.

Hitta vägen genom labyrinten genom att följa instruktionerna från varje profet. Para ihop varje bild i labyrinten med den som finns i listan ovanför och som talar om vart du ska gå.

Studera materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro, Familj,
Tjänande

Döttrar i mitt rike

Vi är döttrar till vår Fader i himlen. Han känner oss, älskar oss och har en plan för oss. En del av den planen är att vi ska komma till jorden för att lära oss välja gott i stället för ont. När vi väljer att följa Guds bud hedrar vi honom och erkänner vår identitet som Guds döttrar. Hjälpföreningen hjälper oss att komma ihåg detta gudomliga arv.

Hjälpföreningen och dess historia stärker och stöder oss. Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, har sagt: "Som Guds döttrar förbereder ni er för evig utkorelse och var och en av er har en kvinnas identitet, natur och ansvar. Hur väl familjer, samhällen, denna kyrka och den underbara frälsningsplanen ska lyckas beror på er trofasthet ... [Vår himmelske Faders] avsikt var att Hjälpföreningen skulle hjälpa till att bygga upp hans folk och bereda dem för templets välsignelser. Han upprättade denna organisation för att rikta in sina döttrar på sitt verk och be dem hjälpa till att bygga upp hans rike och stärka hemmen i Sion."¹

Vår Fader i himlen har gett oss särskilda uppgifter för att hjälpa till att bygga hans rike. Han har också välsignat oss med de andliga gåvor vi behöver för att genomföra dessa uppgifter. Genom Hjälpföreningen har vi möjlighet att använda våra gåvor till att stärka familjer, hjälpa behövande och lära oss hur vi ska leva som Jesu Kristi lärjungar.

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt följande om lärjungeskap: "Genom att tålmodigt vandra längs lärjungeskapets väg bevisar vi för oss själva hur stor vår tro är och hur stor vår villighet är att finna oss i Guds vilja istället för att följa vår egen."²

Låt oss komma ihåg att vi är döttrar till Gud och att vi strävar efter att leva som hans lärjungar. När vi gör det hjälper vi till att bygga Guds rike här på jorden och blir värdiga att återvända till hans närhet.

Från skrifterna

Sakarja 2:10; Lärnan och förbunden 25:1, 10, 16; 138:38–39, 56; "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" (*Liahona*, nov. 2010, s. 129)

Vad kan jag göra?

1. Hur kan jag hjälpa mina systrar nå sin potential som döttrar till Gud?
2. Hur kan jag tillämpa råden och varningarna som ges till kvinnorna i Lärnan och förbunden 25 i mitt eget liv?

Från vår historia

Den 28 april 1842 sade profeten Joseph Smith till systrarna i Hjälpföreningen: "Ni är nu i den ställningen att ni kan handla enligt de känslor som Gud har inplantat i er ... Om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap."³

Medveten om kraften i Hjälpföreningen till att tjäna och hjälpa andra att stärka sin tro, lovade Zina D. H. Young, Hjälpföreningens tredje generalpresident, systrarna 1893: "Om ni gräver i ert hjärtas djup finner ni, med hjälp av Herrens ande, den kostbara pärlan, ett vittnesbörd om det här verket."⁴

SLUTNOTER

1. Julie B. Beck, "Döttrar i mitt rike": Hjälpföreningens historia och verksamhet", *Liahona*, nov. 2010, s. 112, 114.
2. Dieter F. Uchtdorf, "Lärjungeskapets väg", *Liahona*, maj 2009, s. 76.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 446–447, 449.
4. Zina D. H. Young, "How I Gained My Testimony of the Truth", *Young Woman's Journal*, apr. 1893, s. 319.

Anteckningar från oktoberkonferensen

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat ... antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

När du studerar talen från generalkonferensen i oktober 2011 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i framtida nummer) för att lära dig och tillämpa de lärdomar som levande profeter och apostlar nyligen har undervisat om.

din
DRÖM
har gått i uppfyllelse

BERÄTTELSE FRÅN KONFERENSEN

Guldbiljetten

En kvinna ville mer än någonting annat vigas till en rättfärdig prästadömsbärare i templet och bli en mor och hustru. Hon hade drömt om det i hela sitt liv, och tänk vilken underbar mor och kärleksfull hustru hon skulle bli. Hennes hem skulle vara fyllt av kärlek och omtanke. Aldrig skulle ett elakt ord uttalas. Maten skulle aldrig brännas vid. Och hennes barn skulle, istället för att umgås med vänner, föredra att tillbringa kvällar och helger med mamma och pappa.

Det här var hennes guldbiljett. Det var det hon kände att hela hennes tillvaro vilade på. Det var den sak i hela världen som hon allra mest längtade efter.

Men det blev aldrig så. Och medan åren gick blev hon alltmer tillbakadragen, bitter och till och med arg. Hon kunde inte förstå varför Gud inte ville uppfylla hennes rättfärdiga önskan.

Hon arbetade som lärare i grundskolan och att ha barn omkring sig dagen lång påminde henne om att hon aldrig fått någon guldbiljett. Med åren blev hon mer besviken och mer tillbakadragen. Människor tyckte inte om att umgås med henne och undvek henne när de kunde. Hon lät till och med sin besvikelse gå ut över skolbarnen ...

Det tragiska i den här berättelsen är att den här kära kvinnan, i all sin besvikelse över den uteblivna guldbiljetten, inte lade märke till de välsignelser hon *faktiskt* fått. Hon hade inga barn i sitt hem, men hon var omgiven av dem i klassrummet. Hon var inte välsignad med en familj, men Herren hade gett henne en möjlighet som inte många har — möjligheten att utöva gott inflytande på hundratals barns och familjers liv, som lärare.

Lärdomen i detta är att om vi hela dagarna sitter och väntar på rosor, kan vi missa de små förgätmigejernas förunderliga skönhet, som finns omkring oss."

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Förgätmigej", *Liahona*, nov. 2011, s. 122.

Frågor att begrunda:

- Vilken kan din "guldbiljett" vara och hur hindrar den dig från att se välsignelserna som du redan har?
- Vilka är de små "förgätmigejerna" som du kanske missar i ditt liv?

Du kan skriva ner dina tankar i en dagbok eller berätta om dem för andra.

Andra resurser om det här ämnet: Study by Topic på LDS.org, "Gratitude"; Dieter F. Uchtdorf, "Glädje, vår arvedel", *Liahona*, nov. 2008, s. 117–120.

Gå till conference.lds.org för att läsa, titta eller lyssna på generalkonferenstalen.

Älskad

Var och en av oss är mer älskad av Herren än vi någonsin kan förstå eller föreställa oss. Låt oss därför varar snällare mot varandra och snällare mot oss själva."

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum, "Att vänta på Herren: Ske din vilja", *Liahona*, nov. 2011, s. 73.

Profetiskt löfte

När ni har studerat läran och principerna om kyrkans välfärdsprogram, försök tillämpa det ni lärt på behoven hos de människor ni har förvalterskap över. Det betyder att ni för det mesta själva måste fundera ut hur ni ska göra det ...

Ni [måste] i ert område göra det som Kristi lärjungar har gjort i alla tidsutdelningar: rådgör tillsammans, använd alla tillgängliga resurser, sök efter den Helige Andens inspiration, be om Herrens bekräftelse och kavla sedan upp skjortärmarna och sätt igång att arbeta.

Jag lovar er: Om ni följer det här mönstret får ni bestämd vägledning om *vem, vad, när* och *var* ni ska sörja för era medmänniskor på Herrens sätt."

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt", *Liahona*, nov. 2011, s. 55.

Invitationen

"Jag inbjuder

Vilka: kyrkans unga

Vad: att lära sig om och uppleva Elias ande.

Hur: Jag uppmuntrar er att studera, att söka reda på era förfäder och förbereda er för att själva utföra ställföreträdande dop i Herrens hus för era döda förfäder."

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 26.

STUDIEHÖRNAN

Dra paralleller: Omvändelse

Talarna under konferensen undervisar ofta om samma principer. Här är vad fyra talare sade om omvändelse. Försök hitta andra paralleller när du studerar konferenstalen.

- "Om någon av er har snubblat under er resa vill jag att ni förstår att det inte råder det minsta tvivel om att det finns en väg tillbaka. Den kallas omvändelsens process."¹ — President Thomas S. Monson
- "Du kan i svåra stunder tro att du inte är värd att räddas eftersom du har gjort misstag, stora eller små, och du tror att allt är förlorat. Det är *aldrig* sant! Bara omvändelse kan läka det som gör ont."² — President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum
- "Vem du än är och vad du än har gjort kan du få förlåtelse ... Det är förlåtelsens under, miraklet som kommer genom Herren Jesu Kristi försoning."³ — Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum
- "Det [är] endast genom omvändelse som vi får tillgång till Jesu Kristi försonings nåd och frälsning. Omvändelse är en gudomlig gåva och vi borde tala om den med ett leende på läpparna."⁴ — Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum

Slutnoter

1. Thomas S. Monson, "Våga stå ensam", *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Boyd K. Packer, "Råd till de unga", *Liahona*, nov. 2011, s. 18.
3. Jeffrey R. Holland, "Modigt skall vi kämpa", *Liahona*, nov. 2011, s. 45.
4. D. Todd Christofferson, "Omvändelsens gudomliga gåva", *Liahona*, nov. 2011, s. 38.

FÖRBEREDELSE FÖR GENERALKONFERENSEN

Vår familj insåg att vi kan inbjuda Anden i vårt liv varje dag genom att studera generalkonferenstal.

Mark A. Barrionuevo

Min familj och jag har upptäckt att det bästa sättet att förbereda sig för kommande generalkonferens är genom att fördjupa oss i råden som gavs under förra konferensen. När min hustru har en ledig stund, läser hon konferensnumret av *Ensign*. Sedan strävar hon efter att tillämpa lärdomarna hon studerar. Hon berättade till exempel för mig att äldste David A. Bednars tal om att förbättra våra böner har hjälpt henne att mer uppriktigt försöka uppföstra våra livliga söner i kärlek.¹

Jag försöker också gå igenom förra konferensen. När jag går till skolan varje morgon lyssnar jag till ett tal och sedan begrundar jag det och ber, och låter profeternas lärdomar sjunka in i hjärta och sinne. Jag samtalar med min himmelske Fader om den kommande dagen och om mina ansvarsuppgifter som make, far, sista dagars helig, elev och medborgare.

En morgon kändes äldste L. Tom Perrys tal "I all enkelhet" särskilt relevant för mina omständigheter.² Äldste Perry talade om principerna som Henry David Thoreau efterlevde i *Walden* och hur vi kan tillämpa dem för att förenkla vårt liv genom att hämta andligt bränsle och göra oss fria från världens stress. På grund av de krav som min

utbildning ställer är familjeutflykter något dyrbart och sällsynt för oss. En sommar före äldste Perrys tal besökte vi faktiskt Walden och tillbringade en stund av eftertanke inne i Thoreaus återuppbyggda stuga. Vi utnyttjade eftermiddagen till fullo genom att vada i Waldensjön och bygga sandslott på stranden. När vi kom hem tackade vi vår himmelske Fader för hans skapelser som vi hade glatt oss åt tillsammans.

När jag flera månader senare pulsade längs snötäckta trottoarer, drog jag mig till minnes den där härliga sommardagen. Till följd av den upplevelsen och äldste Perrys budskap förstod jag tydligare hur viktigt det är att jag tillbringar tid med min familj för att kunna leva ett liv som har evangeliet i centrum.

Förutom att lyssna på talen enskilt så lyssnar vi som familj på ett konferenstal på datorn medan vi gör oss i ordning för kyrkan på söndagarna. En gång hörde min hustru och jag vår fyraåring be vår yngre son att vara tyst så att han kunde lyssna på president Thomas S. Monson.

Vår Frälsares lärdomar som kommer genom nutida profeters mun är till välsignelse för vår familj. Vår strävan att inkludera profeterna, siarna och uppenbararna i vårt dagliga liv har banat

vägen för att den Helige Anden ska bli vår ständiga ledsagare. Vi instämmer verkligen med orden i psalmen: "Tack, Gud, att profeter du sänder."³

Genom att regelbundet studera råden som ges under generalkonferenserna har min hustru och jag en bättre uppfattning om Herrens senaste undervisning när det är dags för nästa

generalkonferens. Vi blir andligt upplyfta och är bättre förberedda att ta emot hans aktuella lärdomar genom hans tjänare, profeterna. ■

SLUTNOTER

1. Se David A. Bednar, "Be alltid", *Liahona*, nov. 2008, s. 41–44.
2. Se L. Tom Perry, "I all enkelhet", *Liahona*, nov. 2008, s. 7–10.
3. "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10.

FOKUSERA PÅ KONFERENSEN

Förutom att studera tidigare konferenstal kan du ta följande förslag till hjälp för att lära dig av den aktuella konferensen:

- Be och fasta för att få svar på dina böner genom talarnas ord.
- Ha särskilda frågor i åtanke när du lyssnar på konferensen.
- Ta hand om alla hushållssysslor, handlande och andra ärenden före konferensen så att du kan lyssna helhjärtat.
- Se till att få tillräckligt med sömn nätterna före konferensen så att din hjärna är redo att ta emot inspiration.
- Skriv ner intryck, maningar och insikter du får.

MER OM DET HÄR ÄMNET

Följande artiklar finns på LDS.org:

1. Paul V. Johnson, "Välsignelserna vi får genom generalkonferensen", *Liahona*, nov. 2005, s. 50–52.

VI STÖDJER
VÅRA

ledare

Sista dagars heliga tror att Jesus Kristus själv är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars heligas överhuvud. Han kallar, genom inspiration, profeter och apostlar till att leda sin kyrka. Herren har gett dessa ledare myndighet att kalla andra att tjäna i kyrkan, till exempel medlemmarna i de sjuttios kворum. Apostlar och sjuttio kallar stavspresidenter, som kallar biskopar, som kallar medlemmar att tjäna i olika positioner i sin församling. Alltså vägleds kallelser i kyrkan genom myndighet och uppenbarelse från en världsomfattande nivå ner till lokala församlingar.

Vi har möjlighet att stödja — hjälpa och be för — var och en av dessa personer i deras ämbete. Vi visar vår villighet att göra det genom att höja höger hand när deras namn läses upp för oss under generalkonferenser, stavskonferenser, församlingskonferenser eller sakramentsmöten. När vi höjer handen är det ett tecken till oss, till dem och till Herren på att vi ska stödja dem.

Att höja handen för att stödja någon är inte som att rösta på att den personen ska få ett visst ämbete. Personen har redan kallats av Herren att tjäna i det ämbetet av någon som har

prästadömsmyndighet att ge en sådan kallelse. Genom vårt stöd visar vi vår tillit till personen eftersom vi inser att han eller hon har kallats av Gud genom de prästadömsledare som vi stödjer.

Vi kan stödja generalauktoriteterna och våra lokala ledare och ämbetsmän på flera sätt:

- Genom vår tillit till dem och genom våra böner för dem.
- Genom att följa deras råd.
- Genom att hjälpa till när de ber oss om det.
- Genom att tacka ja till ämbeten som de kallar oss till.

Genom att stödja våra ledare visar vi vår välvilja, tro och vänskap. ■

NEDAN: FOTO JOHN LUKE. TILL HÖGER: FOTO LESLIE NILSSON;
FOTOILLUSTRATIONER CRAIG DIMOND OCH
WEDDEN C. ANDERSEN

1. Vi stödjer kyrkans generalauktoriteter.

2. Genom att höja handen kan vi visa att vi stödjer våra lokala ledare och andra som kallats till att tjäna oss.

3. Vi stödjer våra ledare genom att följa deras råd.

4. Vi stödjer våra ledare genom att tacka ja till ämbeten, för vi kallas till ämbeten "av dem som har myndighet" (Trosartiklarna 1:5).

5. Vi stödjer våra ledare genom att be för dem (se L&F 107:22).

"Ni [har] givit Herren och varandra [ett] löfte genom att ni räckt upp handen, att ni alla har för avsikt att upprätthålla och stödja dessa ämbetsmän inom deras olika organisationer, ... att ... göra allt ni kan för att hjälpa dem, vara till nytta för dem, välsigna och uppmuntra dem i det goda verk som de är engagerade i."

President Joseph F. Smith (1838–1918), Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999), s. 220.

För mer information, se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999), kapitel 24* och *Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith (2011), kapitel 6*.

TILL VÄNSTER: FOTO MED TILLSTÄND AV LDS CHURCH ARCHIVES; TILL HÖGER: FOTO TOM SMART, STUART JOHNSON OCH GERRY AVANT,
MED TILLSTÄND AV DESERET NEWS; FOTOGRAFI FRÅN GENERALKONFERENSEN, CRAIG DWOND

Har jag gjort något gott på vår jord i dag?

UPPLEVELSER I PRESIDENT THOMAS S. MONSONS LIV

Heidi S. Swinton

Jag verkade tillsammans med min make, då president för Englandmissionen London Syd, när telefonen ringde den 18 juni 2008. Det var president Thomas S. Monson. Han inledde samtalet på sitt sedvanliga vänliga sätt, något som kännetecknat hans verksamhet: "Hur är det med missionen? Hur är det med er familj? Hur är det med gamla goda England?" Han gjorde ett litet uppehåll och sade sedan: "Jag har pratat med Frances, jag har bett om det, och jag skulle vilja att du skrev min biografi."

Det behöver knappast sägas jag kände mig hedrad och genast blev överväldigad. Han föreslog sedan att om jag började morgonen därpå så skulle jag ha hunnit till hälften när vi åkte hem. Vi hade ett år kvar av vår tre år långa mission.

President Monson lär: "Den Herren kallar, den dugliggör Herren."¹ Jag har lärt mig uppskatta det löftet.

Hur skriver man om en profets liv? Man börjar inte vid tangentbordet utan på knäna.

Jag insåg tidigt att detta inte skulle vara en typisk biografi med datum, tider, platser och reseskildringar. Det var berättelsen om en man som förberetts innan världen fanns och som kallats av Gud att leda oss i dessa sista dagar."² Ödmjukande är det bästa sättet att beskriva det hela. Skrämmande, utmanande och överväldigande kommer tätt efter.

Herren har sagt: "Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma (L&F 1:38). Jag började med att inrikta mig på de gånger vi har hört Herren tala genom sin profet sedan Thomas S. Monsons kall till det heliga apostlaskapet 1963. Jag tillbringade flera månader med att läsa de hundratals budskap som president Monson har gett vid oräkneliga tillfällen. Jag läste biografier om alla kyrkans presidenter och om många framträdande religiösa ledare.

Till vänster: President Monson — då äldste Monson — på trappan till kyrkans administrativa byggnad 1967. Ovan, uppifrån: I sitt kontor 2011; tillsammans med äldste M. Russell Ballard vid första spadtagsceremonin för Joseph F. Smith Building vid Brigham Young-universitetet 2002; vid invigningen av templet i Laie på Hawaii 2010; tillsammans med sin hustru Frances efter generalkonferensen i april 2008.

Överst: Ett porträtt av president Monson från 1960-talet. Ovan: Tillsammans med medlemmar och missionärer i Tyskland. Nedan, till vänster: Som biskop för Sjätte-Sjunde församlingen tillsammans med sina rådgivare; pratar med pojkscouter; besöker Tongamis-sionen 1965.

Jag studerade kyrkans begynnelse i Skottland, Sverige och England, varifrån president Monsons förfäder kommer; den stora depressionen som hade så stor inverkan på hans ungdomsår samt andra världskriget och dess efterdyningar med ett splittrat Tyskland. (President Monson tillbringade 20 år med att ha översyn över det området.) Jag läste hans självbiografi som skrevs 1985 bara för hans familj och senare dagboken som han förde i 47 år. Jag intervjuade ledare i kyrkan som arbetat med honom i många delar av världen och medlemmar som påverkats stort av hans tjänande. Jag anlitade en kär vän och historiker, Tricia H. Stoker, för att hjälpa mig med efterforskningar. Hon har verkat i skrivkommittén för flera av böckerna *Kyrkans presidents lärdomar* och visste hur man forskar i en profets liv.

Jag intervjuade president Monson varje månad i videokonferenser från England och sedan, när jag hade kommit hem till Utah, personligen medan jag arbetade i hans kontor i fjorton månader. Varje gång kunde jag känna hans värme, som om vi satt och pratade vid köksbordet. Han berättade om sin barndom och om sin familj, om sin kallelse av president David O. McKay (1873–1970) och om inflytandet av sådana mentorer som president J. Reuben Clark Jr (1871–1961), president Harold B. Lee (1899–1973) och äldste Mark E. Petersen (1900–1984), bara för att nämna några få.

Han lärde sig om kristuslikt leverne hemma, där kärlek — Kristi rena kärlek — medkännande och en önskan att upplyfta och välsigna andra var normen, och där de följde skrifternas lärdomar, även om hans föräldrar inte läste för honom ur dem.

Hans inriktning på att tjäna den enskilde går tillbaka till barndomen i västra delen av Salt Lake City, "mellan järnvägsspåren" som han brukar kalla det, på botten av den stora depressionen. Hans grannar och vänner hade ytterst lite av materiella ägodelar, men de hade varandra och det räckte. Många närstående, bland annat några av hans favoritfar- och morbröder, var inte medlemmar i kyrkan. Religiös tillhörighet spelade ingen roll; han lärde sig älska människor för dem de var. Hans föräldrar

öppnade hjärtat för alla. President Monson har aldrig frångått den grunden.

Han är en ovanlig man som vördar alla han möter och som är intresserad av deras liv, bekymmer och svårigheter. Han behandlar en besökande dignitär från ett annat land med samma uppmärksamhet som mannen som polerar hans skrivbord på kvällarna. Något som är ett tydligt mått på hans storhet är att han kan relatera till vem som helst, och han känner att han kan lära sig något av varje person han träffar.

Om, som president Monson säger, en organisation är dess ledares förlängda arm,³ så är det vår uppgift att ha en önskan att upplyfta, uppmuntra, engagera, omfatta och rädda andra, en efter en. Ett sådant levnadssätt speglar Frälsarens exempel, "han som gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom" (Apg. 10:38).

President Monson har länge uppmanat oss att vara mer som Frälsaren. När jag intervjuade president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, bekräftade han det som jag redan hade förstått. President Monson, sade han, "är mer kristuslik än någon av oss andra".⁴

I över femtio år har president Monson gett nödlidande sina egna kläder. Han har suttit vid sängen hos sjuka och gamla. Han har gett oräkneliga välsignelser till människor på sjukhus och i deras hem. Han har vänt bilen för att göra ett snabbt besök hos en vän och ilat från möten för att tala

*Enkelt sagt
gör president
Monson det som
de flesta bara
tänker att de
ska göra.*

vid någon annans begravning. (Om man frågar honom hur många han har på sin lista över vänner, säger han: "Minst 14 miljoner.") Han går fram till någon som sitter i rullstol som har svårt att komma till honom, han gör "high five" med en grupp tonåringar och vickar på öronen åt diakonerna på raden längst fram. Han visar stor vördnad för dem som han beskriver som "osedda och obemärkta".

Enkelt sagt gör president Monson det som de flesta bara *tänker* att de ska göra.

Hans budskap är fyllda av sanna skildringar (han kallar dem aldrig "berättelser") som undervisar om evangelieprinciper. Han förklarar: "Det vi gör för att visa att vi verkligen älskar Gud och vår nästa som oss själva är sällan sådant som tilldrar sig världens uppmärksamhet eller beundran. Vanligtvis visar vi vår kärlek genom vårt dagliga umgänge med varandra."⁵

I all sin verksamhet runtom i världen var kanske de mest gripande upplevelserna de år då han hade översyn över kyrkan bakom järnridån. När min make och jag var klara med vår mission 2009, åkte vi till Tyskland för att gå där president Monson hade gått, prata med medlemmarna han älskade så, och känna inflytandet av hans år av tjänande. Det vi fann var hängivna prästadömsbärare som grät när de pratade om hans regelbundna besök, hans kärlek till Jesus Kristus och hans uppmuntran och omsorg. Vi stod i den numera övergivna, förfallna fabriksbyggnaden i Görlitz där president Monson hade stått vid en talarstol 1968 och lovat de tärda östtyska medlemmarna i kyrkan alla välsignelser som Herren har till sina barn — om de var trofasta. Den dagen sjöng de med stor känsla: "Möta sorger dig på vägen, tröttna ej! ... Jesus aldrig från oss viker, tröttna ej."⁶ Han hade kommit till medlemmarnas undsättning under ledning av första presidentskapet. Två årtionden senare, medan Berlinmuren fortfarande var intakt, hade de heliga i Östtyskland stavar, möteshus, patriarker, missionärer och ett tempel. Och sedan föll muren, och de heliga återförenades som familjer och som land.

President Monson säger ofta: "Det finns inga tillfälligheter" när han påpekar att hans upplevelser i livet har lärt honom att alltid titta efter Herrens hand.⁷

En av Östtysklands framstående ledare var Henry Burkhardt. Han hade ett nära samarbete med och var

tillsammans med president Monson under de två årtionden när landet genomgick stora förändringar. Broder Burkhardt var en man som tjänade mycket trofast och med stora risker för sin säkerhet alla dessa år bakom järnridån som kyrkans representant inför regeringen. Han verkade bland annat som ledare i kyrkan och som president för templet i Freiberg.

Jag frågade honom vad som för honom var det mest framträdande ögonblicket i president Monsons verksamhet. Jag förväntade mig att han skulle säga mötet i Görlitz, invigningen av landet 1975, organiserandet av den första staven, invigningen av templet i Freiberg eller mötet med Herr Honecker, Östtysklands främste kommunistledare, när president Monson bad om tillåtelse för missionärer att komma till landet och för andra missionärer att lämna landet och verka i andra länder. Med tanke på militärstyrkorna som patrullerade på muren var frågan nästan skrattretande, men Herr Honecker svarade: "Vi har iakttagit dig under alla dessa år och vi litar på dig. Ni får tillåtelse." Vilka av dessa händelser skulle broder Burkhardt välja?

Tårar började rinna nerför kinderna när han svarade: "Det var den 2 december 1979." Jag kunde inte komma på något viktigt som hade hänt det datumet. "Berätta om det", sade jag.

"Det var den dagen president Monson kom till Östtyskland för att ge min hustru Inge en välsignelse." President Monson hade en hel helg utan några uppdrag så han flög från USA till Tyskland bara för detta. Systrar Burkhardt hade legat på sjukhus i nio veckor med komplikationer efter en operation, och hennes tillstånd blev allt värre. President Monson skrev i sin dagbok: "Vi förenade vår tro och våra böner för att ge henne en välsignelse."⁸ Han hade åkt hundratals mil under sin enda lediga tid på flera månader — till undsättning.

"Låt oss ställa oss frågan", sade han: "Har jag gjort något

Till höger: President och systrar Monson vid invigningen av templet i Nauvoo i Illinois 2002; president Monson talar under generalkonferensen i april 2008 när han inröstades som kyrkans president; vid hörnstensceremonin av Oquirrh Mountain-templet i Utah 2009; tillsammans med en gammal vän i Ontario, Kanada i juni 2011.

*President
Monson
påminner oss
hela tiden om
att nå ut till
varandra.*

gott på vår jord idag?" Har jag tröstat den som fällt en tår? Vilken formel för lycka! Vilket recept på förnöjsamhet, på inre frid ... Det finns hjärtan att glädja. Det finns vänliga ord att säga. Det finns gåvor att ge. Det finns gärningar att göra. Det finns själar att rädda."⁹

Sådan är president Monsons verksamhet. Han sträcker sig alltid ut mot de trötta, de ensamma, de svaga. Som äldste Richard G.

Scott i de tolv apostlarnas kворum säger: "Herren var tvungen att göra Thomas Monson stor på grund av storleken på hans hjärta."¹⁰

När profeten invigde templet i Curitiba i Brasilien den 1 juni 2008, bad han en pojke komma upp och hjälpa honom under hörnstensceremonin. En fotograf föreslog att någon skulle ta av pojkens mössa för ett fotografi. Pojken hade inget hår och genomgick uppenbarligen en cancerbehandling. President Monson lade kärleksfullt armen om honom och hjälpte honom smeta murbruk på väggen. En av dem som åtföljde presidenten påpekade att det var dags att gå tillbaka in i templet för att avsluta invigningen i tid. President Monson skakade på huvudet. "Nej", sade han, "jag vill be en till komma fram." Han tittade ut över folkmassan och fick syn på en kvinna långt bak. När deras ögon möttes vinkade han till henne att komma fram. Han lade armen om henne och ledde henne kärleksfullt fram till väggen för att avsluta beseglingen av hörnstenen.

Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum, som hade varit på invigningen, frågade president Monson dagen därpå hur han visste att kvinnan var pojkens mor.

"Jag visste det inte", svarade han, "men Herren gjorde det."

Det dröjde inte många

månader förrän pojken dog. Äldste Nelson säger: "Du kanske kan föreställa dig vad [upplevelsen vid invigningen] betydde för modern i den familjen. Det är Herrens sätt att säga: 'Jag känner dig, jag bryr mig om dig och jag vill hjälpa dig.' Det är en sådan man vi har i denna Guds profet."¹¹

I en tid när sms och e-postmeddelanden har ersatt personligt umgänge påminner president Monson oss hela tiden om att sträcka oss ut mot varandra. Han gav följande budskap med en medlems ord som skrev ett brev till honom: "Människors böner [besvaras] nästan alltid ... genom andras handlingar."¹² Han påminner ofta om Herrens råd: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er" (L&F 84:88). President Monson uppskattar att det ofta är *vi* som är dessa änglar för varandra. Alma befallde de heliga vid Mormons vatten att "bära varandras bördor så att de kan bli lätta" (Mosiah 18:8). President Monson uppmanar oss att hålla det förbundet.

Jag har haft förmånen av att han har burit up mina bördor. Det kom en tid när han kunde se att tyngden av ansvaret för biografen tryckte ner mig. Han bjöd in mig på sitt kontor och sade med mild och vänlig röst: "Hur kan jag vara till hjälp?"

Jag kunde inte motstå erbjudandet utan öste ur mig mina känslor av otillräcklighet, uppgiftens skrämmande natur och mängden av material att hämta in, organisera och sammanställa. Jag ville så gärna att det skulle bli rätt — för hans skull. Vårt samtal var en av mina dyrbaraste

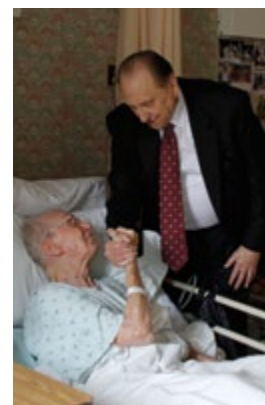
jordiska upplevelser. Det kändes som jag var vid dammen i Betesda och Frälsaren hade lyft upp skynket och sträckt sig ner för att upplyfta mig. President Monson vet vad försoningens frälsande kraft innebär och ser det som en förmån att sändas av Herren för att upplyfta någon.

"Sträck dig ut för att rädda gamla, änkor, sjuka, handikappade, mindre aktiva", har han sagt, och sedan har han visat vägen. "Sträck ut en hjälpande hand mot dem och ett hjärta som har medlidande."¹³

Hans aktning och intresse för andra är ett mått på hans vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus: "Genom att lära av honom, genom att tro på honom, genom att följa honom får vi förmåga att bli lika honom. Ansiktsuttrycket kan förändras, hjärtat kan uppmjukas, steget kan påskyndas och framtiden ljusna. Livet blir sådant det borde vara."¹⁴ ■

SLUTNOTER

1. President Thomas S. Monson, "Plikten kallar", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 46.
2. Se "We Thank Thee, O God, for a Prophet", *Hymns*, nr 19.
3. Se Kellene Ricks, "BYU Leader Begins 'Lord's Errand'", *Church News*, 4 nov. 1989, s. 3.
4. Boyd K. Packer, i *To the Rescue* (2010) av Heidi S. Swinton, s. 1.
5. Thomas S. Monson, "To Love as Jesus Loves", *Instructor*, sept. 1965, s. 349.
6. "Möta sorger dig på vägen", *Sånger* (1956), nr 102; jfr också Thomas S. Monson, "Tålmod — En himmelsk dygd", *Liahona*, sep. 2002, s. 7.
7. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, s. 60.
8. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, s. 1.
9. Se Thomas S. Monson, "Nu är tiden", *Liahona*, jan. 2002, s. 69.
10. Richard G. Scott, i *To the Rescue*, s. 162.
11. Se *To the Rescue*, s. 521.
12. I president Thomas S. Monson, "Var en förebild", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 43.
13. Thomas S. Monson, utsändning av konferens i Salt Lake City södra stav, 18 okt. 2009, opublicerad.
14. Thomas S. Monson, "Mästarens väg", *Liahona*, jan. 2003, s. 4.

Den här artikeln är ett utdrag från ett tal som gavs under en utsändning av en regional stavs- och distriktskonferens till Afrika den 21 november 2010.

Evangeliets kultur

I den berömda filmen *Afrikas drottning* försöker två personer som är på flykt undan första världskrigets våld att nå Victoriasjön som är relativt sett tryggare. Efter att ha överlevt många strapatser fastnar deras båt, *Afrikas drottning*, i ett träsk. De båda flyktingarna, som inte kan avgöra åt vilket håll strömmen går och är omgivna av hög vegetation, känner sig vilsna och missmodiga. Deras energi och tro håller på att ta slut och de står i begrepp att ge upp och dö.

I ett dramatiskt ögonblick höjer sig sedan kameran genom vilken vi ser deras svåra situation och plötsligt ser vi deras verkliga läge i ett nytt perspektiv. Utom synhåll för dem, men bara några få meter bort, finns Victoriasjöns länge eftersökta vatten.

Jesu Kristi evangelium förklarar vår resa under jordelivet och visar oss vår destination i evigheten. Liksom flyktingarna på *Afrikas drottning* flyr vi ondska och katastrofer. Det finns hinder överallt omkring oss. Vi arbetar hårt för att uppnå våra mål. Ibland ser vi inga tecken på framgång. Vi kan bli utmattade och missmodiga. Vi kanske till och med förlorar vår destination ur sikte. Men vi får inte ge upp. Om vi bara kunde titta ovanför våra nuvarande omständigheter och se vårt sanna läge på resan mot evigt liv, så skulle vi inse vilka stora framsteg vi gör.

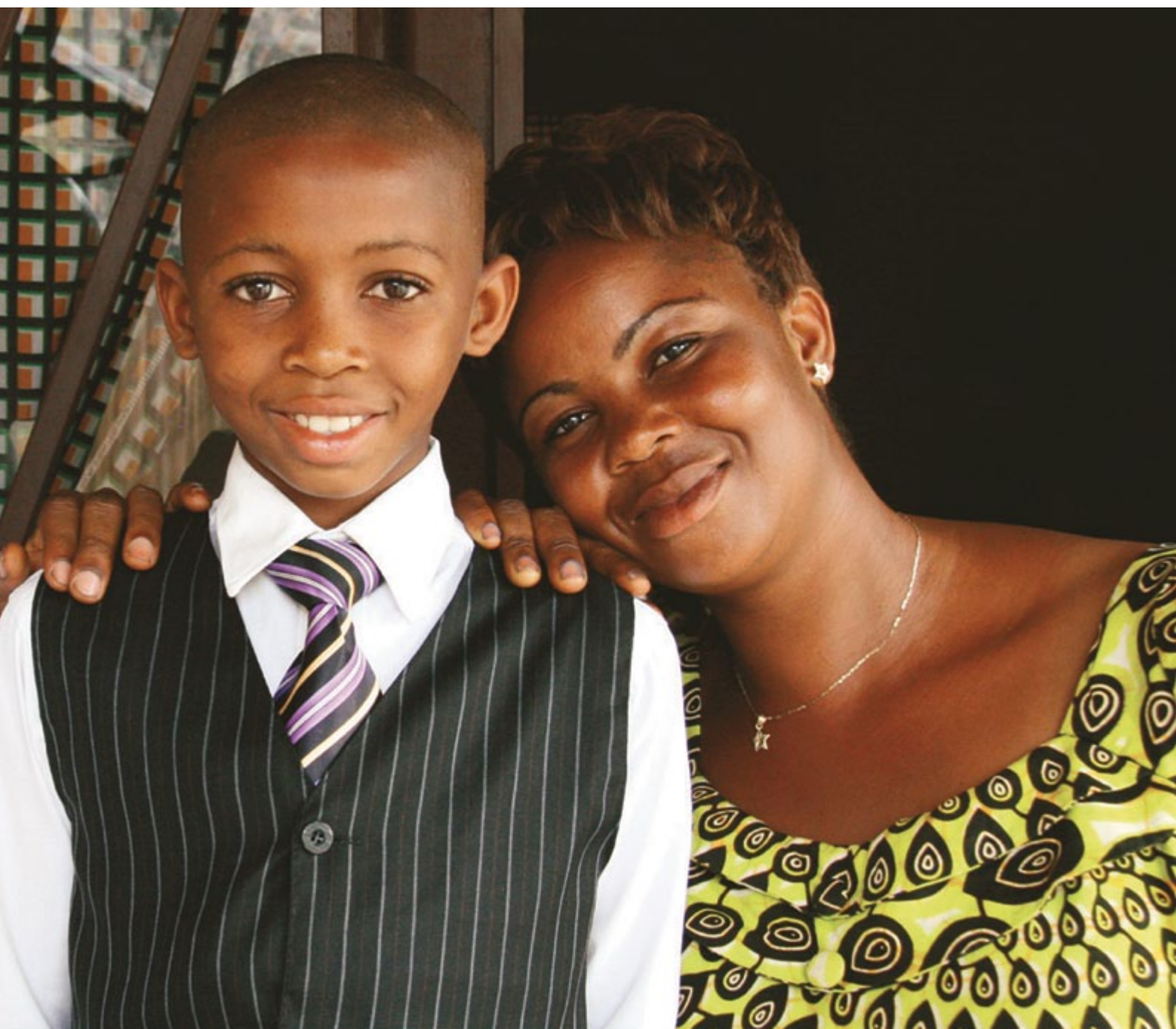
FOTOILLUSTRATION RICHARD M. ROWNEY

**Äldste
Dallin H. Oaks**

i de tolv
apostlarnas kворum

Evangeliekulturen härrör från frälsningsplanen, Guds befallningar och levande profeters lärdomar. För att hjälpa sina medlemmar världen över uppmanar kyrkan oss att överge alla personliga traditioner och familjetraditioner eller sedvänjor som går emot denna evangeliekultur.

Den Helige Anden är gåvan som Gud har gett oss för att hjälpa oss i vår svåra resa genom jordelivet när vi vandrar i tro.

Lita på den Helige Anden

Som väl är har Frälsaren gett oss en vägvisare och guide som hjälper oss även när vi inte kan se bortom våra nedslående hinder. Jag talar om den Helige Andens gåva. Men vi måste vara villiga att använda och lita på denna gudomliga gåva, och vi måste hålla den i gott skick.

President Wilford Woodruff (1807–1898), som verkade som kyrkans president under några av dess svåraste tider, sade följande om den Helige Andens betydelse: "Varje man eller kvinna som någonsin blivit medlem i Guds kyrka och som döpts till syndernas förlåtelse [och tagit emot den Helige Andens gåva] har rätt till uppenbarelse, rätt till Guds Ande till hjälp i sitt arbete."¹

President Woodruff förklarade: "Anden uppenbarar, dag efter dag, till varje människa med tro, det som är till nytta för honom eller henne."² Det är en gåva som Gud har gett oss för att hjälpa oss i vår svåra resa genom jordelivet när vi vandrar i tro.

Om vi ska kunna få hans dyrbara vägledning måste vi hålla buden. President Woodruff sade: "Den Helige Anden bor inte i oheliga tabernakel. Om du vill åtnjuta din religions fullständiga kraft och gåvor måste du vara ren. Om du är skyldig till svagheter, dåraktigheter och synder, måste du omvända dig från dem, det vill säga grundligt överge dem."³

Herren har befallt oss att vara med på sakramentsmötet varje vecka för att ta del av sakramentet (se L&F 59:9–12). När vi gör det, när vi omvänder oss från våra synder och förnyar våra löften att tjäna Herren och alltid minnas honom och hålla hans bud, får vi det dyrbara löftet att vi alltid ska få "ha hans Ande hos [oss]" (L&F 20:77). Det är så vi kan se bortom hindren och missmodet i det här livet och bli vägleda till vårt himmelska hem.

President Thomas S. Monson har förkunnat: "Vi är omgivna av omoral, pornografi, våld, droger och en mängd andra ondskefulla ting som påverkar dagens samhälle. Vi har en utmaning, ja, ett ansvar, att inte bara hålla oss 'obesmittade av världen' (Jak. 1:27), utan också att tryggt vägleda våra barn och andra som vi har ansvar för genom syndens stormande hav som omringar oss alla, så att vi en dag kan återvända till och bo hos vår himmelske Fader."⁴

Vi behöver verkligheten Andens vägledning, och vi måste vara ihärdiga i att göra det som är nödvändigt för att vi ska kunna ha Andens sällskap. I synnerhet måste vi hålla buden, be, studerar skrifterna och omvända oss varje vecka när vi tar del av sakramentet.

En utmärkande livsstil

För att få hjälp att hålla Guds bud har medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga vad vi kallar en evangeliekultur. Det är en utmärkande livsstil, en rad värderingar och förväntningar och sedvänjor som alla medlemmar är bekanta med. Evangeliets kultur härrör från frälsningsplanen, Guds befallningar och levande profeters lärdomar. Den vägleder oss i sättet varpå vi fostrar våra barn och lever vårt liv. Principerna som framställs i tillkännagivandet om familjen är ett vackert uttryck för denna evangeliekultur.⁵

För att hjälpa sina medlemmar världen över uppmanar kyrkan oss att överge alla personliga traditioner och familjetraditioner eller sedvänjor som går emot lärdomarna i Jesu Kristi kyrka och denna evangeliekultur. I detta följer vi Aposteln Paulus uppmaning att vi inte ska tillåta att någon "rövar bort [oss] med sin ... filosofi, byggd på mänskliga traditioner och stadgar och inte på Kristus" (Kol. 2:8).

När det gäller att överge falska traditioner och kulturer så lovordar vi våra ungdomar för

deras flexibilitet och framgång, och vi vädjar till våra äldre medlemmar att lägga bort traditioner och kulturella sedvänjor eller stammars sedvänjor som leder dem bort från tillväxtens och framgångens väg. Vi ber alla att klättra upp på evangeliekulturens högre mark, till sedvänjor och traditioner som är rotade i Jesu Kristi återställda evangelium.

Många afrikanska traditioner harmonierar med evangeliekulturen och hjälper våra medlemmar att hålla Guds bud. Den starka familjekulturen i Afrika är överlägsen många länders kulturer i västvärlden, där familjevärderingarna håller på att förintas. Vi hoppas att exemplen på kärlek

och lojalitet bland medlemmarna i afrikanska familjer hjälper oss att undervisa andra om dessa viktiga traditioner i evangeliekulturen. Anständighet är en annan afrikansk styrka. Vi vädjar till ungdomarna på andra platser att vara lika anständiga som de flesta av människorna vi ser i Afrika.

Vissa kulturella traditioner i delar av Afrika däremot är negativa när de mäts mot evangeliets kultur och värderingar. Flera av dessa gäller familjerelationer — vad som görs vid födslar, i äktenskap och när någon dör. En del afrikanska män har till exempel en falsk bild av att mannen ska vila medan hustrun gör det mesta av arbetet

Vi lovordar våra ungdomar för deras flexibilitet och framgång, och vi vädjar till våra äldre medlemmar att lägga bort traditioner och kulturella sedvänjor eller stammars sedvänjor som leder dem bort från tillväxtens och framgångens väg.

hemma, eller att hustrun och barnen bara ska tjäna mannen. Detta är inte behagligt för Herren eftersom det står i vägen för de slags familjerelationer som måste råda i evigheten, och det hindrar den tillväxt som måste ske här på jorden om vi ska kunna bli värdiga evighetens välsignelser. Studera skrifterna så ser du att Adam och Eva, våra första föräldrar, allas våra föredömen, bad tillsammans och arbetade tillsammans (se Mose 5:1, 4, 10–12, 16, 27). Detta bör vara vårt mönster för familjelivet — att respektera varandra och arbeta tillsammans i kärlek.

En annan negativ kulturell tradition är att använda

lobola, eller ett brudpris, vilket allvarligt inkräktar på unga mäns och unga kvinnors förmåga att hålla Jesu Kristi återställda evangeliums bud. När en ung återvänd missionär måste köpa sin brud från hennes far med en så stor summa att det tar många år att tjäna ihop till den så har han ingen möjlighet att gifta sig, eller kan inte gifta sig förrän han blir medelålders. Detta strider mot evangelieplanen för sexuell renhet utanför äktenskapet, för äktenskap och för barnuppfostran. Prästadömsledarna bör undervisa föräldrarna om att upphöra med denna sedvänja, och ungdomarna bör följa Herrens mönster för

*När vi följer
Herrens bud och
hans ledares råd
angående äkten-
skap så kan vi be
honom välsigna
oss i allting annat.*

äktenskap i det heliga templet, utan att vänta på att kunna betala brudpriset.

Vissa andra kulturella sedvänjor eller traditioner som strider mot evangeliekulturen har att göra med bröllop och begravningar. Jag ber er att inte göra upp sådana planer i samband med bröllop och begravningar som gör att ni blir djupt skuldsatta. Undvik onödigt långa resor och dyra fester. Stora skulder gör det svårare eller hindrar dig från att betala tionde, att komma till templet och att sända ut dina barn som missionärer. Gör upp planer som stärker — inte försvagar — din framtida aktivitet i kyrkan.

Äktenskapets betydelse

Vi lever i en ondskefull värld. När jag säger det, tänker jag först och främst på det medvetna berövandet av liv, vilket skett så ofta i konflikter mellan stammar och i nationella konflikter i Afrika och på andra håll. Gud har också befallt oss att inte beröva någon sin egendom genom stöld eller bedrägeri. En annan stor ondska är kränkandet av budet "du skall inte begå äktenskapsbrott" (2 Mos 20:14) och alla relaterade bud varigenom Gud har uppenbarat att den heliga fortplantningsförmågan — som getts för Herrens syften — enbart ska användas inom äktenskapets band. Det är syndigt att ha sexuella relationer utanför äktenskapet.

Vi lever i en tid när äktenskapet ses som ett alternativ, inte en nödvändighet. Ogifta mödrar, till exempel, föder 40 procent av alla barn som nu föds i Förenta staterna. Många bor tillsammans utan att vara gifta. Barnen som föds i sådana relationer får inte uppleva tryggheten i att ha föräldrar som vigts åt varandra genom den vigsel som Gud instiftade åt våra första föräldrar i Edens lustgård.⁶

Äktenskap är något ytterst viktigt, men i

Afrika och i andra länder måste vi fråga: Vilket slags vigsel är det frågan om? Det finns formella vigslar som är godkända enligt lag, och det finns olika sedvanliga vigslar eller stamvigslar som kan ingås och avbrytas utan större formaliteter. Herrens norm — som formaliseras i kraven vi har på hur en vigsel ska beseglas i templet — är en vigsel som är så varaktig som människans lagar kan göra den.

Jag vill bekräfta rådet som kyrkans ledare har gett att män och hustrur inte ska vara åtskilda i långa perioder, som när det gäller en utrikes eller annan långväga anställning. I alltför många fall åtföljs sådana separationer av allvarliga synder. Separationer leder till att eviga förbund bryts, vilket orsakar hjärtesorg och förlorade välsignelser. I en nutida uppenbarelse befallde Herren: "Du skall älska din hustru av hela ditt hjärta och skall hålla dig till henne och ingen annan" (L&F 42:22). När vi följer Herrens bud och hans ledares råd angående äktenskap så kan vi be honom välsigna oss i allting annat.

Tiondets välsignelser

Tiondelagen är ett bud med ett åtföljande löfte. Malakis ord, bekräftade av Frälsaren, lovar dem som för sitt tionde till förrådshuset att Herren ska "öppna ... himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över [dem] i rikt mått". De utlovade välsignelserna är timliga och andliga. För tiondebetalare lovar Herren att han ska "näpsa gräshopporna" och "alla folk skall prisa er lyckliga, ty ni skall vara ett ljuvligt land" (Mal. 3:10–12; se också 3 Nephi 24:10–12).

Jag tror att de här löften gäller hela folket i länderna vi bor i. När Guds folk undanhöll sitt tionde och sina offergåvor, fördömde Gud "hela folket" (Mal. 3:9). På liknande sätt tror jag att när många invånare i ett land är trofasta

Jag tror att när många invånare i ett land är trofasta i att betala tionde så nedkallar de himlens välsignelser över hela folket.

Nu när kyrkan är stark i sina centrala stavar uppmuntrar vi medlemmarna att stanna kvar och bygga upp kyrkan i sitt hemland. Vi uppmuntrar till detta genom att bygga tempel över hela världen.

i att betala tionde så nedkallar de himlens välsignelser över hela folket. Bibeln lär att "lite surdeg syrar hela degen" (Gal. 5:9; se också Matt. 13:33) och att "rättfärdighet upphöjer ett folk" (Ords. 14:34). Denna välbehövliga välsignelse kan nedkallas genom trofasthet i att betala tionde.

Genom att betala tionde får den enskilde tiondebetalaren också unika andliga och timliga gåvor. Under andra världskriget försörjde en änka sina tre små barn på en skollärares ynkliga lön. När jag blev medveten om att vi fick vara utan vissa trevliga saker därför att vi inte hade tillräckligt med pengar, frågade jag mor varför hon betalade så stor del av sin lön i tionde. Jag har aldrig glömt hennes förklaring: "Dallin, det kanske finns vissa människor som klarar sig utan att betala tionde, men det gör inte vi för vi är fattiga. Herren har valt att ta din far och låta mig uppfostra er barn. Jag klarar mig inte utan Herrens välsignelser, och jag får de välsignelserna genom att betala ett ärligt tionde. När jag betalar mitt tionde har jag Herrens löfte att han ska välsigna oss, och vi behöver de välsignelserna för att klara oss."

Eftersom jag fått dessa välsignelser i hela mitt liv vittnar jag om vår Guds godhet och hans rika välsignelser till sina tiondebetalande barn.

Bygga upp kyrkan

När vi försöker etablera kyrkan i Afrika och i andra länder måste vi ha tredje och fjärde generationens trofasta sista dagars heliga familjer i vårt ledarskap och medlemskap. Trofasta sista dagars heliga som flyttar till andra länder försvagar kyrkan i sitt hemland. Naturligtvis *förbjuder* inte kyrkan medlemmarna att flytta från en plats till en annan för att åstadkomma en förbättring, men det har gått många år sedan kyrkan har *uppmuntrat* till sådan emigration.

För länge sedan uppmuntrades kyrkans medlemmar att samlas i Sion i Amerika för att etablera kyrkan och bygga tempel där. Nu när kyrkan är stark i sina centrala stavar uppmuntrar vi medlemmarna att stanna kvar och bygga upp kyrkan i sitt hemland. Vi uppmuntrar till detta genom att bygga tempel över hela världen.

Det är inte lätt att följa Herrens väg. Herren har gång på gång varnat oss, direkt och genom sina tjänare, att världen kommer att hata oss för att vi gör saker och ting annorlunda — på Herrens sätt (se Joh. 15:19).

De goda nyheterna är att när vi gör Herrens arbete på Herrens sätt så har vi en försäkran om hans välsignelser, som hjälper oss. "Jag skall gå framför ert ansikte", sade han. "Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er" (L&F 84:88).

Älska varandra

Vad tacksamma vi är för Jesu Kristi återställda evangelium. Det säger vilka vi är. När vi förstår vår relation till Gud, förstår vi också vår relation till varandra. Detta innefattar vår relation till vår maka och våra barn — eviga relationer om vi håller buden och ingår och håller heliga tempelförbund.

Alla män och kvinnor på den här jorden är Guds avkomma, bröder och systrar i anden, oavsett färg eller medborgarskap. Inte undra på att Guds enfödde Son befallde oss att älska varandra. Vilken annorlunda värld det skulle vara om broderlig och systerlig kärlek och osjälviskt tjänande kunde sträcka sig över alla gränser i fråga om stam, land, trosbekännelse och färg. Sådan kärlek skulle inte utrota alla olikheter i fråga om åsikter och handlande, men den skulle få var och en av oss att inrikta

våra ansträngningar på gemensamma gärningar med våra grannar i stället för att hata och förtrycka dem.

Jag bekräftar den storslagna sanningen att vår himmelske Fader älskar alla sina barn. Detta är en mycket mäktig tanke som barn kan börja förstå genom sina jordiska föräldrars kärlek och uppoftningar. Kärlek är den mäktigaste kraften i världen. Jag ber att varje förälder är ett sådant kärleksfullt exempel som uppmuntrar den uppväxande generationen att förstå Guds kärlek till dem och vår himmelske Faders stora önskan att alla hans barn på jorden ska göra det som krävs för att vara

värdiga evighetens mest utsökta välsignelser.

Vi har hans evangelium och vi behöver hålla buden för att kunna få hans mest utsökta välsignelser. Jag vittnar om detta och ber att vår himmelske Faders välsignelser ska tillfalla var och en av er. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2005), s. 49.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 51.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s. 54.
4. Thomas S. Monson, "Himmelska hem — Eviga familjer", *Liahona*, juni 2006, s. 67–68.
5. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Se *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Vilken annorlunda värld det skulle vara om broderlig och systerlig kärlek och osjälviskt tjänande kunde sträcka sig över alla gränser i fråga om stam, land, trosbekännelse och färg.

Besöksundervisning

FÖRSTÅ KRAFTEN I TJÄNANDE

Vår himmelske Fader vill att vi följer en högre väg och visar vårt lärjungeskap genom att uppriktigt bry oss om hans barn.

Kristus tjänade andra under sitt jordeliv. Om vi har en önskan att vara hans lärjungar måste vi se till honom som vårt föredöme. Han lärde: "De gärningar som ni har sett mig göra skall även ni göra" (3 Nephi 27:21). Nya testamentet är fyllt av exempel på Kristi tjänande. Han avslöjade för den samaritiska kvinnan

att han var Messias. Han botade Petrus svärmor. Han återuppväckte Jairus dotter till hennes föräldrar och Lasarus till hans sörjande systrar. Också när Frälsaren led på korset "uttryckte han omsorg om sin mor som troligtvis var änka och i behov av hjälp."¹ På korset bad han Johannes att ta hand om sin mor.

Hjälpföreningens generalpresidentskap

Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, har sagt: "Genom Hjälpföreningen tränar vi på att vara Kristi lärjungar. Vi lär oss det han vill att vi ska lära oss, vi gör det han vill att vi ska göra och vi blir det han vill att vi ska bli."²

Förstå kraften i tjänande

Att tjäna och hjälpa andra har alltid varit det centrala inom Hjälpföreningen. "Genom åren har Hjälpföreningens systrar och ledare ett steg i taget lärt sig och förbättrat sin förmåga att vaka över andra" sade syster Beck. Det har hänt att systrar koncentrerat sig mer på att gå på besök, hålla lektioner och lämna budskap när de har uppsökt sina systrars hem. Dessa handlingar har hjälpt systrarna lära sig hur man visar omsorg. Liksom människor på Moses tid koncentrerade sig på att hålla långa listor med bud, har Hjälpföreningens systrar ibland ålagt sig många skrivna och oskrivna regler i en önskan att förstå hur de ska stärka varandra.

Men idag finns det ett sådant stort behov av lindring och undsättning i systrars och deras familjers liv att vår himmelske Fader vill att vi följer en högre väg och visar vårt lärjungeskap genom att verkligen ta hand om hans barn. Med ett sådant viktigt ändamål i åtanke, undervisar ledare att ta in rapporter som visar systrarnas och deras familjers andliga och timliga välbefinnande och hur de blivit betjänade. Och besökslärare har ansvaret att lära känna och älskar varje syster, hjälpa henne att stärka sin tro och tjäna henne."³

Hjälpföreningens historia, *Döttrar i mitt rike* och *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* lär oss hur vi kan följa en högre väg och visa vårt lärjungeskap:

- Be dagligen för dem du besöker och deras familj.
- Sök inspiration för att veta vilka behov dina systrar har.

- Besök dina systrar regelbundet för att trösta och stärka dem.
- Kontakta dina systrar regelbundet genom besök, telefonsamtal, brev, e-postmeddelanden och enkla, vänliga gärningar.
- Hälsa på dina systrar i kyrkan.
- Hjälp dina systrar när de är sjuka eller har något annat trängande behov.
- Undervisa dina systrar om evangeliet ur skrifterna och besökslärarnas budskap.
- Inspirera dina systrar genom att vara ett gott exempel.
- Rapportera till en hjälpföreningsledare om dina systrars andliga och timliga välfärd.⁴

Fokusering på tjänande

Vi är Herrens händer. Han är beroende av var och en av oss. Ju mer vi ser våra besöksläraruppdrag som ett av de viktigaste ansvaret vi har, desto mer tjänar vi dem vi besöker.

1. Vi skapar upplevelser som inbjuder Anden och hjälper våra systrar stärka sin tro och rättfärdighet.
2. Vi bryr oss mycket om dem vi besöker och hjälper dem stärka hem och familj.
3. Vi hjälper våra systrar när de har något behov.

Här följer ett exempel med Maria och Gretchen — besökslärare som förstår kraften som finns i tjänande. Här kan vi se att besökslärare nu har möjlighet att besöka systrar enskilt eller tillsammans. De kan räkna sin "omsorg" oavsett om de besöker någon tillsammans och ger budskapet, eller om de gör det enskilt. De kan vidta lämpliga åtgärder utan att bli ombedda att göra det. De kan aktivt söka, ta emot och följa personlig uppenbarelse för att få veta hur de ska avhjälpa de andliga och timliga

ÅSTADKOMMA UNDER

"När vi strävar med orubblig tro att fullgöra de plikter som har pålagts oss, när vi söker de Allsmäktiges inspiration i utförandet av våra plikter, kan vi åstadkomma under."

President Thomas S. Monson, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 91.

behoven hos varje syster de besöker.

Rachel väntade sitt första barn och var tvungen att ligga till sängs under större delen av graviditeten. Hennes besökslärare bad om inspiration för att få veta hur de bäst kunde hjälpa henne. Maria som bodde i närheten kunde hjälpa till hemma hos Rachel före sitt jobb de flesta dagarna. En dag städade hon en del av badrummet. Dagen därpå städade hon resten. En annan dag dammsög hon i vardagsrummet och dagen därpå lagade hon lunch åt Rachel. Så fortsatte hennes tjänande med att hon tvättade, dammade eller gjorde vad än Rachel behövde hjälp med.

Gretchen ringde Rachel ofta för att pigga upp henne. Ibland pratade och skrattade de. Andra gånger satt Gretchen och Maria vid Rachels säng och bar sitt vittnesbörd, läste i skrifterna eller gav henne besökslärarbudskapet. Och när Rachels barn hade fötts fortsatte de att hjälpa henne.

Under hela tiden arbetade Maria och Gretchen också med Hjälpföreningspresidentskapet för att samordna annan hjälp som Rachel och hennes familj behövde. Hjälpföreningspresidentskapet rådgjorde med biskopen och församlingsrådet så att hemläraryrken och andra kunde ge ytterligare hjälp.

Tjänandet blev mer glädjefyllt när dessa systrar fick större kärlek till varandra och när de delade andliga upplevelser. Som besökslärare kan vi följa samma mönster och

principer i fråga om tjänande och få samma välsignelser.

Tjäna som Kristus gjorde

"Som Frälsarens hängivna lärjungar förbättrar vi vår förmåga att göra det som han skulle göra om han var här", sade syster Beck. "Vi vet att för honom är det vår omsorg som räknas, och därför försöker vi koncentrera oss på att ta hand om våra systrar i stället för att pricka av listor över saker som måste göras. Sant tjänande mäts bättre genom djupet på vår kärlek än genom perfekta rapporter."⁵

Som besökslärare vet vi att vi lyckas i vårt tjänande när våra systrar kan säga: "Mina besökslärare hjälper mig växa andligen. Jag vet att mina besökslärare verkligen bryr sig om mig och min familj, och om jag har problem vet jag att de hjälper mig." Genom att följa en högre väg som besökslärare deltar vi i Herrens mirakulösa verk och uppnår Hjälpföreningens syften som är att stärka tro och rättfärdighet, att stärka familj och hem och hjälpa behövande. ■

SLUTNOTER

1. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 3.
2. *Döttrar i mitt rike*, s. 7.
3. Julie B. Beck, "Det jag hoppas mina barnbarn ska förstå om Hjälpföreningen", *Liahona*, nov. 2011, s. 112.
4. Se *Döttrar i mitt rike*, s. 123.
5. *Liahona*, nov 2011, s 112.

HUR HAR BESÖKSVERKSAMHETEN FÖRBÄTTRATS?

Här följer en sammanställning över förändringarna som gjorts i besökslärarprogrammet. Vi uppmanar Hjälpföreningens ledare och besökslärare att läsa kapitel 9 i *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* för att se detaljerna angående de härändringarna. Vi uppmanar er också att läsa kapitel 7 i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* för att få en vision, insikt och kunskap om kraften i att tjäna och dess viktiga roll i besöksverksamheten. (De här båda böckerna finns på internet på LDS.org.)

UTSE BESÖKSLÄRARE	
1. Hela hjälpföreningspresidentskapet, inte bara presidenten, är ansvariga för besökslärarna.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.2.2.
2. När en hjälpföreningsledare ger en syster hennes besöksläraruppdrag, hjälper ledaren systemen förstå att besöksundervisningen är ett viktigt andligt ansvar att uppfylla.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Hjälpföreningspresidenten ordnar med regelbunden fortbildning för besökslärare om hur de kan bli mer effektiva i att tjäna dem de besöker. Undervisningen kan ges i Hjälpföreningen under månadens första söndag, eller på ett annat hjälpföreningsmöte.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.

RÅDGÖRA MED ANDRA	
1. Hjälpföreningspresidentskapet träffar besökslärarna regelbundet för att diskutera behövande systrars andliga och timliga välfärd och för att göra upp planer för hur de kan hjälpa dem. Besökslärarna kan hjälpa hjälpföreningspresidentskapet med att samordna kortsiktigt eller långsiktigt tjänande för behövande systrar.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Hjälpföreningspresidentskapet rådgör tillsammans för att samtala om behövande systrars andliga och timliga välfärd.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. På församlings- eller grensrådets möten delger hjälpföreningspresidenten lämplig information från besökslärarnas rapporter så att församlings- eller grensledarna kan rådgöra tillsammans om hur de kan hjälpa dem som har andliga och timliga behov.	Se <i>Handbok 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. Biskopen eller grenspresidenten kan inbjuda hjälpföreningspresidenten till församlingens eller grenens möten för prästadömetts verkställande kommitté (PVK) efter behov för att samordna uppdrag inom hemlärar- och besöksverksamheten.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.3.1.
5. Hjälpföreningspresidentskapet och ledaren för unga ensamstående vuxna träffas regelbundet för att se till att uppdragen inom besökslärarverksamheten hjälper till att avhjälpa unga ensamstående vuxnas behov.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

ORGANISERA OCH HA ÖVERSYN ÖVER BESÖKSLÄRARVERKSAMHETEN

1. Biskopen eller grenspresidenten och hjälpföreningspresidentskapet rådgör tillsammans och överväger under bön lokala behov för att avgöra besökslärarverksamhetens struktur. (Syst-rar ska inte organiseras i grupper i syftet att göra besök eftersom de ska ombesörja enskilda behov.) Biskopen eller grenspresidenten godkänner varje uppdrag.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.2.
2. Där så är möjligt ger presidentskapet systrarna i uppdrag att ingå i ett besökslärarpar. <i>Handbok 2</i> ger förslag på andra alternativ för att uppfylla lokala behov. Presidentskapet rådgör med biskopen eller grenspresidenten angående följande alternativ: a. Tillfälligt bara ge hemlärare eller bara besökslärare i uppdrag att besöka vissa familjer. Eller så kan ledare alternera de månatliga besöken mellan hemlärare och besökslärare. b. Be kvinnliga heltidsmissionärer att hjälpa till med besöksverksamheten i begränsad omfattning, med missionspresidentens godkännande.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.2; 9.5.3.
3. Besöksundervisningen utgörs inte bara av ett månatligt besök, utan av tjänande. För att vaka över och stärka systrarna i deras enskilda behov har besöksläarna regelbunden kontakt med dem genom besök, telefonsamtal, e-postmeddelanden, brev eller annat. Ledarna ser till att man ger särskild prioritet åt att ta väl hand om följande systrar: systrar som kommer till Hjälpföreningen från Unga kvinnor, ensamstående systrar, nyinflyttade medlemmar, nyomvända, nygifta systrar, mindre aktiva systrar och andra med särskilda behov.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.1, 9.5.2.

RAPPORTERING AV BESÖKSUNDERVISNINGEN

1. Besökslärare ombeds rapportera om särskilda behov och vilken slags hjälp som ges — med andra ord deras tjänande. Räkna omsorgen i stället för att bara räkna besök.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.4.
2. Hjälpföreningens president ger biskopen eller grenspresidenten en månatlig besöksundervisningsrapport. Rapporten ska innefatta de särskilda behoven och det tjänande som besöksläarna utfört, samt en lista över systrar som inte blivit kontaktade.	Se <i>Handbok 2</i> , 9.5.4.

DÖTTRAR

i mitt rike

Betydelsefull för många

I förordet till *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* uppmuntrar första presidentskapet läsarna "att studera den här boken och låta dess tidlösa sanningar och inspirerande exempel påverka er".¹ Här följer vittnesbörd från några män och kvinnor för vilka denna inspirerade bok har haft betydelse:

"Det finns en ande i den här boken som är påtaglig.

Jag kunde faktiskt känna hur den förändrade mitt hjärta."

— Shelley Bertagnolli

"Genom att läsa *Döttrar i mitt rike* har jag blivit inspirerad att vara en mer hängiven make och far och att hålla mina förbund med större hängivenhet."

— Aaron West

"När jag läste om Hjälpföreningens systrar i *Döttrar i mitt rike* blev de verkliga för mig och jag

kunde känna deras tro. De visste att när vi tjänar andra med Kristi rena kärlek så blir vi det som Herren vill att vi ska bli. Detta är syftet med Hjälpföreningen, och det gäller alla — ensamstående som gifta, unga som gamla. Det gäller mig." — Katrina Cannon

"Jag har bott i Chile, Argentina, Brasilien och USA, men vart jag än åker vet jag att jag är en del av en underbar krets systrar — ett arv av starka, trofasta kvinnor." — Marta Bravo

"Att arbeta på *Döttrar i mitt rike* som grafisk formgivare var en unik och extraordinär upplevelse. Under vårt första möte vittnade syster Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, för oss om att boken framställs under uppenbarelse och anvisningar från levande profeter. Från första dagen ledades allting genom uppenbarelse. Varje gång någon av oss läste från bokens sidor berördes vi av Anden och förändrades till det bättre. Det hände mig och jag såg det hända redaktörer,

designare, illustratörer, produktionskonstnärer och tryckerianställda." — Tadd Peterson

"Jag insåg att jag är en del av något bättre. När jag hämtar styrka från Hjälpföreningen kan jag bli något bättre också." — Jeanette Andrews

"Den här historieberskrivningen är en mäktig källa som kan hjälpa män och kvinnor runtom i världen att inse kvinnornas värde som Guds döttrar och deras viktiga roll i hans rike." — Susan Lofgren

"Jag trodde en gång att jag behövde vara som alla andra. Nu inser jag att varje syster har olika situationer, styrkor och svagheter, men varje syster är viktig." — Nicole Erickson

"*Döttrar i mitt rike* har gjort djupt intryck på mig som biskop. Jag vittnar om den stora kraft som kommer när Hjälpföreningen och prästadömet arbetar sida vid sida." — Mark Staples. ■

SLUTNOT

1. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. IX.

EN VÄRLDSOMFATTANDE VÄDJAN OM **INDEXERARE**

Sedan FamilySearch Indexering introducerades 2006 har över 800 miljoner uppteckningar digitaliserats. Men arbetet är inte klart, och behovet av indexerare från hela världen ökar.

Heather F. Christensen

Kyrkans tidningar

När Hilary Lemon från Utah i USA återvände hem från sin mission hade hon några månader innan hon skulle börja studera igen. Hon letade efter produktiva sätt att använda sin tid och började hjälpa till med FamilySearch Indexering på internet. Hon började indexera på engelska men insåg snart att det fanns indexeringsmöjligheter på andra språk — bland annat portugisiska, språket hon hade lärt sig som missionär.

FAMILYSEARCH ÄR LÄTT ATT ANVÄNDA

Tillsammans med resten av ungdomarna i Chorley stav i England blev Makenzie, 15 år, inbjuden av sin stavs-president att indexera 200 namn. "Två hundra blev 2 000!" minns Makenzie. "Det går jättefort och det är jättelätt att indexera. Det kommer upp små hjälpfönster som hjälper en att förstå namn och platser. Jag har berättat om indexeringen för min familj och mina vänner genom att jag har visat dem hur man skapar ett konto och hur enkelt och roligt det är."

"Eftersom jag var missionär i Portugal var jag intresserad av indexeringsprojekten som gällde Brasilien och Portugal. Jag blev ännu mer intresserad när jag såg ett projekt från Setúbal i Portugal, ett av områdena där jag verkade", säger Hilary.

Hilary är en volontär som hjälper till att avhjälpa FamilySearch's växande behov av indexering på andra språk än engelska. Liksom de andra 127 000 aktiva volontärerna gör Hilary utdrag av personers namn och händelser som gått vidare så att medlemmarna kan hitta informationen de söker och utföra sina förfäders förrättningsarbete i templet.

Vad är indexering?

FamilySearch Indexering är en process där man läser digitaliserade versioner av fysiska uppteckningar — till exempel husförhörlängder, bouppteckningar, testamenten och kyrkouppteckningar — och skriver in informationen de innehåller i en sökbar databas på internet. Genom detta arbete gör indexeringsvolontärerna det möjligt för medlemmar och andra släktforskare att lättare hitta information om sina förfäder på internet.

Indexeringen har gjort släktforskning lättare. "Tidigare när man letade efter släktingar

var man tvungen att veva sig igenom mikrofilm. När man hittade släktingen man letade efter, så kunde det finnas en möjlighet att hitta relaterade namn. Därför vevade man mikrofilmen fram och tillbaka, om och om igen", säger Józef Szabadkai, en indexerare i Ungern.

Idag fortsätter FamilySearch att samla historiska uppteckningar från regeringar och förvaltare av uppteckningar världen över. Men i stället för att bara filma uppteckningarna och göra filmerna tillgängliga för släktforskare, skannar FamilySearch-personal in dem i indexeringsprogram. Volontärer tar fram dessa bilder på sin dator och skriver in informationen som de ser den. På det här sättet digitaliseras informationen och kan hittas genom sökfunktionen på FamilySearch.org medan släktforskarna sitter bekvämt i sitt eget hem.

Hur långt har indexeringen kommit?

Sedan FamilySearch introducerades 2006 har volontärindexerarna gjort betydande framsteg — de har hittills skrivit in omkring 800 miljoner uppteckningar. Men arbetet är långtifrån klart. Granite Mountain Records Vault i Salt Lake City, där de filmade uppteckningarna förvaras och beskyddas, innehåller

HITTA TID TILL SLÄKTFORSKNING

Många verkar inte kunna hitta någon tid till att släktforska.

Jonni Sue Schilaty från Utah i USA fann ett sätt att få plats med indexering på sitt schema. "Jag älskar att indexera!" säger syster Schilaty. "När min make och jag ska åka på en lång bilresa laddar jag ner buntar på laptopen och arbetar på dem i bilen. När jag kommer fram kopplar jag upp mig på internet, laddar upp buntarna och laddar ner fler för hemresan. Jag använder varje minut jag kan till att indexera och jag har upptäckt att de här bilresorna fungerar bra för det."

omkring 15 miljarder uppteckningar — och fler uppteckningar läggs till hela tiden. Dessa uppteckningar innehåller information om miljarder människor från över 100 länder och omfattar över 170 länder.

Robert Magnuski, servicemissionär och aktiv indexerare från Polen, får på nära håll uppleva efterfrågan på fler volontärer som kan andra språk än engelska. "Eftersom Polen var delat mellan 1772 och 1918, fördes landets uppteckningar på fyra språk: ryska, tyska, latin och polska", förklarar han. Eftersom de flesta indexerarna i Polen pratar polska så började de med att indexera de polska uppteckningarna. Så det finns fortfarande arbete att göra med de ryska, tyska och latinska uppteckningarna. Med hjälp av volontärer världen över som har erfarenhet av olika språk kan släktforskare i hela världen hitta sina förfäder — oavsett vilket språk deras information upptecknades på.

För att göra de här uppteckningarna tillgängliga har indexeringsprogrammet gjorts tillgängligt på internet på elva språk: engelska, franska, holländska, italienska, japanska, polska, portugisiska, ryska, spanska, svenska och

tyska. Personer som kan något av dessa språk — oavsett om det är deras modersmål eller om de lärt sig språket som missionär, i skolan eller på annat sätt — uppmuntras att anmäla sig och börja indexera uppteckningar.

Hur börjar jag?

Att börja som volontärindexerare går snabbt och är lätt. Följ anvisningarna på **indexing.familysearch.org** för att ladda ner programmet på din dator. Sedan skaffar du dig ett konto och väljer därefter en grupp eller "bunt" med uppteckningar att indexera. Uppteckningarna har grupperats i små buntar med 20 till 50 namn så att volontärer kan tillbringa så lite eller så mycket tid de vill till indexering. Varje bunt tar omkring 30 minuter att gå igenom, men du kan sluta mitt i och komma tillbaka och fortsätta senare eftersom programmet sparar arbetet som du har gjort. Om du inte kan göra klart buntens inom en vecka blir den automatiskt tillgänglig för andra som kan indexera klart.

Buntar från länder runtom i världen tillhandahålls för indexering när FamilySearch får uppteckningar från dessa länder. Broder Szabadkai är från Ungern men han började indexera uppteckningar på engelska och afrikaans tills uppteckningar från hans eget land blev tillgängliga. "Det var en av de lyckligaste stunderna när den första ungerska buntens tillkännagavs i början av 2011", säger broder Szabadkai. "Många ungerska medlemmar — unga som gamla — har registrerat sig och blivit entusiastiska indexerare sedan dess." Broder Szabadkais entusiasm härrör från hoppet att många av hans egna förfäder

blir funna när de här uppteckningarna har transkriberats. "Medan vi bygger upp den här fantastiska databasen kommer vi att kunna hitta fler av våra släktnamn, spara tid och hjälpa våra förfäder att ta emot sina frälsande förrättningar fortare."

Vad gör jag om jag inte har den senaste teknologin?

I olika delar av världen är det en utmaning att skaffa en dator och internetuppkoppling för dem som är ivriga att börja indexera. Denna situation ställdes ledarna i Zarahemla stav i Mexico City inför när de bestämde sig för att engagera ungdomarna i indexering. Eftersom inte alla ungdomar hade en dator hemma bestämde sig stavsledarna för att reservera en lokal skolas datasal som de kunde använda när skolan var över för dagen.

Ungdomarna kunde då indexera mexikanska husförhörslängder från 1930. "När ungdomarna gick igenom dokumenten", säger biskop Darío Zapata Vivas, "föreställde de sig hur personer gått från hus till hus och samlat in informationen utan att veta att deras ansträngningar en dag skulle vara till hjälp i Herrens verk att 'åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan'" (Mose 1:39).

Genom stavsledarnas kreativa ansträngningar för att skaffa fram den nödvändiga teknologin kunde ungdomarna och andra medlemmar i staven indexera över 300 000 uppteckningar på en månad.

Som ungdomarna i Zarahemla stav visade kan du delta även om du inte har en egen dator. Indexeringsprogrammet fungerar på alla datorer som har internetuppkoppling,

också hemma hos andra medlemmar, i släktforskningscentrer, i möteshus och även i skolor eller bibliotek där det är tillåtet.

Indexeringens välsignelser

De portugisiska dokumenten som syster Hilary Lemon indexerade var dopuppteckningar från två århundraden sedan. Sidorna var blekta och den utsirade handstilen var svår att läsa, men hon kämpade sig igenom projektet medan hon såg på namnen på sidorna som personer som väntade på att få sitt arbete utfört för sig i templet.

"Mer än en gång medan jag indexerade hade jag en ljuvlig, bestämd känsla av att en portugisisk medlem en dag skulle öppna dopuppteckningen som jag har indexerat och hitta sin förfader", säger Hilary. "Nu när ett tempel planeras för Lissabon i Portugal vet jag att det kommer en dag när medlemmarna där hittar sina förfäder tack vare arbetet som görs genom FamilySearch Indexering."

Med hjälp av volontärer som syster Lemon bevaras fler uppteckningar och vägen öppnas för dem som har gått före att ta del av evangeliets alla välsignelser. ■

*För mer information kan du gå till **indexing.familysearch.org** eller kontakta släktforskningshandledaren i din församling eller gren.*

ALLA KAN INDEXERA

Indexeringen är utformad för människor i alla livets olika skeden — elever, hemmamammor, affärsmän eller pensionärer. David och Bernice Blyde verkade som heltidsmissionärer och har nu kommit hem till Nya Zeeland där de fortsätter att tjäna. "Det finns alltid något man kan göra i kyrkan för att hålla igång och vara aktiv", säger syster Blyde. "Indexeringen har uppfyllt det behovet för oss." Sedan 2009 har syster Blyde indexerat över 180 000 namn. "Det är spännande att vara engagerad i denna underbara resurs", säger hon. "Det här arbetet är ytterst viktigt för att vi ska hitta våra förfäder och ge dem möjlighet att utvecklas."

PRATAR NI RYSKA?

Fastän vi var mycket upptagna bestämde min make Daniil och jag oss för att besöka templet i Preston i England en gång till innan slutet av 2009. Vi måste ta två bussar och det tar nästan sex timmar att komma till templet från det lilla skotska samhället vi bor i.

Morgonen vi hade planerat att åka till templet var mulen och regnig

men vi var glada över att kunna åka till templet. Medan vi väntade en timme på den andra bussen vid bytesstället började det ösregna och bli kallt.

Men hoppet om att vi snart skulle vara i templet värmdde våra hjärtan. När vi kom till Preston fick vi ett starkt intryck av att vi skulle gå till

templet direkt. Vi var hungriga och plaskvåta men vi lyssnade på den Helige Anden.

När vi kom in i templet bad en vänlig tempeltjänare om våra tempelrekommendationer. Han tog av sig glasögonen och tittade återigen på namnen på våra rekommendationer.

”Är ni från Ryssland?” frågade han förvånat.

”Ja”, svarade vi, något överraskade över hans reaktion.

När vi kom till Preston i England fick vi ett starkt intryck av att vi skulle gå till templet direkt.

”Så ni pratar ryska?” frågade han.
”Naturligtvis”, sade vi.

Då tog han upp telefonluren och ringde någon.

Snart kom tempelpresidenten. Vi kunde se genom hans glasögon att han hade tårar i ögonen. ”Ni är änglar från Gud!” sade han med ett leende och bad oss följa med honom. Vi följde efter honom och såg snart en förvirrad ung missionär med tempeltjänare stående runtomkring honom.

Det visade sig att missionären var från Armenien och pratade ryska. Han hade kallats att verka i England-missionen London men hade inte lärt sig engelska ännu. Det fanns inte en enda rysktalande person på missionärsskolan som låg intill templet. Den dagen var det meningen att han skulle få sin begåvning, men tempeltjänarna hade inte kunnat kommunicera med honom — det vill säga tills ett genomblött ryskt par kom dit.

Daniil bad genast att få eskortera den unge missionären. Missionären var överlycklig och sade senare att han hade känt en särskild ande när vi kom.

Jag är tacksam över att min make och jag trots våra hektiska scheman och det regniga vädret ändå bestämde oss för att besöka templet den dagen så att vi kunde hjälpa en rysktalande Guds son i Storbritannien. Jag är tacksam för templets välsignelser som upplyser livet med ett särskilt ljus och syfte. Jag vet att om vi följer den Helige Andens maningar så leder han oss tillbaka till vårt himmelska hem — precis som han ledde min make och mig till Herrens hus den där dagen. ■

Anna Nikiticheva, Skottland

JAG LADE INTE MÄRKE TILL DEM

När jag läste i Mormons bok nyligen stötte jag på följande tillrättavisning: ”Varför ... låter [ni] de hungriga och de behövande och de nakna och de sjuka och de lidande gå förbi er utan att ni lägger märke till dem?” (Mormon 8:39)

I stället för att känna friden och trösten som jag vanligtvis finner i skrifterna, övervåldigades jag av en kvardröjande ledsamhet. Jag hade länge varit medveten om att jag inte var någon särskilt uppmärksam person. Jag hade tillåtit mig bli så engagerad i mitt eget liv, mina ämbeten och min familj att jag inte lade märke till de prövningar som andra hade.

Jag visste att jag inte gjorde allt jag kunde för ”att bära [andras] bördor så att de [kunde] bli lätta, ... att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst” (Mosiah 18:8–9). Jag ville ändra på mig. Jag ville blir bättre på det. Jag visste bara inte hur. Jag bad Herren hjälpa mig.

Svaret kom på ett oväntat och ovälkommet sätt när jag ådrog mig en kronisk sjukdom. Det tog långsamt bort all min orosmättade upptagenhet. Allteftersom sjukdomen fortskred var jag tvungen att ge upp alla mina aktiviteter utanför hemmet, mina ämbeten och min närvaro i kyrkan. Jag är bunden vid hemmet, jag är ensam och jag känner mig osedd.

Jag ber att Herren ska bota mig en dag. När han gör det lovar jag att jag

Jag bad Herren hjälpa mig att bli en bättre person. Svaret kom på ett oväntat och ovälkommet sätt.

aldrig ska bli så blind igen. När jag kommer till kyrkan ska jag se efter vem som sitter ensam och vem som inte är där den dagen. Jag ska ta mig tid varje vecka att övervinna min blyghet och besöka någon som är sjuk eller olycklig eller som behöver en vän. Jag ska älska mina bröder och systrar varje dag — inte bara på söndagarna eller under kyrkans aktiviteter.

Jag ska komma ihåg och hoppas jag, vara värdig att ta emot Herrens gillande: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig” (Matt. 25:40). ■

Shelli Proffitt Howells, Kalifornien, USA

JAG VILLE INTE GÅ UT SOM MISSIONÄR

När jag var 11 år var jag på en regionkonferens i Johannesburg i Sydafrika och fick träffa president Howard W. Hunter (1907–1995). Han skakade min hand och sade: "Du ska gå ut som missionär en dag och du kommer att bli en utmärkt missionär."

De flesta unga män skulle ha värdesatt de där orden för alltid. Inge jag. Under de tio åren som följde hade jag ingen önskan att gå ut som missionär. Jag var mer angelägen om att lyckas med sport och i mitt sociala umgänge.

Jag trodde att jag skulle förlora allt det om jag offrade två år. I intervjuerna med min grenspresident och mina stavspresidenter hittade jag ursäkter för att inte gå ut som missionär.

Vid 21 års ålder, fortfarande utan någon önskan att verka som missionär, besökte jag min familj i Förenta staterna, i Iowa. De hade flyttat dit året innan. Medan jag var i Iowa fick jag möjlighet att besöka templet i Winter Quarters tillsammans med den lokala församlingen för ensamstående. Jag hade inte fått min

begåvning så jag tänkte att jag skulle utföra dop för de döda.

När vi kom fram till templet upptäckte jag att det inte skulle hållas någon dopsession den eftermiddagen. Jag tänkte: "Toppen, vad ska jag göra i två och en halv timme?"

Jag bestämde mig för att gå till Mormon Trails informationscenter som låg på andra sidan vägen. Efter att ha tittat på en femton minuter lång film om pionjärerna hälsade två kvinnliga missionärer på mig som skulle ta med mig på en egen rundtur. När de hade fått veta lite om mig undrade syster Cusick varför jag inte hade varit ute som missionär. Jag tog till de vanliga ursäkterna. Syster

När jag förklarade varför jag inte hade varit ute som missionär vittnade syster Cusick för mig, inte bara om pionjärerna utan också om missionsarbete.

Cusick vittnade då för mig, inte bara om pionjärerna utan också om missionsarbete.

Efter den timmen satt jag i vänt-rummet i templet och tänkte. Plötsligt kom det "en tröghet över mitt tänk-ande" när det gällde ursäktarna att inte gå ut som missionär. Anden vittnade starkt för mig att jag skulle göra det. Från det att jag började prata med de kvinnliga missionärerna förändrades allt inom mig. Anden vittnade för mig om vad jag behövde göra.

Flera månader senare fick jag veta att den milda, stilla rösten hade talat om för syster Cusick att jag behövde en egen rundtur. Hon visste inte varför, men Herren hade planer för mig.

Jag verkade i Kalifornienmissionen Ventura — dem bästa missionen i världen — och fick underbara vänner som jag hoppas förblir mina vänner i evigheterna. I tio år trodde jag inte på president Hunter, men han visste precis vad han pratade om.

Mitt liv förändrades totalt, bara för att en kvinnlig missionär följde den Helige Andens maningar. ■
Neville Smeda, Kalifornien, USA

HERREN ÄR MIN SÅNG

Eftersom jag bodde i ett litet samhälle i Arizona där större delen av invånarna var sista dagars heliga, pratade missionärerna och medlemmarna ofta med mig om kyrkan. De bjöd ofta med mina barn och mig till kyrkan, till att läsa skrifterna, eller både och. Jag hade inget intresse av att tacka ja till deras inbjudningar utan

tackade dem artigt för deras intresse för min familj.

När jag lärde känna kvinnan som jag senare skulle gifta mig med, berättade hon att hon var sista dagars helig. Jag beundrade hennes andlighet och gick med på att gå till kyrkan med henne när vi var gifta. Jag höll ord och började gå till kyrkan regelbundet. Jag tyckte faktiskt om atmosfären och kamratandan där. Men fastän jag studerade skrifterna, gick till kyrkan och bad ensam och tillsammans med min familj, tvivlade jag ändå på att Gud fanns. Hur jag än försökte kunde jag inte skaka av mig mina agnostiska rötter. Jag tackade nej till alla frågor om jag ville döpa mig eftersom jag inte kände att jag hade kommit närmare Gud sedan jag började.

När jag hade gått till kyrkan i sex år dog min far som hade varit anställd vid Förenta staternas armé. Min familj och jag ville att ett tapt skulle spelas vid gravplatsen, och eftersom jag är professionell musiker blev jag ombedd att spela den. Jag hade spelat vid hundratals begravningar, men eftersom det här var min fars begravning skulle det bli annorlunda. Jag visste, på grund av min mors begravning, att känslomheten skulle påverka min förmåga att spela. Jag var fast besluten att inte låta mina känslor påverka musiken, som de hade gjort under hennes begravning.

Några minuter innan ceremonin försökte jag nervöst värma upp. Jag hade bara spelat några toner när jag insåg att jag höll på att upprepa mitt tidigare misslyckande. Tårarna kom och jag började gråta. Snyftningarna

gjorde det svårt att andas. Hur skulle jag kunna spela?

Jag brydde mig inte om ifall jag fick några lovord för egen del, men jag ville hedra min far. När jag började spela märkte jag att jag att jag inte kunde ta några djupa andetag. Det var inte likt mig att be om hjälp, men vid det här laget visste jag inte vad jag skulle göra. Den första tonen som kom var svag. Inom mig vädjade jag till min himmelske Fader: "Snälla." När jag spelade den andra tonen fylldes lungorna med luft och ett häpnadsväckande vackert ljud strömmade ut ur signalhornet. Under resten av stycket spelade jag mycket bättre än vanligt. När jag hade spelat sista tonen tappade jag andan och kippade efter luft genom tårarna.

Jag är medveten som mina starka och svaga sidor som musiker. Enkelt sagt kunde jag inte ha spelat så bra ens under de bästa omständigheter. Det var tydligt att min himmelske Fader hade besvarat min vädjan och välsignat mig med styrkan och förmågan att hedra min jordiske far. Jag fick ett vittnesbörd om att vår himmelske Fader svarar oss på ett sätt som vi kan förstå. Hans svar i min nödens stund hjälpte mig inse att han alltid hade varit ivrig att kommunicera med mig.

Efter några månader hade jag skingrat mina tvivel och blev medlem i kyrkan. Fastän dopet var ett hopp i tro, visste jag att min himmelske Fader skulle välsigna mig. Min upplevelse när jag spelade taptot lärde mig att han besvarar mina böner enligt mina behov och mitt förstånd. ■

Tom Sullivan, Arizona, USA

**Äldste
Randall K. Bennett**

i de sjuttios kворum

Följ PROFETEN

Jag träffade ängeln som skulle bli min hustru på en institutfest andra kvällen efter att jag kommit hem från min mission. Shelley och jag hade växt upp många mil från varandra i Kanada och hade inte träffats förut, men vi lärde känna varandra väl under månaderna som följde. När jag hade friat tre gånger och fått nej, eftersom hon hade bestämt sig för att gå ut som missionär, sade hon ja till slut. Men först efter att jag hade lovat att vi skulle verka som missionärer tillsammans när våra barn var vuxna. Hon tog emot förlovningsringen den 22 december 1976.

Men under dagarna som följde kände vi oss båda illa till mods — inte när det gällde att gifta oss utan i fråga om ringen. Låt mig förklara.

Ett beslut att följa profeten

Under veckorna före förlovningen hade Shelley och jag använt mycket tid till att prata om hur vi ville fostra våra barn och hur vi ville att vårt äktenskap skulle vara. En av huvudpunkterna i vårt samtal var vårt beslut att alltid följa profeten.

Två månader innan vi förlovade oss lyssnade vi på många tal under oktoberkonferensen 1976 som handlade om oberoendets

principer. Det var ett ämne som president Spencer W. Kimball (1895–1985) och andra upprepade gånger hade undervisat om i flera år. Både Shelley och jag hade vuxit upp med vetskap om betydelsen av ha trädgårdsodlingar, skaffa ett matförråd och att vara förberedda i allmänhet. Men under den generalkonferensen verkade temat förberedelse vara särskilt genomgående. Vissa talare nämnde Tetondammens översvämning som hade inträffat i juni. Det var bland annat Barbara B. Smith (1922–2010), Hjälpföreningens generalpresident, som betonade betydelsen av oberoende — särskilt att man skulle skaffa sig ett årsförråd av mat, vilket i allmänhet var det råd som gavs då.¹ Under konferensens sista session påminde president Kimball medlemmarna om Lukas 6:46, där Frälsaren säger: "Varför kallar ni mig 'Herre, Herre', när ni inte gör vad jag säger?" President Kimball uppmanade sedan medlemmarna att låta budskapen från konferensen följa dem till deras "hem och i framtiden."²

Efter förlovningen när Shelley och jag tänkte på hur vårt äktenskap och familjeliv skulle börja, genljöd dessa budskap i våra öron. Utan att vi visste det hade båda tänkt på hur vi skulle påbörja ett hemförråd för vår familj. För att lyda rådet för den tiden

*En
förlovningsring
representerar oftast ett
beslut. Men för min hustru
och mig representerade det
faktum att vi inte hade någon
ring vår hängivenhet
till Herren och hans
profeter.*

behövde vi börja samla till ett årsför-
råd av mat. Men hur skulle vi göra
det? Vi studerade — och skulle stud-
era i ett flertal år framöver — och
vi hade inte särskilt mycket pengar.
Den Helige Anden gav oss båda, var
för sig, samma svar: Vi behövde sälja
förlovningsringen.

Men hur skulle jag kunna be Shel-
ley att göra det? Jag hade ju *precis* gett
henne ringen. Vad skulle hon tänka
om jag bad henne sälja den så att vi
kunde köpa lite havre och mjöl och
ris? Under tiden var även hon bekym-
rad. Vad skulle jag tänka, undrade
hon, om hon skulle säga att vi borde
sälja ringen som jag hade valt ut åt
henne? Skulle hon såra mina känslor?

Men maningen vi båda hade var
alltför stark att bortse från, och ju
mer vi tänkte på det, desto mer
stack diamantringen i ögonen. När
Shelley tog upp ämnet några dagar
efter jul var jag lättad över att hon
hade nått samma slutsats som jag. På
många sätt var det en oerhört stark
bekräftelse för oss båda angående
valet av den vi skulle gifta oss med.
Vetskapen om att våra prioriteringar
och värderingar stämde överens och
att de stämde överens med dem som
Guds profet uppmanade till, gav oss
en mycket stark försäkran. Jag var
så tacksam för hennes villighet att
göra en sådan uppoffring för att följa
profeten.

Missförstå mig nu inte och sälj nu
inte era ringar! Det är inte fel att köpa
eller bära en förlovningsring. Faktum
är att alla våra gifta barn har vackra
och lämpliga ringar. Det finns många
sätt att följa profeten och apostlarna
och att tillämpa deras råd på vårt per-
sonliga liv. Men eftersom Anden hade
manat oss att följa profeten genom att
sälja vår förlovningsring, så var det
i vårt fall ett val mellan att behålla
ringen och att följa profeten. Detta
hjälpste oss att etablera två mönster i
vårt hem från första början: att följa
profeten och att följa de personliga,
andliga maningar vi fick.

Reaktioner på vårt beslut

Juvelerarbutiken där jag hade köpt
ringen var stängd i en vecka efter jul,
men vid första bästa tillfälle efter att
den hade öppnat igen gick jag dit för
att prata med juveleraren. Jag för-
väntade mig att han skulle vägra ge
mig pengarna tillbaka. Ringen hade
trots allt använts och ansågs vara
begagnad. Jag beredde mig på den
reaktionen och väntade mig att jag
skulle vara tvungen att sälja ringen
”second hand” med stor förlust. Men
till min stora häpnad veknade juvel-
erarens hjärta. Jag gick ut därifrån
med pengar i handen — och med
gapande mun i häpnad över hur
Herren hade öppnat en väg för oss
att lyda honom.

Inte alla reagerade lika bra på vårt
beslut. När våra vänner — även de
som var medlemmar i kyrkan — fick

veta vad vi hade gjort och såg den lilla läderringen jag hade tillverkat åt Shelley, sade de att vi var galna. Andra kvinnor i Shelleys ålder kunde inte fatta att hon hade varit villig att göra det hon hade gjort. Ytterst få visade uppmuntran eller stöd.

Shelley var stark och visste att hon skulle klara det oavsett vad andra tyckte. Hon kände sig trygg i vetenskapen om att hon följde profeten. Och det var viktigare än någonting annat. Men Herren välsignade oss med sin ömma barmhärtighet i form av två vänner som hjälpte oss känna att vi inte var ensamma.

Min vän Bob och jag hade presenterat kyrkan för Fran i high school. Vi verkade senare som missionärer alla tre, och när Fran hade kommit hem från sin mission förlovade hon och Bob sig. När de kom för att berätta om den glada nyheten för Shelley och mig så fick vi veta att de också hade använt sina pengar till att köpa ett matförråd i stället för att köpa en förlovningsring. Vi tyckte alla fyra att det var intressant att Anden hade manat oss att göra samma sak. Vår beslutsamhet att följa den Helige Anden och den levande profeten gav en ny dimension till vår vänskap, vilken har varat i över 40 år.

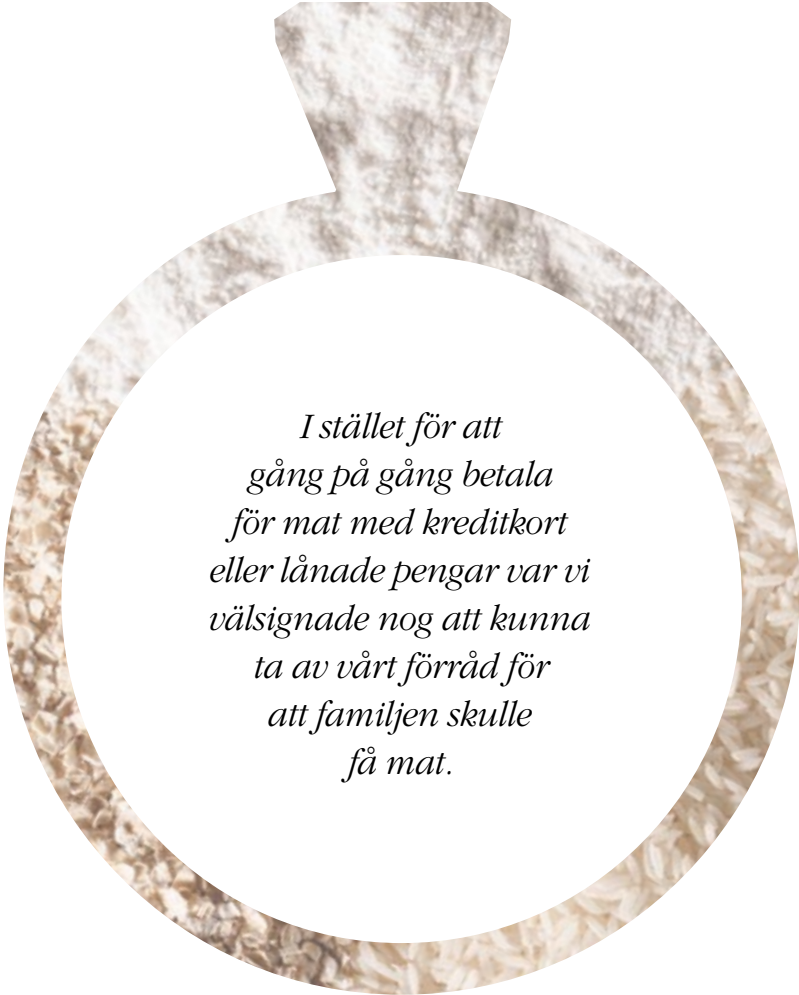
Lydnadens välsignelser

Shelley och jag började köpa baslivsmedel till vårt hemförråd i januari 1977 och fortsatte köpa lite i taget tills vi gifte oss i april samma år. Före

bröllopet förvarade vi maten hemma hos mina föräldrar.

Shelley bar länge läderringen som vigselring medan jag avverkade grundstudierna och sedan en tandläkarutbildning. Under studietiden flyttade vi många gånger. Vi blev vana vid att släpa hinkar med vete från lägenhet till lägenhet, från hus till hus och från stad till stad. Våra vänner började undvika oss varje gång vi flyttade, men senare kände vi djup tacksamhet för att vi hade följt råden från kyrkans ledare.

När jag tog examen från tandläkarlinjen och öppnade en tandläkarpraktik hade Shelley och jag två barn och nästan inga pengar. Som väl var

*I stället för att
gång på gång betala
för mat med kreditkort
eller lånade pengar var vi
välsignade nog att kunna
ta av vårt förråd för
att familjen skulle
få mat.*

kunde vi leva av en del av det som vi hade skaffat till matförrådet innan vi gifte oss. Vår lydnad mot det profetiska rådet välsignade oss återigen över ett årtionde efter att vi hade gift oss. Då hade jag studerat vidare och specialiserade mig inom tandreglering. Vi var återigen utan pengar, och i stället för att betala för mat på kredit eller låna pengar var vi välsignade nog att kunna ta från vårt förråd för att familjen (som nu innefattade fyra barn) skulle få mat.

Under åren som gått sedan dess har vi välsignats på många andra sätt för att vi har följt profetens ord. Vi har lärt oss att inte ifrågasätta det som profeterna och apostlarna undervisar

om eller undra om det verkar förnuftigt. Vi har lärt oss att när vi följer deras råd — och det omedelbart — så välsignas vi.

Lära sig lyssna på profetens ord

Vissa kanske kallar det vi gör för blind lydnad. Men vi har Herrens personliga löfte om att profeterna aldrig leder oss vilse.³ Den vetskapen hjälper oss att lyssna på deras röster som om vi lyssnade på hans egen (se L&F 1:38).

Vi har också lärt oss att levande profeter vanligtvis *inbjuder* oss att göra saker. De använder inte ofta ord som *befaller* eller *kommenderar*. De är vänliga och milda i sitt sätt, men det ger oss ingen ursäkt för att inte följa dem. När Shelley och jag har tagit inbjudningarna som befallningar så har vi alltid välsignats.

Vi har också lärt oss att urskilja deras vägledning genom att lyssna efter sådana ord som "Jag har begrundat ..." eller "något som jag har funderat på är ..." eller "jag känner att jag ska säga till er ..." eller "låt mig ge några råd om ..." eller "det är min förhoppning att ...". Sådana och liknande ord är ledtrådar som hjälper oss veta vad som finns i Herrens smorda tjänares sinne och hjärta.

En annan sak som hjälper oss höra Herrens röst när vi lyssnar på profeter och apostlar är att vara särskilt uppmärksamma när de citerar andra profeter och apostlar. Herren har sagt att han ska grundlägga sitt ord genom

två eller tre vittnens mun (se 2 Kor. 13:1; L&F 6:28).

Eftersom budskap om oberoende upprepades så många gånger under generalkonferensen innan vi förlovade oss, kände min hustru och jag att budskapet var särskilt relevant för oss just då. Vi inspirerades att följa det rådet på ett påtagligt sätt. Men att följa profeten handlar inte alltid om yttre tecken på hängivenhet. Ofta visar vi vår lydnad på mindre, mer personliga sätt. Oavsett om andra vet om vi är lydiga eller inte så gör Herren det. Och han välsignar oss för vår lydnad och öppnar vägar för att göra det möjligt.

Idag har Shelley en mer traditionell vigselring, men hon har behållit sin lilla läderring som ett minne under alla dessa år. För oss är den en symbol för hur vi gjorde vårt tidiga beslut att alltid följa profetens råd till en väsentlig del av vårt familjeliv. När vi nu ser våra barn fostra sina barn är vi tacksamma för att det också är viktigt i deras familj att följa Herrens profet, president Thomas S. Monson. För oss är denna lydnad ett underbart arv och ett lika påtagligt tecken på att vi håller förbunden som en förlovningsring skulle ha varit. ■

SLUTNOTER

1. Se Barbara B. Smith, "Av snötiden fruktar hon intet för sitt hus", *Nordstjärnan*, apr. 1977, s. 64–65.
2. Spencer W. Kimball, "Ett program för människan", *Nordstjärnan*, apr. 1977, s. 53.
3. Se Harold B. Lee, "The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator" (till fakulteten inom Kyrkans seminarier och institut, 8 juli 1964), s. 13; Marion G. Romney, i Conference Report, okt. 1960, s. 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. av G. Homer Durham (1946), s. 212–213.

Idag har Shelley en mer traditionell vigselring, men hon har behållit sin lilla läderring (nedan) under alla dessa år. För oss är den en symbol för vårt tidiga beslut att följa profeten.

Finns det någon gräns för omvändelse?

Om jag måste be om förlåtelse för samma sak om och om igen, kommer jag då till en gräns någon gång?

Det är två saker man ska komma ihåg här: 1) Guds barmhärtighet är verkligen oändlig, och 2) sann omvändelse innebär att man överger sina synder.

Å ena sidan är omvändelse, tack vare Jesu Kristi oändliga försoning, möjlig för alla, även de som har gjort samma misstag många gånger. Som profeten Alma sade: "Se, han sänder en inbjudan till alla människor, ty barmhärtighetens armar är

utsträckta mot dem, och han säger: Omvänd er, och jag skall ta emot er" (Alma 5:33).

Å andra sidan har profeten Joseph Smith sagt: "Omvändelse är något som man inte kan leka med varje dag. Daglig överträdelse och daglig omvändelse är inte något som är behagligt i Guds ögon" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 73).

Vad är då nyckeln till omvändelse? Som Herren uppenbarade för profeten Joseph Smith: "Härigenom kan ni veta om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem" (L&F 58:43). Och som Alma lärde: "Var och en som omvänder sig [skall] finna barmhärtighet, och den som finner barmhärtighet, och håller ut intill änden, densamme skall bli frälst" (Alma 32:13; kursivering tillagd).

Med andra ord måste du bekänna och överge dina synder och försöka vara trofast ända till slutet av ditt liv. Om

du har problem med att övervinna en viss synd, ge då inte upp bara därför att du felaktigt tror att det finns en gräns för uppriktig omvändelse. Be dina föräldrar och din biskop eller grenspresident om hjälp. Deras kärlek, stöd och råd kan hjälpa dig medan du strävar efter att få bort synden från ditt liv och komma närmare din himmelske Fader och Jesus Kristus. ■

Kan personer som inte tillhör kyrkan ta sakramentet?

Som du vet är sakramentets bröd och vatten till för kyrkans medlemmar, för att vi ska kunna förnya våra dopförbund. Men vi bör inte göra någonting under sakramentsmötet för att hindra personer som inte tillhör kyrkan att ta del av sakramentet.

Det är bra att bjuda med vänner och familjemedlemmar som inte är medlemmar till kyrkan, och vi vill att de ska känna sig välkomna och väl till mods under våra möten. Det kan vara bra att förbereda dem för sakramentsmötet genom att förklara syftet med sakramentet och vad som händer under mötet. Om de frågar om de ska ta sakramentet kan du bara säga att de får välja om

de vill göra det eller inte, men att det är avsett för kyrkans medlemmar, som förnyar sina dopförbund.

Som äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Sakramentet gör sakramentsmötet till det heligaste och viktigaste mötet i kyrkan" ("Sakramentsmötet och sakramentet", *Liahona*, nov. 2008, s. 17). Vi bör hjälpa personer som inte tillhör kyrkan att förstå den här viktiga förrättningen och se till att de också känner sig hemma på våra möten. ■

Har djur en ande? Vad händer med dem när de dör?

Ja, djur har en ande (se L&F 77:2–3). Naturligtvis är det stor skillnad mellan djurens andar och våra andar — vi är söner och

döttrar till vår himmelske Fader, och de är inte det.

Och enligt profeten Joseph Smith finns det åtminstone några djur i himlen. Han sade:

"Johannes såg märkliga djur i himlen ... de var faktiskt där och prisade Gud (se Upp. 5:13) ...

"Jag antar att Johannes såg varelser av tusentals arter som hade frälsts från tio tusen gånger tio tusen jordar som denna — märkliga djur som vi inte kan föreställa oss. Allt kan ses i himlen. Johannes fick veta att Gud förhärlikade sig själv genom att frälsa allt som hans händer hade skapat, oavsett om det var djur, fåglar, fiskar eller människor. Och han förhärlikar sig själv tillsammans med dem" (i *History of the Church*, 5:343).

Så fastän vi inte har fullkomlig kunskap om vad som händer djuren när de dör så tror vi att de får någon slags frälsning och upphöjelse. ■

TA HAND OM **DITT TEMPEL**

Hälsosamma val håller dig frisk.
(Se L&F 89.)

Amos 3:7

Den här versen lär oss hur viktig profeternas roll är.

Herren

”Eftersom vår Fader älskar sina barn lämnar han oss inte rådvilla om det som betyder mest i våra

liv, om var vår uppmärksamhet kan ge lycka, eller var vår likgiltighet kan medföra sorg. Ibland meddelar han sådant direkt till den enskilde genom inspiration. Men dessutom meddelar han sig till oss om dessa viktiga ting genom sina tjänare ... Han gör detta för att också de som inte kan känna inspiration kan få veta, om de bara lyssnar, att de fått höra sanningen och blivit varnade.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Familjen”, *Liahona*, okt. 1998, s. 12.

Ha uppenbarat

Hur kommunicerar Herren med sina profeter? Det finns många sätt, bland annat följande:

- Inspiration genom den Helige Anden (se 2 Petr. 1:21).
- Syner och drömmar (se 4 Mos. 12:6; 1 Nephi 8:2).
- Besök av himmelska personer (se Joseph Smith — Historien 1:16–17; L&F 110:8).

Handlar det en olycka i en stad utan att HERREN har vållat den?
 7Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.
 8När lejonet ryter, vem skulle då inte frukta?

Sina tjänare profeterna

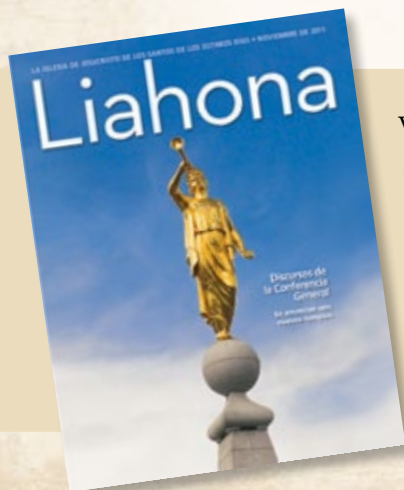
”Skrifterna lär oss om och om igen att Herren ger sina bud till människornas barn genom levande

profeter. Ingen kommitté, församling eller annan myndighet har rätt att kräva att Gud ska acceptera en lära som strider mot hans lag. Guds eviga välsignelser beror på vår lydnad och hörsamhet mot Herrens ord, ord som uppenbaras till oss genom hans heliga profeter.”

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum, ”Vi tror allt vad Gud har uppenbarat”, *Liahona*, nov 2003, s. 88.

Sin hemlighet

Det ursprungliga hebreiska ordet som används i Bibeln för *hemlighet* betyder bokstavligt talat ”råd”, så det har att göra med Herrens planer eller avsikter.

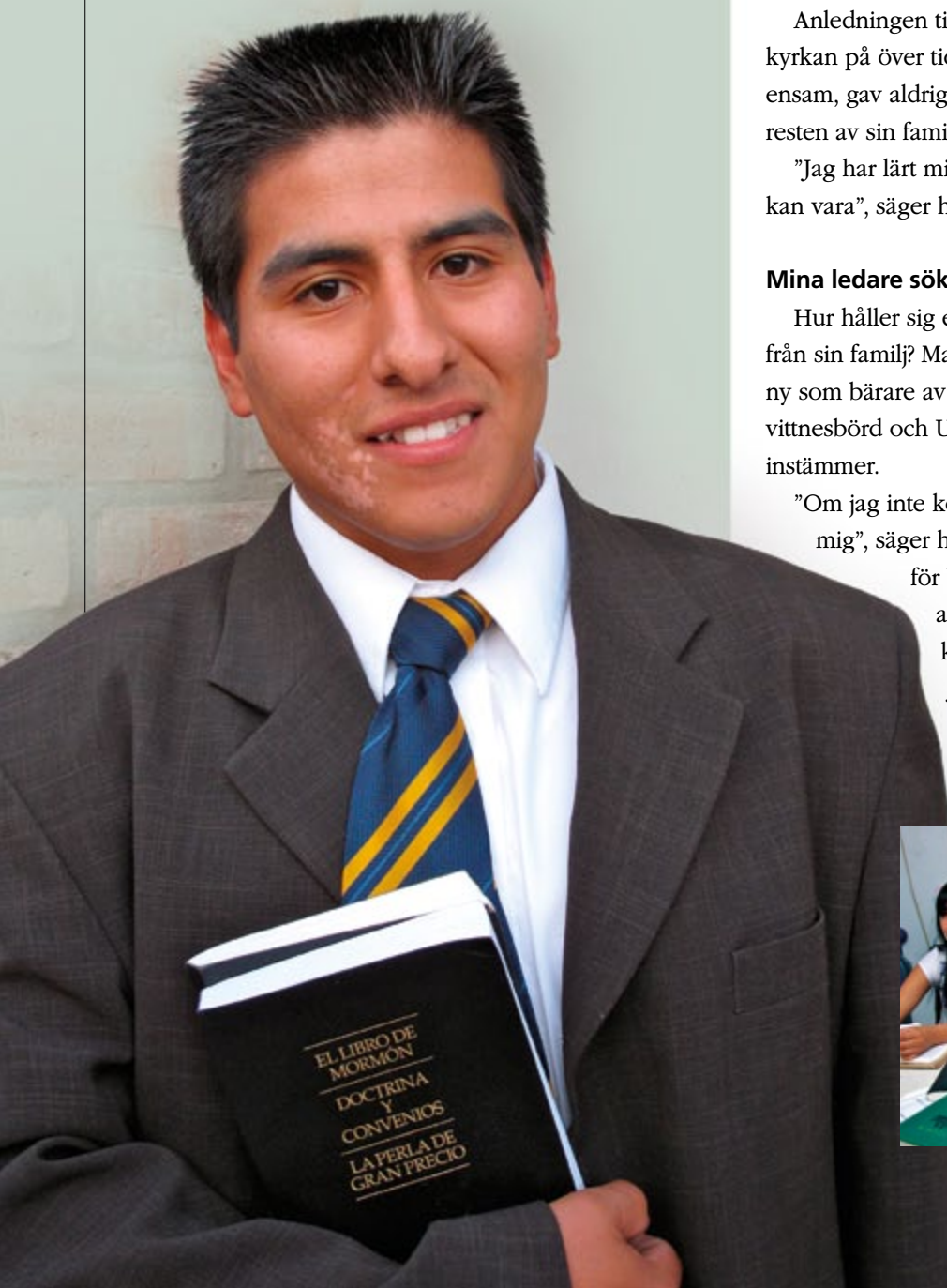

Vad har de levande profeterna och apostlarna bett oss göra nyligen? Gå igenom den senaste generalkonferensen (se conference.lds.org) och skriv ner vad du känner dig manad att göra till följd av vad Herrens tjänare har sagt.

Redaktionens anmärkning: Den här sidan är inte avsedd att vara en omfattande förklaring av en utvald vers i skrifterna, bara en inledning till egna studier.

ALEX' goda

*Genom att låta sitt ljus lysa har
Alex Escobar haft stort inflytande
på sin familj.*

För åtta år sedan, när Alex Escobar var lärare i aronska prästadömet, bestämde han sig för att han skulle verka som heltidsmissionär. Då kunde han aldrig föreställa sig att hans pappa skulle vara biskop när det var dags att åka till missionsfältet.

Anledningen till det är att Alex' pappa inte har varit i kyrkan på över tio år. Men Alex, som då gick till kyrkan ensam, gav aldrig upp hoppet om honom — eller om resten av sin familj.

"Jag har lärt mig av egen erfarenhet hur viktiga exempel kan vara", säger han.

Mina ledare sökte upp mig

Hur håller sig en ung man aktiv i kyrkan utan stöd från sin familj? Mario Sayas, som var biskop när Alex var ny som bärare av aronska prästadömet, tillräknar Alex' vittnesbörd och Unga mäns ledare äran för detta. Alex instämmer.

"Om jag inte kom en söndag så sökte mina ledare upp mig", säger han. "Jag lärde mig mer om evangeliet bit för bit, tills jag hade ett starkt vittnesbörd. En annan anledning till att jag fortsatte gå till kyrkan är att jag vet att det bara är genom Jesu Kristi evangelium som vi kan vara lyckliga för evigt som familj."

För att uppnå det målet krävdes det att han höll sig stark också när några

exempel

av hannes vänner i kyrkan i Córdoba vacklade.

"Frestelsen är ofta stor att bryta mot Visionsordet och kyskhetslagen", säger Alex som hämtat styrka från råden han fått av biskop Sayas. "Han sade: 'Det enda sättet att kvalificera sig för ett värdigt liv är att vara värdig.' Det har hjälpt mig mycket."

Alex' vittnesbörd stärktes ytterligare efter en dröm han hade där han kallades till en heltidsmission. Han började förbereda sig men väntade inte tills han fyllde 19 för att börja sprida evangeliet. Han började med sin familj.

"Alex bad alltid för och uppmuntrade sin familj", säger biskop Sayas. "Och han uppmuntrade hela tiden sina äldre bröder att komma till kyrkan. Ansträngningen för att föra familjen tillbaka lyckades tack vare Alex."

"Jag var den tjurskallige"

När Alex' pappa René tänker tillbaka på de 13 år som han har tillbringat utanför kyrkan så beklagar han det han har gått miste om.

"De där åren var mycket svåra", säger han. "Ibland kunde jag inte låta bli att tänka på tiden jag gick miste om för att jag inte tog del av det underbara liv som evangeliet erbjuder."

Familjen Escobar blev medlemmar i kyrkan i Córdoba när Alex var liten. De var aktiva tills de flyttade tillbaka till hemlandet Bolivia kort efter Alex' dop. När de var i Bolivia glömde de "vad evangeliet betyder i våra liv", säger René.

När de återvände till Córdoba två år senare gick Alex' mamma Carmen till kyrkan ibland med parets fyra barn. Men René som var en entusiastisk fotbollsspelare tillbringade söndagarna med att sova av sig från gårdagens matcher och åtföljande aktiviteter — aktiviteter som ofta innebar att han bröt mot Visionsordet.

"Jag var den tjurskallige", säger han. "Ibland trodde jag att jag var helt förlorad, vilket vi tror när vi inte längre har Andens sällskap."

Det som slutligen fick René att omvända sig var insikten om att hans exempel skadade hans barn. "Mina söner var som föräldralösa barn som går till kyrkan ensamma eftersom deras pappa inte är aktiv", minns han.

"Jag började utvärdera mitt liv och hur mitt exempel påverkade mina barn", säger René, som är tacksam över att kraften i Jesu Kristi försoning gjorde att han kunde omvända sig. "Jag insåg att jag inte levde upp till mitt ansvar som far. Allt detta hjälpte mig att komma ihåg Herren, gå ner på knä och be honom hjälpa mig att komma tillbaka."

När Renés trofasthet och vittnesbörd växte fick han en rad kallelser. Flera år efter att han hade kommit tillbaka till kyrkan fick han ett intryck av att Herren hade förberett honom för ett viktigt nytt ämbete.

"Resultatet är att min pappa är min biskop", säger Alex.

Exemplets betydelse

Medan Alex verkade i Argentinamissionen Resistencia saknade alla honom, men de var tacksamma över att han var ett exempel för andra. Och de är tacksamma över att de beseglades i templet i Buenos Aires i Argentina 2009.

"Det var Alex som alltid arbetade med oss och med församlingsmedlemmarna å våra vägnar", säger Carmen. "De sade att han alltid bad om att hans föräldrar skulle komma tillbaka till kyrkan. Vi är tacksamma över att han inte gav upp hoppet om oss."

Biskop Escobar är glad att Alex är den första missionären som han har skickat ut på missionsfältet efter att han blev biskop. "Det är spännande att ha en son som är missionär", säger han. "Vi saknade Alex allihop, men jag saknade honom mest. Han är den som stöttade mig."

Om sista dagars heliga är goda exempel, säger Alex, lägger andra så småningom märke till oss. "Om vi är glada och nöjda i kyrkan så kommer andra att vilja ta del av vår glädje. Om vi härdar ut och går framåt kan underverk ske." ■

**Äldste
Richard G. Scott**
i de tolv
apostlarnas kvorum

HUR KAN VI FÅ UT DET MESTA MÖJLIGA AV VÅRA TEMPELBESÖK?

Varje medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är välsignad med att få leva i en tid när Herren har inspirerat sina profeter att påtagligt öka tillgängligheten till heliga tempel.

Eftersom jag älskar er tänker jag tala till er direkt ur hjärtat, rakt på sak. Jag har många gånger sett hur personer gjort stora uppoffringar för att ta sig till ett avlägset tempel. Men när ett tempel byggs i närheten är det många som efter en kort tid inte besöker det regelbundet. Jag har ett förslag: När ett tempel ligger på bekvämt avstånd från hemmet kan småsaker inkräkta på era planer att besöka templet. Ta hänsyn till dina omständigheter och sätt upp konkreta mål i fråga om när du kan och kommer att delta i templets förrättningar. Låt sedan inte något inkräkta på din plan. Ett sådant förfaringssätt garanterar att de som bor i skuggan av ett tempel blir lika välsignade som de som planerar långt i förväg och reser långt för att komma till templet.

Jag uppmuntrar dig att sätta upp

ett eget mål om hur ofta du ska dra fördel av de förrättningar som erbjuds i våra verksamma tempel. Vad är viktigare än att närvara vid och delta i templets heliga förrättningar? Vad skulle kunna ha ett större inflytande och ge mer glädje och djupgående lycka för ett gift par än att dyrka Gud tillsammans i templet?

Jag vill nu ge er några fler förslag på hur man kan få större behållning av att besöka templet.

- Förstå läran som hör samman med templets förrättningar, särskilt innebörden av Jesu Kristi försoning.¹
- Tänk under tiden som du deltar i templets förrättningar på ditt förhållande till Jesus Kristus och på hans förhållande till vår himmelske Fader. En sådan enkel sak leder till större insikt om tempelförrättningarnas gudomliga natur.
- Uttryck alltid din tacksamhet i bön för de enastående välsignelser som kommer av templets förrättningar. Lev varje dag på ett sådant sätt att du bevisar för din Fader i himlen

och hans älskade Son hur mycket dessa välsignelser betyder för dig.

- Fastställ tidpunkter för regelbundna besök till templet.
- Avsätt tillräckligt med tid så att du inte behöver jäkta innanför templets väggar.
- Ta av dig klockan när du går in i Herrens hus.
- Lyssna noga, med öppet sinne och hjärta, när varje del av förrättningen presenteras.
- Tänk på den person som du utför den ställföreträdande förrättningen för. Be emellanåt om att han eller hon ska förstå hur viktiga förrättningarna är och vara värdig eller förbereda sig för att dra nytta av dem.

Ibland när jag hör en kör sjunga vid invigningen av ett tempel får jag en känsla som är så storslagen att den upphöjer mitt hjärta och sinne. Jag blundar, och mer än en gång har jag för mitt inre öga sett en upp- och nedvänd kon av personer som utgår från templet och stiger uppåt. Jag

har känt att de representerar många andar som väntar på att det ställföreträdande arbetet ska utföras för dem i den helgedomen, och de gläder sig eftersom det slutligen finns en plats som kan befria dem från de kedjor som håller dem tillbaka i deras eviga utveckling. För att åstadkomma detta behöver du utföra ställföreträdande tempeltjänst. Du behöver identifiera dina förfäder. Det nya FamilySearch-programmet gör det lättare än vad det

var förut. Det är nödvändigt att identifiera de här förfäderna, ta fram alla uppgifter om dem som behövs, och komma till Herrens hus och utföra de förrättningar som de längtar efter att få ta emot.

Vilken glädje det är att kunna delta i tjänandet i ett tempel! ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2009.

SLUTNOT

1. Kapitel 88, 109, 131 och 132 i Läran och förbunden är bra att börja med.

Vad skulle kunna ha ett större inflytande och ge mer glädje och djupgående lycka än att dyrka Gud i templet?

ENSAM MEN **INTE ENSAM**

Joshua J. Perkey

Kyrkans tidningar

*Oavsett var du bor
finns det tillfällen när du
känner dig annorlunda
jämfört med alla andra.
När det händer är det vik-
tigt att hålla sig fokuserad
och göra det som är rätt.*

Juan Cabrera, en 18-åring från Cuenca i Ecuador, vet hur det är att känna sig annorlunda. Han är en av bara en handfull medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i en stad med 500 000 invånare, och trycket att ge efter för frestelser är ganska starkt. Men Juan vet att det finns en källa till styrka som är större än någon frestelse.

Utveckla fokus

Juans föräldrar lärde honom som barn att följa de normer som välsignar hans liv. Normerna hjälpte honom att utveckla sina talanger. "Sedan jag var liten har jag satt upp mål i Primär och Unga män för att lära mig spela instrument", förklarar han. "Jag spelar fiol, flöjt, piano och nu gitarr. Jag tycker bäst om att spela gitarr."

Juan satte också upp mål för att hålla sig i form baserade på *Min plikt mot Gud*. Under årens lopp har han utövat taekwondo, simmat och gymnastiserat. Han var också med i skolans löparlag.

"Jag älskar att lära mig nya saker. Det är därför jag alltid antog utmaningen att lära mig ett nytt instrument eller en ny sport, för att lära mig mer", säger han.

De här målen var också till stöd för ett högre syfte. "Allt jag har gjort, allt jag har lärt mig, all fysisk förberedelse, alla mål jag har satt upp — allt har gjorts i syftet att förbereda mig för att gå ut som missionär", förklarar han. "Och en mission är bara en del av ett annat mål: att gifta mig i tempel och bli en god make."

Lära sig att säga nej

Trots all denna fokusering vet Juan att det inte är lätt att hålla sig på rätt kurs. För några år sedan fick han mycket styrka från äldre unga män i sin församling. Men de flesta

av dem har flyttat eller börjat i äldstekvorumet. Därför har Juan inte så många vänner i kyrkan som kan stötta honom när det blir jobbigt. I svåra stunder söker Juan styrka hos sina föräldrar och syskon — och från sin himmelske Fader.

"Man känner sig lite ensam ibland eftersom man har så annorlunda normer, ett annat sätt att leva, att behandla andra på, att söka andra saker i livet. Men sanningen är den", tillägger Juan bestämt, "att man aldrig är ensam. Vi har alltid bönen, och vi kan alltid närma oss vår himmelske Fader. Jag har alltid bett om att jag ska ha styrka att göra det som är rätt, att ha mod att stå emot mina vänner när de gör sådant som inte är rätt.

"Och vet du vad?", fortsätter han. "Ibland har mina vänner sagt att de beundrar mitt exempel och styrkan jag har att säga nej."

Stå stadigt

Några av frestelserna som Juan ställdes inför var lätta att stå emot. Han kunde lätt säga nej när en vän frågade om han ville ha alkohol. Det var ett tydligt brott mot buden.

"Men det finns stunder när frestelserna är mindre uppenbara", säger Juan. "Som det står i skrifterna, är de ibland dolda [se Matt. 7:15]. Frestelser kan se ut som om de inte är dåliga eftersom de inte verkar bryta mot något särskilt bud. Det är då man måste be om att kunna vara vaksam

på det som händer så att man inte blir förvirrad. Anden har hjälpt mig förstå det många gånger när något är fel eller när andra försöker få mig att göra något som är fel."

Medan Juan har förberett sig för sin mission har han fått några nya vänner i kyrkan som stöttar honom.

"Jag är ett exempel för andra ungdomar nu, och det har varit till välsignelse för mig", säger han. "Det hjälper mig förstå att ansträngningen att vara stark, att vara trofast, är värt allting." ■

Överst: Juan tillsammans med sin familj.
Ovan: En av de fyra floderna som flyter genom Cuenca.

Stephanie Gudmundsson

MITT VARDAGLIGA VITNESBÖRD

Mitt vittnesbörd kommer av att följa evangeliet dag för dag och inte av ett mirakulöst ögonblick.

När jag växte upp letade jag alltid efter ett mirakulöst ögonblick som skulle bevisa för mig att jag hade ett vittnesbörd. Jag hörde berättelse efter berättelse om mirakulösa ögonblick när andra utan tvekan visste att evangeliet var sant. Berättelserna handlade om allt från att stå emot frestelser eller fara, till att leda hundratals människor till kyrkan genom små och enkla gärningar, till gånger när skrifterna öppnades för att lösa livets svårigheter. Mina favoritberättelser handlade om någon som var på väg hem på kvällen och gick förbi en fara som de inte fick veta något om förrän dagen därpå. Jag hörde berättelser om mirakulösa helbrägdagörelser eller änglar som beskyddade människor. Jag kunde knappt vänta tills det var min tur att uppleva ett sådant ögonblick. Jag förväntade mig att få se änglar och ljus som skulle tala om för mig att jag hade ett vittnesbörd om kyrkan.

Mina föräldrar lärde mig att be, att gå till kyrkan, att läsa skrifterna, klä mig passande, leva ett rent liv, fri från världsliga inflytanden och lita på Herren. Jag hade tilltro nog till att leva rätt. Jag ville bara kunna bevisa att jag hade ett vittnesbörd och att någon skulle lägga märke till mig på grund av det.

Under

hemaftnarna eller i Söndagsskolan övade vi på vad vi skulle säga för att stå emot gruppträck. Jag längtade efter att få möjlighet att säga det. Jag föreställde mig till exempel att jag var med mina vänner. Någon skulle ta fram lite alkohol och låta den gå runt. Ölburken skulle räckas fram till mig, och alla skulle titta på mig. Trycket skulle öka. Jag skulle ställa mig upp och säga: "Nej!" Jag är mormon och jag dricker inte!" Alla skulle häpna. Inget av det de sade skulle kunna få mig att ändra mig. Snart skulle gruppen skingras och någon i gruppen skulle tala om för mig att jag hade imponerat på honom så mycket med min beslutsamhet att han ville lära sig mer om min kyrka. Änglar skulle sjunga lovsånger och jag skulle fyllas av ljus.

Det hände aldrig. Ingen frestade mig på det sättet. De verkade redan veta vilka normer jag hade tack vare hur jag levde. Till min stora besvikelse kom aldrig det "förunderliga" ögonblicket.

Men nu vet jag att ett vittnesbörd inte kommer av att änglar visar sig. Mitt vittnesbörd kommer av att följa evangeliet dag för dag, att känna den Helige Andens bekräftelse och att glädjas åt de enkla välsignelserna som följer på lydnad.

Jag vet vem jag är. Jag vet att Gud älskar mig. Jag vet att Frälsaren sonade mina synder. Detta är mitt vittnesbörd. Den vetskapen ger mig sinnesfrid.

Jag kan inte säga att jag har upplevt något mirakulöst ögonblick då jag fick veta att kyrkan är sann, men jag är glad över att veta att jag *har* ett vittnesbörd. Så till den stunden kommer när änglar uppenbarar sig för mig ska jag var nöjd med att leva ett ganska normalt liv med den enkla välsignelsen att veta att evangeliet är sant. ■

ETT INSPIRERANDE SKRIFTSTÄLLE

När mamma vill ge oss ett inspirerande budskap från skrifterna så citerar hon Alma 37:37. Hon har använt det så många gånger att när hon börjar läsa så säger vi det tillsammans med henne eftersom vi har lärt oss skriftstället utantill. Jag har ofta undrat varför hon hela tiden läser det för oss — vi vet redan att vi ska be och vara tacksamma varje dag. Men det som berörde mig mest var när jag äntligen insåg att mamma bara vill att vi aldrig ska glömma att vår himmelske Fader och Jesus Kristus alltid vakar över oss. Varje gång jag drabbas av någon svårighet eller prövning läser jag alltid det skriftstället. Då minns jag alltid hur kärleksfulla min himmelske Fader och Jesus Kristus är. Jag behöver vara tacksam för alla mina välsignelser. Jag ska alltid komma ihåg hur mamma förändrade mitt sätt att se på bönen och att man ska vara tacksam också i prövningar. Hannah M., Filippinerna

VARFÖR JAG VERKAR SOM MISSIONÄR

Missionsarbete är toppen! En av anledningarna till att jag bestämde mig för att gå ut på mission var en missionär som verkade i min gren hemma. En gång frågade jag honom: "Varför ville du gå ut som missionär och lämna ditt arbete och din familj?"

Han svarade, "Broder, det finns två anledningar till att jag gick ut som missionär. För det första älskar jag Gud. För det andra älskar jag människorna som ännu inte har hört talas om Jesu Kristi evangelium." (Se Mosiah 28:3.)

Tack vare den missionären är jag själv nu ute och tjänar som missionär.

Äldste Perez, Filippinernamissionen
Baguio

Jag tog den här bilden av templet i London i England när min familj åkte dit med min bror som skulle ta emot sin begåvning innan han åkte ut som missionär. Jag var så stolt över att se min bror besöka templet.

Medan de var inne i templet gick jag runt på det fridfulla området och tänkte på min himmelske Fader. Man behöver inte nödvändigtvis vara inne i templet för att känna sig nära Herren. Jag tänkte på hur vackert Herrens hus är och hur jag knappt kunde bärga mig tills jag en dag skulle få ta emot templets välsignelser.

Det stärkte mitt vittnesbörd att se glädjen i min brors ansikte när han kom ut från templet. Jag kände hans kärlek till Frälsaren och kunde se att templets välsignelser inte liknar några andra.

Den här vackra bilden påminner mig om den där speciella dagen och hjälper mig fokusera på att göra det som är rätt. Jag ramade in bilden och satte upp den i mitt sovrum så att jag hela tiden kan bli påmind om hur viktigt det är att leva värdigt så att jag en dag kan besöka Herrens hus och ta emot min begåvning.

Jag lade in bilden på min Facebook-sida och har fått mycket positiv feedback från andra. Alla som ser bilden tycker om den och den har också gett mig tillfälle till att berätta för andra om evangeliet.

Emily M., England

*Vem kunde jag berätta om evangeliet för?
Jag hade precis rätt person i åtanke.*

SANN GLÄDJE

Melissa Lewis

Och om det vore så att ni ... förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!" (L&F 18:15).

När min biskop läste den här versen spratt det till i hjärtat. Jag kunde se mig själv på dopgudstjänsten där någon skulle döpas som jag hade introducerat evangeliet för. Min vän skulle vara så lycklig, och alla skulle veta att min vän döptes tack vare mig. Jag skulle vara så glad.

Jag kom genast att tänka på min vän Angela. Hon var min bästa vän, och hon behövde evangeliet. Jag var övertygad om att om hon lyssnade på evangeliet och fick veta att hon var en Guds dotter skulle hon få svar på sina frågor och känna sig uppbyggd.

Dagen därpå frågade jag: "Du Angela, min kyrka ska ha en grillfest på lördag. Vill du följa med dit?"

"Javisst", svarade hon, det låter kul."

Hon kom dit, och under flera månader efter det fortsatte jag att bjuda med henne till alla aktiviteter i kyrkan som jag kunde komma på. Efter varje aktivitet frågade jag henne: "Så var tyckte du, Ang?" Det ledde till samtal om eviga principer. Jag var glad. Vilken dag som helst nu skulle jag få skörda

välsignelserna som min himmelske Fader hade utlovat.

En vinterkväll precis före jul bestämde Angela och jag oss för att ta en promenad runt templet i Washington D.C. Den Helige Anden omslöt oss medan vi promenerade och jag visste att hon kunde känna något.

"Så hur känns det?" frågade jag.

"Jag känner att jag vill döpas ... Vänta", sade hon när hon såg hur glad jag blev. "Jag kan inte döpas nu, och jag kan inte låta missionärerna komma och besöka mig. Mina föräldrar skulle aldrig tillåta det. Men kan du lära mig allt som du vet?"

Jag kände mig lite överrumplad, men svarade: "Ja, jag ska försöka lära dig allt jag vet."

Senare på kvällen tänkte jag på löftet jag hade gett. Allt jag vet? Men tänk om jag inte vet tillräckligt? Var mitt vittnesbörd tillräckligt starkt? Visste jag verkligen att evangeliet är sant?

Jag bestämde att jag skulle börja varje dag med att lära mig allt jag kunde om evangeliet, för att få ett riktigt vittnesbörd om att det var sant.

Med stor iver började jag läsa skrifterna varje kväll. Mina böner blev innerligare när jag väddade både för att Angela och jag

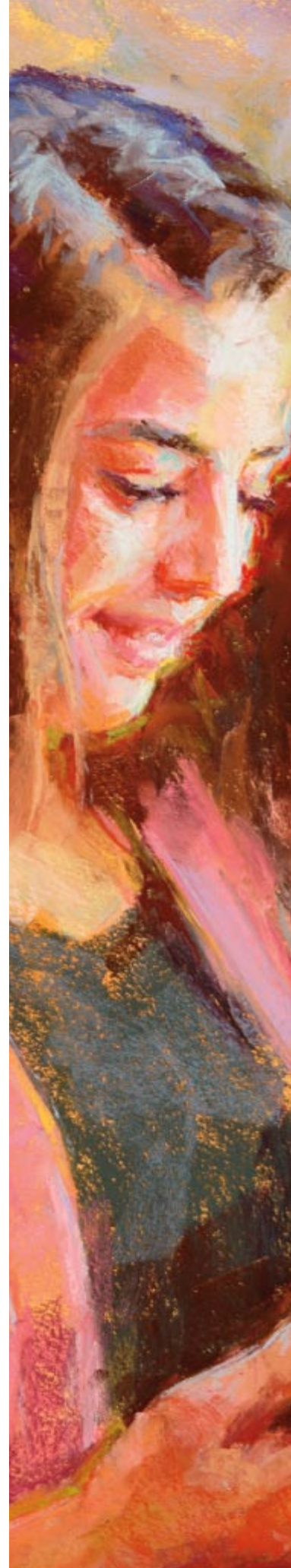

ILLUSTRATION JULIE ROGERS

skulle få veta att evangeliet är sant.

Resultaten visade sig lite åt gången. I våra samtal leddes jag ibland av Anden att säga sådant som jag inte hade tänkt på förrän just då. Mitt vittnesbörd blev starkare när jag bar det. Skrifterna blev verkliga för mig.

Mina föräldrar fanns där för att hjälpa mig. De var en bra resurs och jag lärde mig att älska och uppskatta dem mer.

Fem år senare är Angela fortfarande inte medlem i kyrkan. Om jag skulle döma mig efter mina förväntningar från årskurs åtta så misslyckades jag. Jag fick inte sitta på en dopgudstjänst och känna "glädjen" av allas beröm som den som hade fört min vän till evangeliet. Men mina förväntningar har förändrats. Jag har fört min egen själ närmare Gud. Även om Angela aldrig blir medlem i kyrkan var studierna och undervisningen inte förgäves. Hon lärde sig mer om evangeliet, och genom att berätta om det för henne omvändes jag själv. Och det hjälpte mig att bli bättre på att berätta om det för andra.

Glädjen som utlovas i Läran och förbunden har inte med världsligt beröm att göra. Min glädje är stor därför att jag känner min Frälsare bättre och har fått ett starkt vittnesbörd om hans evangelium. ■

Den BÄSTA fotbollss

"Jesus sade: Älska alla, var en trofast vän" (Barnens sångbok, s. 39).

Angie Bergstrom Miller

Baserad på en sann berättelse

Jag knöt händerna, bet mig i läppen och sparkade till bollen som kom rullande mot mig. Sedan grimaserade jag illa när jag såg den flyga långt utanför linjen i stället för att gå i mål.

En flicka som hette Nan hade stått vid stängslet och tittat på matchen. Hon sprang iväg för att hämta bollen men var så ivrig att hon snubblade. Alla skrattade. Ingen tackade henne när hon kastade tillbaka bollen till oss.

Jag kände mig skyldig. Jag visste

att Nan ville spela, men jag ville inte vara den som frågade om hon ville vara med.

Nan var tystlåten. Hon hade risigt brunt hår, tjocka glasögon och gäll röst. Hon hade inte en enda vän i hela vår klass. Det var inte det att jag inte tyckte om henne. Jag hade bara aldrig pratat med henne.

Den eftermiddagen sade vår lärare att hon skulle flytta runt våra bänkar. Hon skulle göra en ny platslista.

Alla i rummet pratade i munnen på varandra. Min bästa vän LeAnna och jag log mot varandra.

Just då lutade sig Caroline fram mot mig. "Jag har hört Nan säga till fröken Martin att hon vill sitta med dig. Läskigt!"

Jag var helt chockad. "Varför mig?" undrade jag. Jag hade aldrig varit elak mot Nan, men jag hade aldrig varit vänlig mot henne heller.

"Säg till fröken att du inte vill sitta med henne", viskade Caroline. "Annars vill ingen sitta bredvid dig."

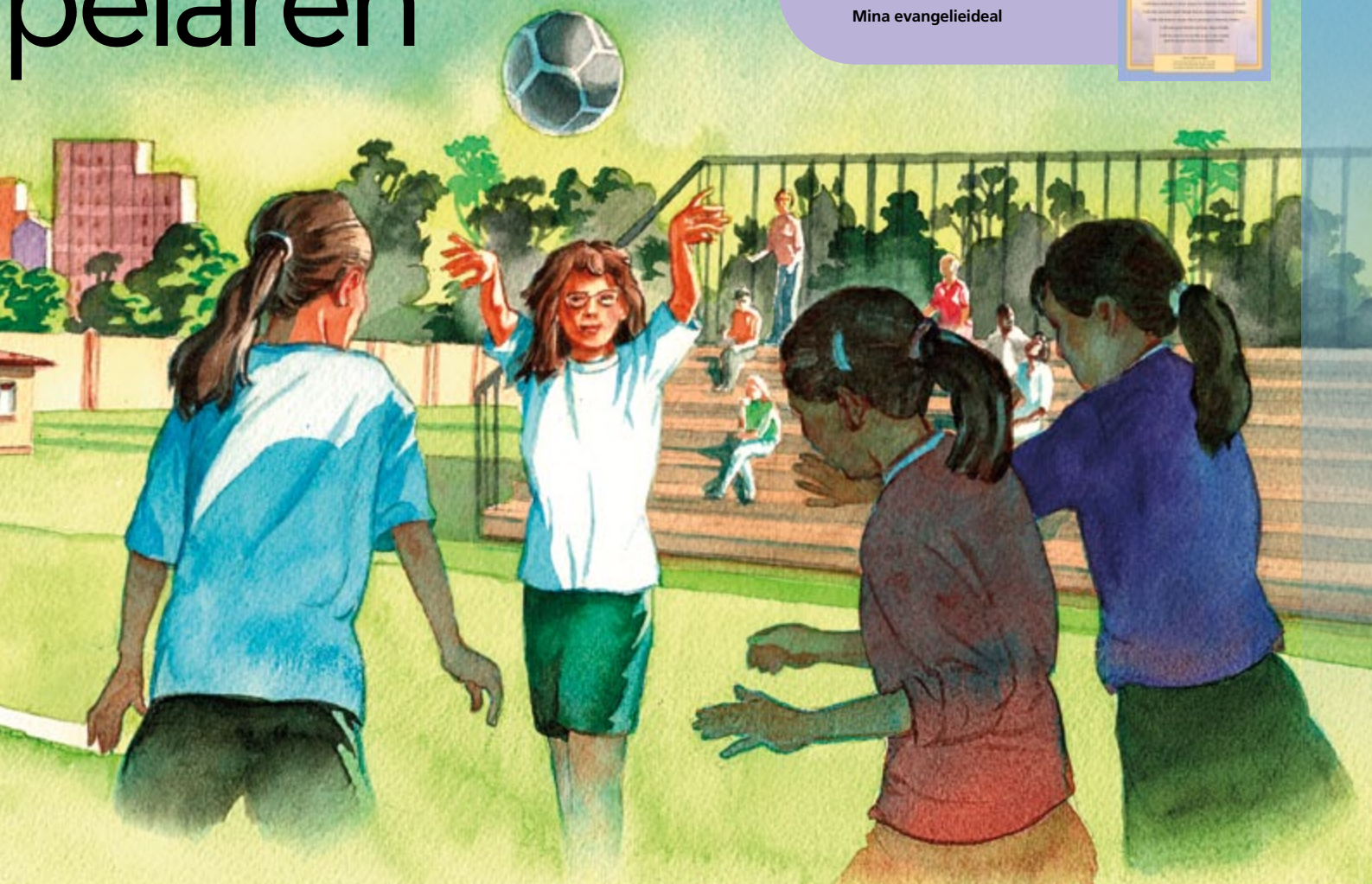
Jag tittade på Nan. Hon satt med böjt huvud. Hon måste ha vetat vad alla i rummet tänkte.

Fröken Martin bad mig komma fram till katedern. Jag visste att Nan

pelaren

"Jag ska ha bra vänner och
vara vänlig mot andra."

Mina evangelieideal

var ett Guds barn och att Jesus har sagt att vi ska älska alla. Men om jag blev vän med Nan så skulle alla tycka att jag var konstig.

"Vem vill du sitta tillsammans med?" frågade fröken Martin.

"LeAnna", sade jag. Det var lätt.

Fröken Martin log. "Skulle du vara villig att sitta bredvid Nan också?"

Jag tittade ner i golvet och viskade: "Helst inte."

Fröken Martin såg förvånad ut. "Är du säker på det, Angie?"

"Ja", mumlade jag.

Dagen därpå flyttades bänkarna

om. Jag satt med LeAnna. Nan satt på andra sidan rummet. De båda tjejerna som satt bredvid henne flyttade iväg sina bänkar från hennes, så det såg ut som om hon satt för sig själv. Hon såg ut som om hon skulle börja gråta.

Några veckor senare bytte Nan skola. En flicka i min församling gick i den skolan och jag frågade henne om hade träffat en ny tjej som hette Nan.

"Jag tror det. Hur ser hon ut?" frågade hon.

"Ja, hon är mycket tystlåten. Hon har tovtigt hår och tjocka glasögon.

Ingen i min klass tyckte om henne."

"Jaså? Då är det nog inte samma flicka", sade hon. "Den nya flickan som jag känner är jättekul. Alla tycker om henne. Hon är en jättebra fotbollsspelare."

Jag tänkte på den dagen när Nan hade tittat på när vi spelade fotboll. Det enda hon behövde var en chans och en vän. Och jag kunde ha gett henne både och.

Den dagen lovade jag mig själv att alltid vara vänlig mot alla och aldrig låta en flicka som Nan gå mig förbi utan att försöka bli hennes vän. ■

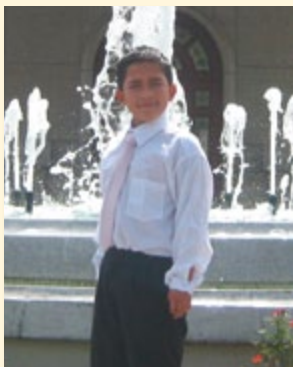
Vår sida

Nastja L., 12 år, Ukraina

Tina M., 10 år, Kongo

ANDEN FICK MITT HJÄRTA ATT BRINNA

Jag tycker om att gå till kyrkan. Jag känner Anden där.

En dag i Primär pratade vi om de nutida profeterna. Senare tittade jag på filmen *Arvet* hemma. Jag gillade berättelsen om profeten Joseph Smith. När jag såg scenen när en man berättar att profeten har dött kände jag mig jätteledsen. Sedan fick Anden mitt hjärta att brinna och jag kände att Joseph Smith verkligen var en Guds profet och att han återställde den sanna kyrkan.

I januari var jag vid templet i Guayaquil i Ecuador tillsammans med många av mina släktingar. Jag kände mig så fridfull och glad att jag inte ville åka hem när det var dags för det.

Jag vet att min himmelske Fader lever och att han älskar oss, att Jesus är vägen för att kunna komma tillbaka till honom, och att Joseph Smith var en profet.

Aron C., 10 år, Colombia

Jag tycker om att vara vid templet och jag kan knappt bärga mig tills jag fyller tolv så att jag kan få prästtadömet och gå till templet för att utföra dop för de döda.

Humberto V., 11 år, Mexiko

HUR HAR DU BLIVIT GLAD AV ATT FÖLJA PROFETEN?

Berätta för oss hur du har blivit glad av att följa president Thomas S. Monsons lärdomar. (Du kan läsa eller lyssna på hans senaste generalkonferenstal i november-numret 2011 av *Liahona* eller på conference.lds.org.) Lägg in ditt svar på liahona.lds.org (klicka på "Submit Material") eller skicka det med e-post till liahona@ldschurch.org. Skriv "Follow the Prophet" på ämnesraden. Ta med ditt fullständiga namn, landet där du bor och föräldrarnas tillåtelse.

JAG BLIR GLAD AV ATT BETALA TIONDE

Jag hjälper pappa att städa huset och får pengar varje månad för att jag hjälper till. I stället för att använda alla pengarna, lägger jag undan tio procent i tionde och ger det till biskopen. Det känns bra när jag har betalat tionde eftersom jag vet att pengarna går till att ta hand om kapellet, till att köpa böcker och mycket annat. Jag vet att Jesus Kristus gav oss allting, och när vi betalar tionde så ger vi något tillbaka till honom. Jag känner mig glad när jag betalar mitt tionde.

Nicholas P., 5 år, Brasilien

VÄLJ ljuset

Äldste
Gerrit W. Gong
i de sjuttios kvorum

"Om ni har blicken fäst endast på min ära skall hela er kropp vara fylld med ljus och det skall inte finnas något mörker i er" (L&F 88:67).

När jag var liten, var jag ibland rädd för mörkret. Jag hörde ofta konstiga ljud på natten. Innan jag gick och lade mig låste jag alla dörrar och tittade under sängen. Jag tittade i garderoben också. Jag visste inte riktigt vad jag var rädd för, men jag

kände mig ändå rädd ibland.

När jag lärde mig att be kände jag stor tröst och frid. Jag fick en känsla av ljus, och jag visste att jag kunde känna mig trygg och lugn.

Ett av mina första minnen handlar också om ljus. När jag var liten beseglades min bror och jag till mamma och pappa i Salt Lake-templet. Jag minns att min familj och andra var klädda i vitt, jag minns det strålande ljuset i templet och friden jag kände den dagen.

Fastän det här är minnen från länge sedan kommer jag ihåg hur det är att vara rädd i mörkret, och vilken glädje jag kände i templets ljus. När vi försöker följa evangeliet fylls vi med ljus, och då kan det inte finnas något mörker i oss. Ljus och tro kan inte finnas samtidigt som mörker och rädsla. När vi är fyllda med ljus känner vi oss glada och lugna och trygga. Jag hoppas att vi alltid kan välja ljuset. ■

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Levande profeter lär mig att välja det rätta

Cristina tittade på president Thomas S. Monson på skärmen i stavscentret under generalkonferensen. Han talade om att vi ska vara vänliga mot andra. Cristina fick en varm känsla inom sig medan hon lyssnade. Hon visste att president Monson var en Guds profet. Hon tänkte på Leah,

en flicka i skolan som var ovänlig mot henne. Hon bestämde sig för att hon skulle vara vänlig mot Leah och försöka bli vän med henne. Cristina ville följa profetens undervisning.

Innan Jesus Kristus korsfästes kallade han aposteln Petrus att leda sin kyrka. Petrus fick uppenbarelser för kyrkan och ledde

Kristi folk på rätta vägar.

Idag leder president Thomas S. Monson kyrkan, precis som Petrus gjorde.

Lyssna noga när profeten talar. Hans lärdomar kan hjälpa dig med de problem och utmaningar som du kan ha. Han leder dig alltid på rätt väg, och du välsignas när du följer honom. ■

VDR-SPEL: LÄR KÄNNA DINA LEDARE I KYRKAN

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga leds av femton levande profeter. Kyrkans president, hans två rådgivare i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum är alla profeter. Kan du para ihop bilderna av första presidentskapet och de tolv apostlarna med deras namn? Klipp ut talarstolen på sidan 65 och

bilderna nedanför och klistra fast dem på tjockt papper. Klipp jack i stolarna vid märkena och sätt generalauktoriteterna på sina rätta stolar.

När du tittar på generalkonferensen och en av de här männen håller ett tal kan du flytta bilden från stolen och till talarstolen.

Henry B. Eyring
förste rådgivareThomas S. Monson
presidentDieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

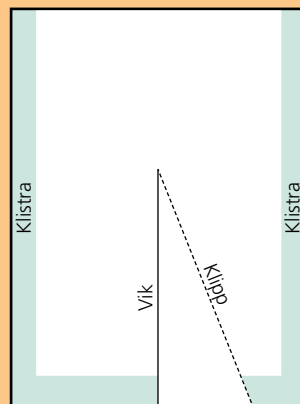

Neil L. Andersen

BARA FÖR DIG

Du kan göra en ram som du kan sätta bilden av president Thomas S. Monson i. Klipp ut bilden, ramen och baksidan av ramen. Klistra fast dem på tjockt papper. Vik och klipp längs linjerna på baksidan av ramen. Klistra fast sidorna och nederdelen av ramen på ramens baksida. För in bilden av president Monson.

Bestäm dig NU

President
Thomas S. Monson

Jag är så tacksam över att en kärleksfull himmelsk Fader gav oss handlingsfriheten, eller rätten att välja. Vi har alla kommit till jorden med allt vi behöver

för att kunna fatta rätta beslut. Profeten Moroni sade:

”Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont” (Moroni 7:16).

Vi är omgivna av motståndarens budskap: ”En enda gång spelar ingen roll.” ”Var inte orolig, ingen får reda på det.” Vi ställs ständigt inför beslut. För att fatta visa beslut behöver vi mod — mod att säga nej eller mod att säga ja. Våra beslut avgör vår bestämelse.

Jag vill berätta om en broder som heter Clayton M. Christensen. Han är medlem i kyrkan och lärare vid Harvard-universitetet.

När broder Christensen var 16 år gammal bestämde han sig för att han inte skulle idrotta på söndagar. Några år senare gick han på Oxford-universitetet i England

och spelade center i basketlaget. Det året vann de varenda match och gick vidare till mästerskapsturneringen.

De vann sina matcher ganska lätt i turneringen och var ett av fyra lag som gick till final. Då tittade broder Christensen på schemat och såg att finalen skulle spelas på en söndag. Han gick till sin tränare och förklarade sitt problem. Tränaren sade till broder Christensen att han förväntade sig att han skulle spela i matchen.

Broder Christensen gick till sitt hotellrum. Han knäböjde. Han frågade sin himmelske Fader om det var okej, bara för den gången, att han spelade basket på en söndag. Han sade att innan han bett färdigt fick han svaret: ”Clayton, varför frågar du mig om det här? Du vet redan svaret.”

Han gick till sin tränare och sade att han var ledsen, men han kunde inte spela i finalen. I stället gick han till söndagsmötet i kyrkan.

Broder Christensen lärde sig att det är lättare att hålla buden 100 procent av tiden än det är att hålla dem 98 procent av tiden.

Jag väddar till er om att fatta beslutet här och nu att ni inte tänker avvika från vägen som leder till vårt mål: evigt liv med vår Fader i himlen. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2010.

JA ELLER NEJ?

President Monson säger att det krävs mod för att säga ja till bra val och för att säga nej till dåliga val. För varje situation här ovanför skriver du antingen *ja* eller *nej* för att ge ett modigt svar.

100-PROCENTSSPEL

President Monson säger att det är lättare att välja det rätta 100 procent av tiden än det är att välja det rätta ibland men inte andra gånger. Fyll i siffror så att summan för varje kolumn och rad blir 100. Varje nummer som saknas slutar antingen med 0 eller 5.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Abu lär sig om ärlighet

Ann P. Smith

Baserad på en sann berättelse

Abu satt ute och tittade på alla som gick förbi på gatan framför hans hus. Abu var väldigt hungrig. Marian, en kvinna som sålde kakor var i närheten. Hon gick fram och tillbaka på gatan. Kakorna såg så goda ut i det färgglada omslagspappret. Marian bar dem i en skål på huvudet. Abu ville verkligen ha ett paket av de där kakorna. Han visste att de var jättegod.

Marian stannade till och satte ner kakorna precis framför Abu.

"Hon vet att jag är hungrig och har satt ner kakorna här till mig!" tänkte han. Han tog snabbt upp ett paket kakor.

Just då fick hans pappa syn på honom. "Abu, vad har du där?" frågade han.

"Pappa, jag är så hungrig! Jag behöver några kakor", sade Abu.

Pappa tog försiktigt Abu i sina armar. "Abu, jag vill att du ska få äta några kakor", sade han.

"Men du får inte ta saker från andra utan att fråga först eller betala för dem. Frågade du Marian om du fick ta några av hennes kakor?"

"Nej", sade Abu och tittade ner i marken.

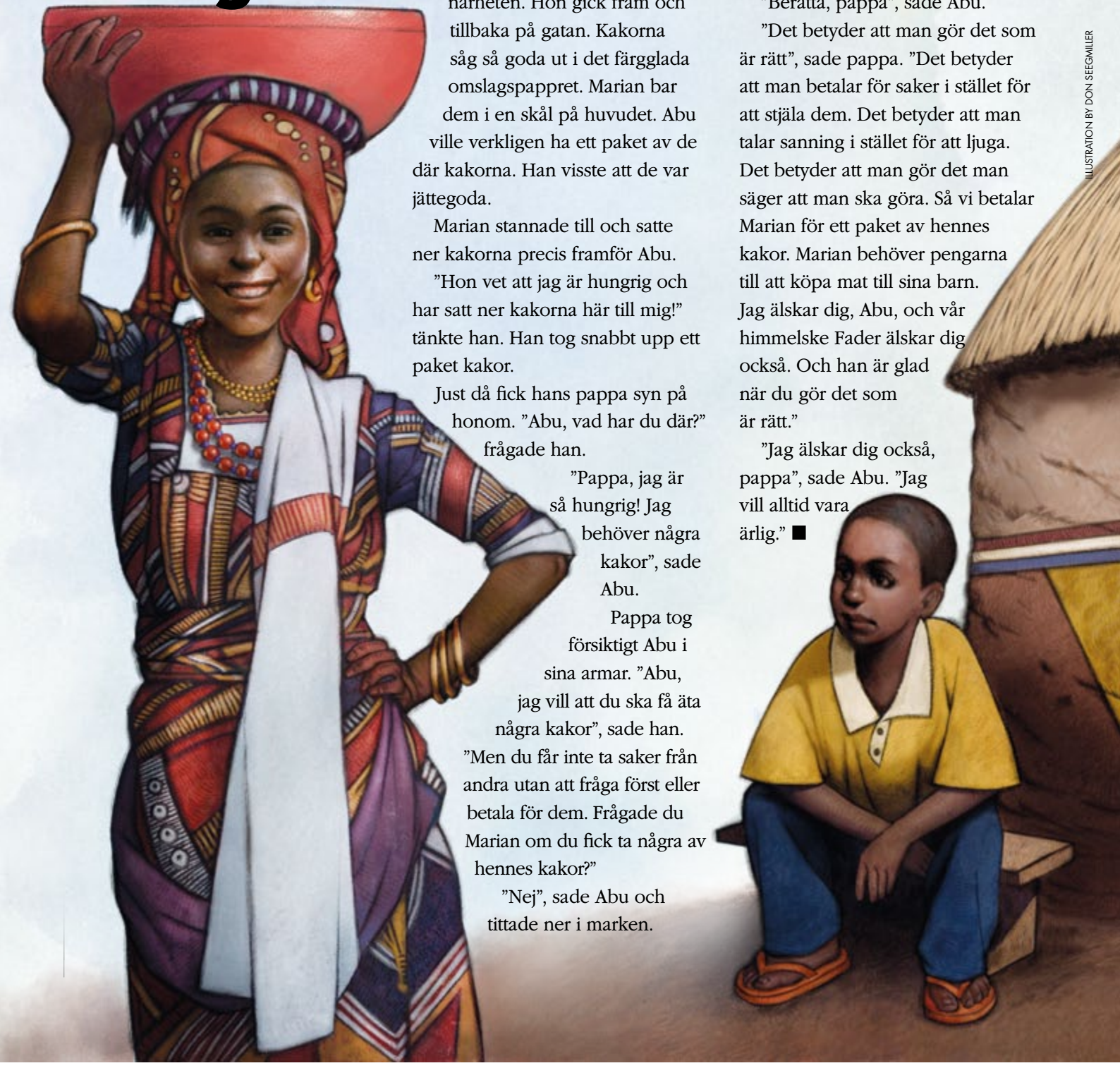
"Ärlighet ska börja hos mig, i allt jag säger och allt jag gör" (se Children's Songbook, s. 149).

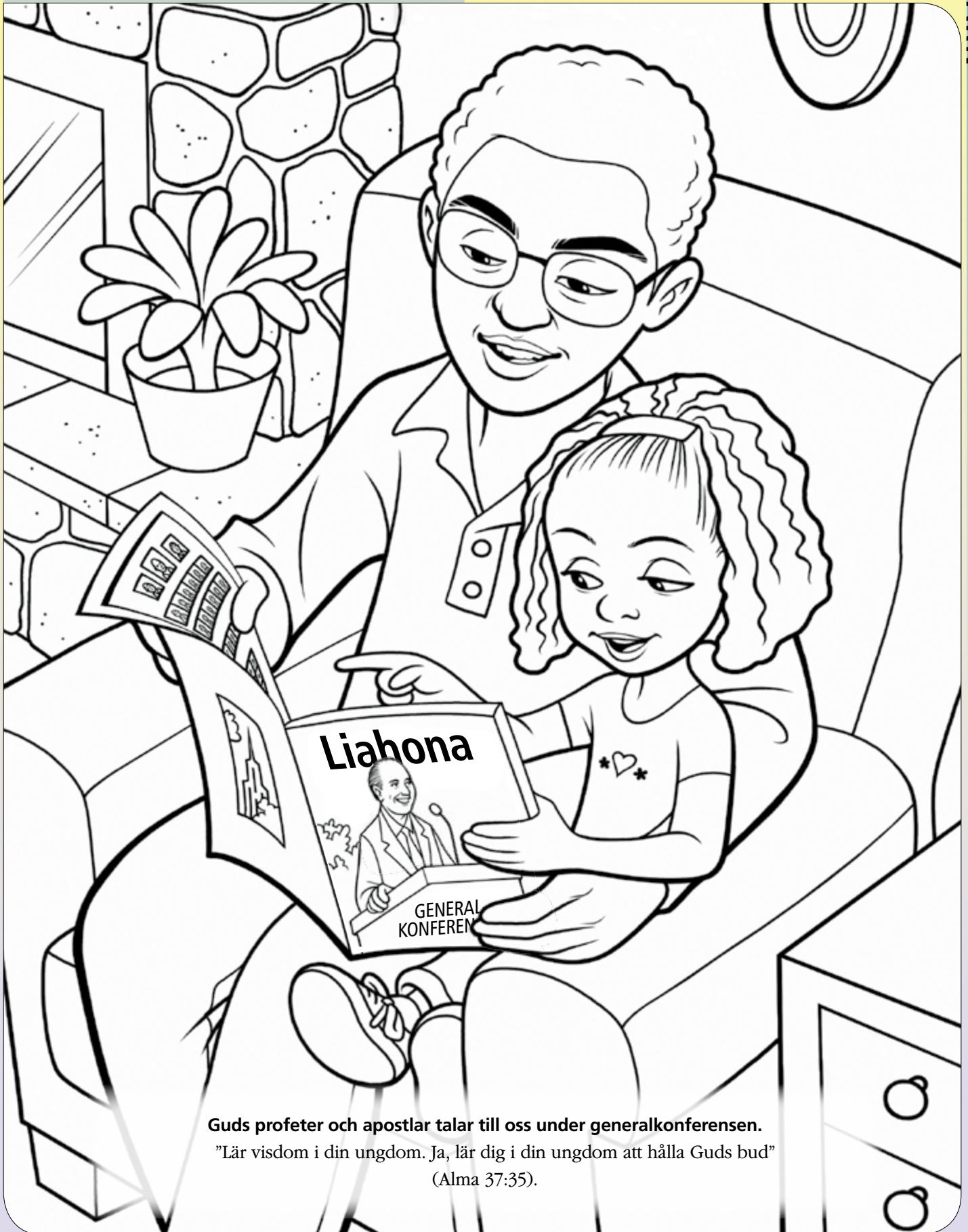
"Vi lämnar tillbaka det här stora paketet till Marian och så köper jag ett litet paket till dig. Jag vill att du ska lära dig att vara ärlig. Vet du vad det betyder?"

"Berätta, pappa", sade Abu.

"Det betyder att man gör det som är rätt", sade pappa. "Det betyder att man betalar för saker i stället för att stjäla dem. Det betyder att man talar sanning i stället för att ljuga. Det betyder att man gör det man säger att man ska göra. Så vi betalar Marian för ett paket av hennes kakor. Marian behöver pengarna till att köpa mat till sina barn. Jag älskar dig, Abu, och vår himmelske Fader älskar dig också. Och han är glad när du gör det som är rätt."

"Jag älskar dig också, pappa", sade Abu. "Jag vill alltid vara ärlig." ■

Guds profeter och apostlar talar till oss under generalkonferensen.

"Lär visdom i din ungdom. Ja, lär dig i din ungdom att hålla Guds bud"

(Alma 37:35).

Känna den Helige Anden

Chad E. Phares

Baserad på en sann berättelse

"Genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting" (Moroni 10:5).

1.

Benson, var är du? Det är sängdags.

Jag vill inte gå och lägga mig.

2.

Varför inte?

Därför att det är ett spöke i mitt rum.

4.

Pappa, vad är den Helige Anden?

Det är en bra fråga.

3.

Det finns inget spöke i ditt rum.

Är det säkert?

Jag lovar.

5.

Den Helige Anden är en medlem av gudomen.
Hans jobb är att hjälpa oss känna vad vår
himmelske Fader vill att vi ska veta och göra.

Är han läskig?

Nej, den Helige Anden är inte alls läskig.
Vi kan inte se den Helige Anden men vi känner
när han är nära. Han hjälper oss att
känna oss glada.

6.

Okej, blunda nu. Det är dags att sova.
Jag älskar dig.

Jag älskar dig med. Och jag tror
att jag känner den Helige Anden.

Tips till föräldrar: Prata med dina barn om hur de kan känna den Helige Andens inflytande. Fråga dem hur det känns när de väljer det rätta och gör sådant som inbjuder den Helige Andens närvaro.

ATT INBJUDA ANDEN

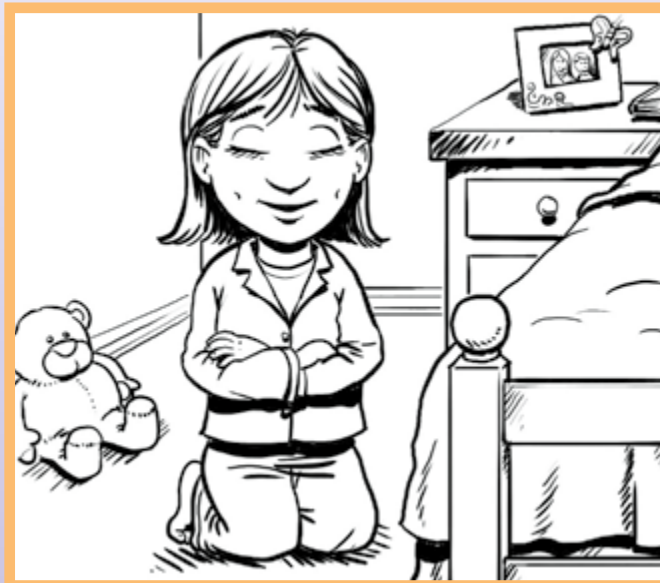
Hilary Watkins Lemon

Du kan göra mycket för att inbjuda den Helige Anden att vara med dig. Bilderna här nedanför ger fyra förslag. Välj ett förslag och ansträng dig för att

göra det. Berätta sedan för någon hur det kändes när du gjorde det. Färglägg bilden med det förslaget och pröva sedan nästa.

1. Dela med sig

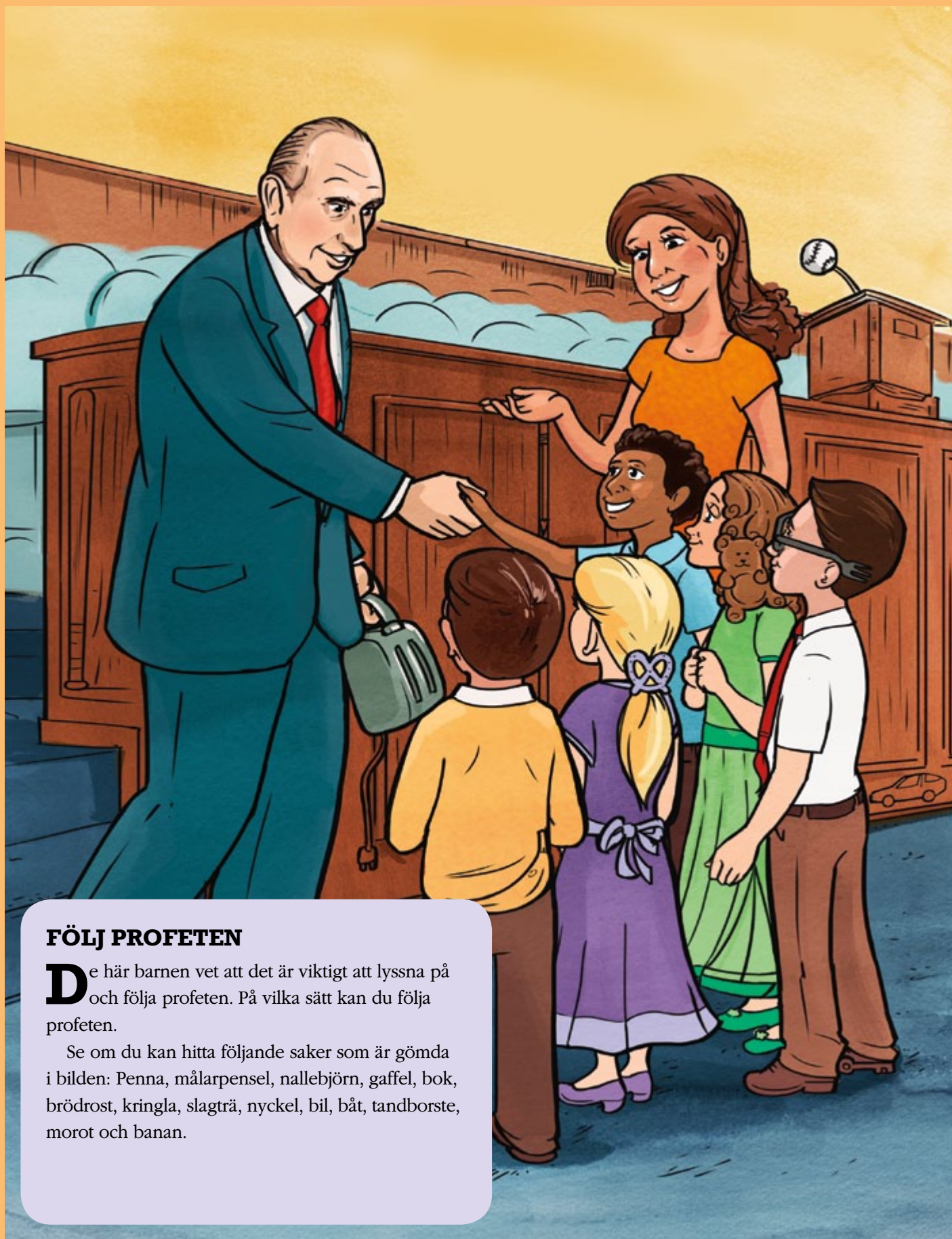
2. Be

3. Hjälpa till

4. Sjunga

FÖLJ PROFETEN

De här barnen vet att det är viktigt att lyssna på och följa profeten. På vilka sätt kan du följa profeten.

Se om du kan hitta följande saker som är gömda i bilden: Penna, målarpensel, nallebjörn, gaffel, bok, brödrost, kringla, slagträ, nyckel, bil, båt, tandborste, morot och banan.

Fond hjälper medlemmar världen över att få templets välsignelser

Heather Whittle Wrigley

Nyheter och särskilda händelser

Ända sedan Riaz Gill från Pakistan besökte templet i Manila på Filippinerna i juli 2001, precis innan han åkte iväg till sin mission in Singapore, insåg han att han ville återvända till templet så att han kunde få en evig familj.

År 2007 döptes hans hustru Farah, men de hade ont om pengar och visste inte när de skulle få möjlighet att åka till templet som ligger 570 mil bort. När deras son Ammon Phineas föddes 2009 blev deras önskan

Riaz Gill, hans hustru Farah och sonen Ammon Phineas fick möjlighet att komma till templet i Manila på Filippinerna och beseglas som familj 2010, detta tack vare kyrkans allmänna hjälpfond för tempelbesökare.

att beseglas i templet ännu starkare, och i slutet av 2010 besvarades deras böner med hjälp av kyrkans allmänna hjälpfond för tempelbesökare.

”Tack vare att jag kunnat åka till templet med min familj har mitt vittnesbörd blivit starkare”, säger broder Gill. ”Efter tempelbesöket känns det som om jag har mer att ge till Herren ... Besöket i templet var så härligt och trosstärkande att det är svårt att uttrycka med ord.”

Medan broder Gill var där kunde han också utföra dop för sin far, sin farfar och sin svärfar, som alla har dött. Han fick arbete utfört för sin mor och beseglades till sina föräldrar.

”Det har varit en stor förmån för mig och för min familj att besöka templet”, säger han. ”Jag vill ge ett stort tack och många böner till ledarna som gjorde den här tempelresan möjlig.”

Sedan 1992 har fonden, som till hundra procent uppehålls av bidrag från medlemmar, varit ett sätt att göra det möjligt för medlemmar utanför Förenta staterna och Kanada att besöka templet en gång, medlemmar som annars inte skulle kunna komma

till templet. Medlemmar som vill bidra till fonden skriver bara ”Temple Patron Fund” under ”Annat” på donationstalongen. Man kan också bidra till fonden via LDS Philanthropies.

Under generalkonferensen i oktober 2011 uppmanade president Thomas S. Monson medlemmarna att bidra till kyrkans allmänna hjälpfond för tempelbesökare. Han sade: ”Det [finns] fortfarande områden i världen där ett tempel ligger så långt bort att våra medlemmar inte har råd med resan dit. De kan alltså inte ta del av de heliga och eviga välsignelser som templet ger” (”Vi möts igen”, *Liahona*, nov. 2011, s. 4–5).

”Ändamålet med den här fonden är att hjälpa medlemmar i olika delar av världen som har svårt att komma till templet”, säger äldste William R. Walker, verkställande chef för tempelavdelningen. ”Den här möjligheten vi ger till medlemmar att komma till templet en gång, gäller när de ska ta emot sin begåvning.”

Vi har störst efterfrågan, säger äldste Walker, från Afrika, Stilla havsområdet och Asien. Stavspremier och

FOTO MED TILLSTÅND AV RIAZ GILL

missionspresidenter lämnar rekommendationer till sitt områdespresidentskap som i sin tur administrerar pengarna landsvis.

Under 2009 och 2010 använde omkring 4 000 medlemmar fonden för att kunna resa till templet för första — och kanske enda — gången.

Äldste Walker säger att för att kunna välsigna så många som möjligt "tittar vi på vilket tempel som det är billigast att ta sig till med flyg. Det innebär att det inte alltid baseras på avstånd eller ens om templet finns i medlemmarnas område."

Varje medlem som använder fonden förväntas göra någon slags uppoffring eller bidra med något.

"På vissa platser är det dyrt och mycket svårt att bara få ett pass", säger äldste Walker. "I vissa områden där medlemmarna måste lämna sitt land för att komma till templet, behöver de själva ordna med pass för att kunna utnyttja fonden. I vissa länder är det en bestämd summa pengar. Det kanske inte verkar så mycket för många, men för dem kan det vara allt de kan spara ihop på sex månader."

Äldste Walker säger att de som anstränger sig för att nå ett mål vanligtvis upptäcker att de uppskattar det mer. "I nästan varje fall har medlemmarna gjort sitt bästa för att bidra och blivit rikt välsignade, och de har inte

tagit det för givet", säger han.

Förutom att göra det möjligt för medlemmar att komma till templet används också pengar från fonden till att köpa sju par tempelklädnader till varje person så att de kan hedra sina förbund när de väl kommer hem.

President Monsons uttalande under konferensen var första gången fonden har tillkännagivits vid en talarstol av profeten. Detta tillsammans med den ökade efterfrågan leder säkerligen till en ökning av donationer, säger äldste Walker.

"Det kommer fortfarande in nya medlemmar i kyrkan och vi har inte tillnärmelsevis uppfyllt behoven i många områden", säger han. Han citerar rådet från president Howard W. Hunter (1907–1995) från 1994 att alla värdiga medlemmar bör ha en

tempelrekommendation (se "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 2) och tillägger: "Det finns många trofasta medlemmar i kyrkan som har en gällande tempelrekommendation men som ännu inte har varit i ett tempel och som för tillfället inte har någon möjlighet att åka till ett tempel."

Äldste Walker säger att president Monsons tillkännagivande angående fonden kom av hans kärlek till templet och hans medkännande med de medlemmar som i första hand ska få tillgång till fonden.

"När man åker till de här avlägsna platserna får man en känsla för folket och de utmaningar de har", säger äldste Walker. "Den här fonden kommer att vara till välsignelse för många människor." ■

**Templet
i Manila,
Filippinerna**

Elever på seminariet i Wetterau i Tyskland.

Det världsomfattande seminarieprogrammet förankrar elever i evangeliet

Melissa Merrill

Nyheter och särskilda händelser

Milton Reis från Portugal går till de lokala kapellet. Frazer Cluff från Tasmanien i Australien studerar hemma med sin mamma som lärare. Lauren Homer från Utah i USA går över gatan från sin high school andra timmen för att vara med på en seminarielektion varannan dag. Ben Gilbert från Vermont i USA går en gång i veckan, innan veckoträffen, och i Alabama i USA har McKenzie Morrill en seminarielektion varje dag via en webbkonferens. Daun Park från Korea har en lektion klockan tio på kvällen medan Jamie Greenwood från New Mexico i USA går upp klockan fyra på

morgonen för att hinna vara med på lektionen som börjar kvart över fem.

Alla dessa tonåringar — och nästan 370 000 andra ungdomar — följer det profetiska rådet att göra seminariet till en prioritering i livet.

Seminarieprogrammet, som fyller 100 år i år, har genomförts på olika sätt under årens gång, och fortfarande krävs ofta anpassningar för enskilda behov och lokala omständigheter. Men en sak har under allt detta förblivit densamma: Evangeliestudierna förankrar tonåringarna i sitt vittnesbörd om Frälsaren och hans evangelium.

När Milton Reis, 17 år från Portugal,

började gå på seminariet, träffades en liten grupp ungdomar varje lördag eftersom många av dem deltog i olika sporter och andra aktiviteter som krävde att de tränade och var upptagna med annat under veckodagarna.

Men nu går Milton på seminariet under veckan - ibland före skolan och ibland efter. För Milton innebär det att han måste gå upp tidigare, och i vissa fall att han får skipa sociala aktiviteter på kvällarna för att vara med på lektionerna.

Ändå ser inte Milton seminariet som en uppoffring. "Det är mer som en förmån", säger han. Milton hoppas kunna följa i sin systers fotspår, som för närvarande verkar som missionär, och seminariet är ett av sätten han förbereder sig på. "Trots utmaningarna är det värt det", säger han.

Dia Lanco, 18 år från Filippinerna, döptes när hon var 14 och började gå på seminariet kort därefter. Hon förväntade sig att kursen skulle vara som vilket skolämne som helst, med läxor, föreläsningar och pressen som det innebär. I stället, säger hon, "ger seminariet styrka att klara av studierna i skolan. När jag är i seminariet känner jag mig uppbyggd och väl till mods."

För att läsa om andra seminarieelevers uppoffringar och framgångar runtom i världen kan du söka på "Seminary Program Anchors Students in the Gospel" på news.lds.org. ■

För att läsa om brasaftonen med president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, som hölls den 22 januari för att fira seminariets hundraårsjubileum, gå till news.lds.org.

Profeten uppmanar unga vuxna att vara ett ljus

Den 1 november 2011, under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet i Provo, uppmanade president Thomas S. Monsons åhörarna att "vara ett rättfärdigt exempel".

President Monson citerade aposteln Paulus i Nya testamentet — "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet" (1 Timothy 4:12) — och uttryckte sin önskan att kyrkans medlemmar ska vara ett ljus för världen.

"Vad är ljus?" frågade han. "Jag föredrar det enkla 'något som lyser upp'. Genom att vara föredömen i rättfärdighet ... kan ni lysa upp en allt mörkare värld."

Han sade att för många har ljuset dämpats så mycket att det knappt kan urskiljas. Vi har ansvaret, sade han, att hålla vårt ljus brinnande så att andra kan se och följa det, och det innebär att vi måste ha tro.

"Det är upp till var och en av oss att utveckla den tro som är nödvändig för att överleva andligen, och att rikta ljuset på ett sådant sätt att andra kan se det", sade han. "Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera på samma plats samtidigt."

Några av de bästa sätten att stärka och behålla tron, sade president Monson, är att läsa och

I sitt tal under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet i Provo, uppmanade president Monson medlemmarna att läsa Mormons bok och ta reda på om den är sann.

studera skrifterna och be ofta och konsekvent.

"Har ni läst Mormons bok? Har ni prövat löftet som finns i Moroni?" frågade han. Han uppmanade de närvarande att ta sig tid varje dag för att ta reda på om Mormons bok är sann, "för den kommer att förändra ert hjärta, och den kommer att förändra ert liv", sade han.

President Monson citerade Tredje Nephi 12:16 — "Låt därför ert ljus så lysa för detta folk så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader som är i himlen" — och sade att Kristus är det "sanna ljuset, som ger ljus åt alla människor [som kommer] till världen" (Joh. 1:9), ett ljus som "lyser i mörkret" (Joh. 1:5).

Han sade avslutningsvis: "Vi har obegränsade möjligheter att lysa ... När vi följer Frälsarens exempel får vi möjlighet att vara ett ljus, så att säga, i andra människors liv." ■

För mer information om tal och besök som medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har hållit och gjort nyligen, gå till prophets.lds.org och news.lds.org.

Etiopiska medlemmar gör hygienpaket

Över 70 medlemmar samlades i Megenagna grens möteshus i Addis Ababa i Etiopien den 1 oktober 2011 och tillbringade omkring fem timmar med att göra 5000 hygienpaket till andra etiopier som drabbats av torkan i Afrikas horn.

Projektet är en del av kyrkans insats för att hjälpa människorna som bor i Etiopien.

Medlemmar och missionärer i Addis Ababa i Etiopien gör 5000 hygienpaket som delades ut till andra etiopier som drabbats av torkan i Afrikas horn.

FOTO SYSTER ROBIN O'CROWLEY

Nytt videobibliotek för ledarskapsutbildning

Som ett interaktivt tillägg till den uppdaterade *Handbok 2: Kyrkans förvaltning*, har kyrkans prästadömsavdelning tillkännagett ett bibliotek med utbildningsmaterial för ledare, en samling utbildningsfilmer på internet som betonar vissa principer som förklaras i handboken. Den nya resursen finns nu på leadershiplibrary.lds.org. Delar av biblioteket finns tillgängligt på elva språk i år.

Chile firar femtioårsjubileum för missionsarbetet

I oktober 2011 firade Chile femtioårsjubileet av kyrkans formella missionsarbete med ett evenemang som varade i en vecka.

Områdespresidentskapet i Chile sponsrade evenemanget och höll tal lördagen den 15 oktober, som avslutning på firandet.

Omkring 20 000 medlemmar samlades i Santa Laura Stadium i Santiago, där man med tal, sånger, en pjäs och kulturella danser firade att chilensarna tagit emot evangeliet och kyrkans tillväxt i landet. ■

Ledare talar till latinamerikanska medlemmar under en utsändning i november

Äldste Claudio D. Zivic i de sjuttios kvorum och äldste Gary B. Doxey, områdessjuttio i området Utah Syd, talade under en brasafton för latinamerikanska medlemmar med titeln "En la luz de Su amor" ("I hans kärleks ljus") som hölls söndagen den 13 november 2011.

Tusentals spansk- och portugisisktalande medlemmar och deras vänner kom till brasaftonen i konferenscentret, och till möteshus i Nord-, Central- och Sydamerika.

I åtta år har kyrkan ordnat årliga inspirerande evenemang som fokuserar på det växande antalet latinamerikanska medlemmar, ett initiativ som har innefattat julkonserter, brasaftnar och teaterstycken. Brasaftonen som hölls 2011 var första gången som programmet sändes direkt via satellit till möteshus utanför Förenta staterna.

Honduras första dam träffar första presidentskapet

Honduras första dam, Rosa Elena Bonilla de Lobo, träffade president Thomas S. Monson och president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet tisdagen den 8 november 2011, ett möte hon kallade "en stor förmån".

Under sitt besök i kyrkans huvudkvarter gjorde hon också rundturer på Temple Square, i släkthistoriska biblioteket, i konferenscentret, i humanitära centret och på Welfare Square.

Hon sade att kyrkan hade varit till hjälp nyligen under de hemska översvämningarna i Honduras. "För bara två veckor sedan levererade ni 81 600 ton mat till människorna som drabbats av regnet och översvämningarna, och det är bara ett exempel på allt det ni gör", sade hon. "Jag tror inte att kyrkan har några gränser eller begränsningar i sin förmåga [och] beslutsamhet att hjälpa nödställda." ■

Honduras första dam, Rosa Elena Bonilla de Lobo, besökte kyrkans inrättningar i Salt Lake City i Utah, USA den 8 november 2011.

© IRI

Den ger ljuvliga ord

Liahona för profeternas ord till kyrkans medlemmar runt om i världen. När jag läser *Liahona* känner jag Anden och får vägledning. Den hjälper mig veta vad jag ska göra. Jag är tacksam för tidningen — den förändrar mitt levnadssätt genom de ljuvliga ord den ger mig.

Mariana da Graça Augusto, Moçambique

Budskapen stärker och förnyar

Jag älskar att läsa tidningen *Liahona* — mitt vittnesbörd stärks och förnyas när jag begrundar de levande profeternas budskap. Anden vittnar för mig att deras budskap är uppenbarelser och vår himmelske Faders vilja. Jag vet att han har kallat profeter att leda oss under den här tiden.

James Russell Cruz, Filippinerna

Kom till undsättning

Jag har berörts av president Thomas S. Monsons råd till alla medlemmar att komma till undsättning och hjälpa dem som blivit mindre aktiva. Jag har känt den Helige Andens inflytande tack vare profetens budskap.

Guillermo Vasquez Ocampo

Skicka kommentarer och förslag till liahona@ldschurch.org. Bidragen kan komma att förkortas eller redigeras. ■

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

”Har jag gjort något gott på vår jord i dag?” sidan 14: Ni kan inleda med att sjunga ”Tack, Gud, att profeter du sänder” (*Psalmer*, nr 10). Läs artikeln tillsammans eller välj i förväg några favoritavsnitt som ni kan läsa. Fråga familjemedlemmarna vad de lärde sig om president Thomas S. Monson. Dela ut penna och papper så att alla kan skriva ner sitt vittnesbörd om president Monson som den levande profeten. Inbjud familjemedlemmarna att stärka sitt vittnesbörd genom uppriktig bön. Ni kan avsluta med att sjunga ”Har jag gjort något gott” (*Sånger*, nr. 158).

”En världsomfattande vädjan om indexerare”, sidan 34: Läs artikeln i förväg. Förklara under en hemafton varför FamilySearch Indexering är en viktig del av släktforskningen och varför det finns ett behov av fler indexerare. Om du har en dator och tillgång till internet, logga in på indexing.familysearch.org. Gör konton till familjemedlemmar som inte har indexerat förut och tillbringa lite tid med att indexera tillsammans.

”Följ profeten”, sidan 42: Sammanfatta artikeln för din familj. Ni kan läsa

sista stycket i artikeln tillsammans, som heter ”Lära sig lyssna på profetens ord”. Gå igenom de uttryck som äldste Bennett säger kan hjälpa oss urskilja vilken vägledning profeterna ger oss. Be familjemedlemmarna lyssna efter sådana uttryck under generalkonferensen nästa månad. Du kan avsluta med ditt vittnesbörd om hur viktigt det är att följa profeten.

”Ensam men inte ensam”, sidan 54: Börja med att fråga om familjemedlemmarna ibland känner sig ensamma när de strävar efter att följa Herrens normer. Hur bekämpar de sådana känslor? Återge berättelsen om Juan Cabrera. Du kan be någon berätta hur han eller hon har hållit buden när andra inte gjorde det och hur han eller hon välsignades för det.

”Bestäm dig nu”, sidan 66: När ni har läst artikeln kan du besvara frågorna under ”Ja eller nej” med dina barn. Försök sedan komma på fler situationer som kräver att man väljer mellan rätt och fel och fråga vad de skulle göra i varje situation. ■

Inspirerad av barntillsynsboken

Den hemafton jag kommer ihåg bäst började med en aktivitet i barntillsynsboken. Tillsammans med våra små flickor gjorde min man och jag en aktivitetsvers. Vi läste: ”Om jag är väldigt, väldigt lång, känner och älskar vår himmelske Fader mig. Om jag är väldigt, väldigt kort, känner och älskar vår himmelske Fader mig. Lång, kort, lång, kort. Ingen glömmer vår Fader bort.” Medan vi sade orden gjorde vi oss korta eller långa och påpekade att oavsett hur vi ser ut så älskar vår himmelske Fader oss. (Se *Sen edra små* [2007], s. 9.)

Flickorna och min man gick sedan och hämtade några syltkakor som vi åt tillsammans. Flickorna hade så roligt att de ville göra ”lång-och-kort” igen under veckan.

Skönheten med hemaftnarna är att de är så flexibla. Våra är oftast korta och enkla för vår unga familj, men vi försöker undervisa våra flickor om sådana grundläggande principer som kärlek, vänlighet och att vi ber tillsammans. ■

Valentina Portolan Simonovich, Italien

GÅ VIDARE OCH GÅ FRAMÅT

Michelle Guerra

Jag hade just gått igenom en hjärtesorg efter att ha dejtat någon och tillbringade mycket av min tid hos min syster. Och vi tillbringade en stor del av tiden med att äta skräpmat, titta på teve och sova. En gång när jag vaknade från en tupplur sade jag: "Jag tror inte att vi är särskilt bra för varandra." Vi skrattade, men den kvällen tackade jag min himmelske Fader för att jag insett att jag använde min syster som snuttefilt. Jag bad om större förståelse för att veta vad jag kunde göra för att gå vidare med livet. Under de följande månaderna besvarades den bönen allteftersom jag lärde mig förstå ett begrepp åt gången.

Dagen därpå när jag var på hjälpföreningsmötet lade jag märke till ett skriftställe: "Andra kommer han att lugna och invagga i köttslig ro så att de säger: Allt är väl i Sion, ja, Sion blomstrar, allt är väl ... Därför: Ve den som är förnöjd i Sion!" (2 Nephi 28:21, 24). Jag hade alltid tänkt att de här verserna handlade om stolta personer som bara dyrkade Herren mekaniskt. Jag hade aldrig tänkt på mig själv som förnöjd i Sion för att jag tillbringade så mycket tid med min syster. Men jag började inse att jag i stället för att söka helbrägdagörelse hade sökt tröst. Jag bestämde mig för att anstränga mig mer för att ta mig ur min bekvämlighetszon.

Det beslutet hjälpte, men när jag tog mig ur min bekvämlighetszon blev jag mer medveten

Jag bad om att få veta hur jag skulle hela ett brustet hjärta. Så småningom insåg jag att ett annat slags brustet hjärta var svaret.

om mina svagheter, vilket ledde till att jag blev mer självkritisk. När jag berättade om de här känslorna för en vän, sade han: "Visst är det härligt att vi kan förlåta oss själva!" Hans ord hjälpte mig få en önskan att förlåta mig själv för mina svagheter — utan att bli självbelåten som de som är "förnöjda i Sion".

En dag berördes jag av Mormon 2:13–14: "Deras sorg förde dem inte till omvändelse på grund av Guds godhet, utan det var snarare de fördömdas sorg över att Herren inte alltid ville låta dem finna glädje i synd. Och de kom inte till Jesus med förkrossat hjärta och botfärdig ande." Jag insåg att mina känslor av misslyckande hindrade min personliga tillväxt och jag började fundera över vad verklig sorg innebar. Det var i Söndagsskolan jag fann svaret.

Vår lärare ritade en linje på tavlan och skrev "Vara för hård mot sig själv" vid enda änden och "Ät, drick och var glad" vid den andra. Vi samtalade om hur man undviker båda ytterligheterna. Jag undrade vilka ord som skulle stå på mitten av linjen, och Anden vägledde mina tankar till orden "ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande". Det verkade för mig som om lösningen på tendensen att vara för hård mot sig själv kan beskrivas som en botfärdig ande — att man vill omvända sig, ta emot Herrens hjälp och vara tacksam för hans barmhärtighet. Botemedlet mot att vara förnöjd i Sion kan kallas ett förkrossat hjärta — att man på rätta grunder motiveras att ändra på sig och bli helad.

Frälsaren lärde: "Som offer till mig skall ni frambära ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande" (3 Nephi 9:20). Jag är tacksam över att veta att när jag söker Herrens hjälp med att undvika att bli förnöjd i Sion och att undvika att döma mig själv för hårt, ger jag ett godtagbart offer till honom — ett offer som hjälper mig att gå vidare med livet. ■

Det här året kommer det att finnas ett ark med skriftfigurer från Mormons bok i många nummer av *Liahona*. För att göra dem städiga och lätta att använda klipper du ut dem och klistrar eller tejpar fast dem på styvt papper, små papperspåsar eller pinnar. Ha varje uppsättning i ett kuvert eller en påse tillsammans med rutan där det står var berättelsen finns som figurerna hör ihop med.

Abinadi

Alma

Kung Noa och hans präster

Abinadi och kung Noa

Mosiah 11–17

O m, som president Thomas S. Monson säger, en organisation är dess ledares förlängda arm, så är det varje sista dagars heligs uppgift att ha en önskan att upplyfta, uppmuntra, engagera, omfatta och rädda andra, en efter en. Det här levnadssättet speglar Frälsarens exempel, "han som gick omkring och gjorde gott" (Apg. 10:38). För att lära dig mer om vår profet och hans förmåga att sträcka sig ut och rädda, se Heidi S. Swinton, "Har jag gjort något gott på vår jord idag? Upplevelser i president Thomas S. Monsons liv", sidan 14.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Behålla balans i livet

Äldste Hans T. Boom, Nederländerna

Områdessjuttio

I vårt hektiska liv glömmer vi ibland att stanna upp och fundera över var vi står och vart vi vill komma. Vissa tycker att det är allt svårare att behålla balansen i sitt liv.

Vi lever i en värld där många känner sig ytterst stressade och inte ser ljuset i slutet av tunneln. Men vi lever också i en härlig tid, en tid som det har profeterats mycket om.

Herren har gett medlemmarna i sin kyrka alla de råd de behöver för att fullfölja sitt jordiska uppdrag. Det finns trygghet i förbunden som vi har ingått med vår himmelske Fader. Genom att leva efter våra dop-, prästadöms- och tempelförbund får vi den styrka och trygghet vi behöver.

Ibland kan livets händelser kännas överväldigande, som när vi drabbas av sjukdom eller förlusten av en närstående. Uppfostrandet av barn kan också orsaka stress. Barnlöshet kan även det leda till oro eller depression, liksom arbetslöshet eller för lite arbete, eller när

man försöker bolla ansvarsuppgifterna i sitt eget liv och i familjens med plikter eller ämbeten i kyrkan. Våra utmaningar får oss ibland att glömma vilka vi är och varför vi kom till den här jorden. Vi är söner och döttrar till Gud, och vi kom inte hit för att misslyckas.

Vi får inte glömma kung Benjamins råd. Han rådde sitt folk att inte gå till ytterligheter, inte ens när det gäller att göra gott: "Se till att allt detta sker med visdom och ordning, ty det krävs inte att någon löper fortare än han har krafter till."¹ Han uppmanade oss att vara ihärdiga.

Ämbetena vi får i kyrkan ger oss möjlighet att tjäna och utvecklas. De skyddar oss. När vi tar emot ämbeten och avskiljs får vi följande välsignelse:

"Avskiljningen kan tas bokstavligt. Det är en avskiljning från synd, från det köttliga, från allt som är rätt, lågt, ondskefullt, billigt och vulgärt. Du blir avskild från världen till ett högre plan i tankar och strävanden.

Välsignelsen bygger på trofast efterlevnad."²

**Äldste Hans T.
Boom**

I de stunder när jag har känt att livet har blivit lite för hektiskt, har jag försökt att följa äldste Neal A. Maxwells råd: "När du känner dig uttröttad, finns det outtröttliga evangeliet. Du kan aldrig nå dess djup eller mäta dess gränser och dimensioner. Så när du mättar dig med skrifterna så blir du

förnyad även när du känner dig uttröttad.”³

Skrifterna ger oss den styrka och de insikter vi behöver. I dem finner vi underbara löften för dem som strävar efter att förhärliga sina ämbeten — de blir heliggjorda av Anden till sina kroppars förnyelse.⁴

I Alma 37 lär vi oss att vi ska rådgöra med Gud i allt vi gör, att inrikta alla våra tankar och känslor på honom och att göra honom till en del av vårt liv.⁵ Och sedan kommer det förunderliga löftet i vers 37 att när vi rådgör med Herren i allt det vi gör så ska vi bli upphöjda på den yttersta dagen.

Jag har ett starkt vittnesbörd om den här principen. När vi ropar till Herren varje dag, studerar skrifterna, förhärligar våra kallelser och håller våra förbund så får vi styrkan att fortsätta och finner balans i livet, gång på gång. Vi känner glädje och lycka över att veta att Gud lever, att han älskar oss och att Kristus är vår personlige Frälsare och Återlösare. Låt oss tillsammans leva på ett sådant sätt att vi kan göra anspråk på dessa underbara välsignelser. ■

FOTNOTER

1. Mosiah 4:27.
2. Se *Predika mitt evangelium*, s. 4.
3. Satellitutsändning om prästadömsutbildning, 21 juni 2003, s. 16.
4. Se L&F 84:33.
5. Se Alma 37:36–37.

Stavskonferens i Stockholms stav

Anne-Sofie Wihlman

Många medlemmar samlades till stavskonferens i Gubbängen den 19–20 november 2011. Stavspresident Ingemar Nyman hade redan på lördagskvällens möte utlovat överraskningar på söndagens möte. Johan Strandman avlöstes efter sex år som förste rådgivare till stavspresident Ingemar Nyman. Nuvarande andre rådgivaren Anders Stenkrona (Karlsson) inröstades som förste rådgivare, och Jakob Hagman, Västerås gren, inröstades som ny andre rådgivare.

Johan Strandman sade i sitt tal att han såg tillbaka på sex fantastiska år med glädje och tacksamhet. Tacksam över alla medlemmar han lärt känna under denna tid, och att ha fått arbeta tillsammans med stavspresident Ingemar Nyman och Anders Stenkrona. Han känner stor kärlek till dem.

Nye rådgivaren Jakob Hagman talade också under mötet.

Stavspresident Ingemar Nyman med förste rådgivare Anders Stenkrona till höger, och andre rådgivare Jakob Hagman till vänster.

FOTO ANNE-SOFIE WIHLMAN

Han vittnade om att skrifterna vägleder oss i alla situationer, tillsammans med bönen. Han sade: "Be som om allt hänger på Herren, och arbeta som om allt hänger på dig." Han känner sig mycket ödmjuk inför sin nya uppgift, och citerade Alma 26:11–12.

Till ny patriark för Stockholms stav efter bortgångne Sven Karlsson inröstades Arne Hedberg, Örebro församling. Patriarkens ämbete lyder helt och hållet under stavspresidentens ansvar nu. Irene Bergvall, Jakobsbergs församling, fortsätter som patriarkens sekreterare. Efter stavskonferensen berättade Arne Hedberg att de medlemmar som vill ha en patriarkalisk välsignelse kommer han främst att träffa i Örebro, men att det också kan ske vid vissa tillfällen i Stockholm. Den som vill ha en patriarkalisk välsignelse talar med sin biskop eller grenspresident, som efter en intervju kan skriva ut en rekommendation, varefter den sökande själv kontaktar patriarken för att bestämma tid och plats.

Vår nye patriark vet av egen erfarenhet att en patriarkalisk välsignelse har stor inverkan i en människas liv, och är därför överväldigad av uppgiftens heliga natur. Genom Andens vägledning förmedlar han

endast det som Gud har i beredskap åt var och en!

Under konferensen fick vi sedan också lyssna till vår missionspresident Gregory J. Newell och hans hustru Candilyn, som höll ett fint gemensamt tal kring konferensens tema "Andlig tillväxt". För 26 år sedan stod de tillsammans här i denna talarstol och bar sina vittnesbörd. "Vi ärar och hedrar vår himmelske Fader och Jesus Kristus", sade de idag. Att vara andlig är att lita på Herren och förstå Faderns vilja med vårt liv, sade syster Newell. De läste Romarbrevet 8:5-6 om att vara andligt sinnad och Mosiah 2:17–18 om att vi är i Guds tjänst.

De är mycket tacksamma för alla medlemmar som öppnar sina hem och sina hjärtan för alla missionärer (111 missionärer finns i Sverigemissionen nu) och för dem. De är också tacksamma över att få tjäna tillsammans här i Sverige. Detta har inte varit möjligt för dem tidigare under barnens uppväxt, med olika ämbeten, hans långa resor i tjänsten med mera.

Stavspresident Ingemar Nyman var avslutande talare. Han gav Läran och förbunden 4:2 som ord på vägen till Johan Strandman och Läran och förbunden 76:5 till Jakob Hagman.

FOTO ANNESOFIE WIFLUND

Båda är skriftställen om tjänande. Andlig tillväxt, att komma närmare Gud, uppnår vi genom att studera skrifterna, lyssna till vår profet och att ta del av våra gemensamma aktiviteter i kyrkan. Kärleken är viktig. Han uppmanade alla att arbeta och samarbeta i våra ämbeten och uppgifter för att växa tillsammans. Han uttryckte sin tacksamhet över alla som kommit till konferensen, och uppmanade till fortsatt tempelarbete och missionärsarbete.

Det blev en mycket andlig konferens, och jag tror att alla vi som lyssnade insåg vikten av att växa andligen hela tiden! Vi ser framåt med glädje samtidigt som vi känner stor tacksamhet för det tjänande som gjorts hittills av våra ledare. ■

Till ny patriark i Stockholms stav inröstades Arne Hedberg.

Svung 2011

Robert Åkebrand, Alingsås församling

Under fyra dagar i slutet av juni 2011 hölls ungdomskonferensen Svung i Alingsås.

Dag 1

Spänningen hänger i luften. Inte bara deltagarna som kommer in till sekretariatet i en strid ström, utan även de som planerat och förberett Svung känner av förväntningarna. Nu skall månader av planering och förberedelser ställas på sin spets.

Stavspresident Strömbom meddelar att cirka 250 ungdomar från Malmö till Luleå är anmälda och till dessa även ledare.

Deltagarna möttes av ett varmt och soligt Alingsås som denna dag visar upp sin allra bästa sida. Äntligen är värmen tillbaks och alla svettas när termometern visar 27 grader. Ingen klagar, alla njuter.

När ungdomarna äter, finslipas de sista detaljerna inför invigningen och den stundande dansen.

Mätta och belåtna samlas alla i aulan och invigningen börjar med att Svungkommitténs ordförande, Martin Huldin, hälsar alla välkomna. Kvällens värdpar är Peter och Cissela Benjaminsson.

Kent Perciwall, andre rådgivare i stavspresidentskapet och tillika politiker, hälsar på uppdrag av

Alingsås kommun alla ungdomar varmt välkomna till Alingsås. Sedan får vi lite överraskande en filmad hälsning från ingen mindre än Johan Elmander, mera känd som spelare i svenska fotbollslandslaget. Han är en av Alingsås lokala förmågor som kommit långt i sin karriär.

När alla stolar tagits bort, startar äntligen Svungs första dans.

Dag 2

Efter dagens uppskattade workshopar och efter idrottsaktiviteter är förväntningarna stora inför kvällens filmgala med dans. Lite försenade anländer deltagarna till Alströmergymnasiet i en strid ström. Kul att se är att så många verkligen gått in för kvällens tema och klätt ut sig till olika filmkaraktärer.

När insläppet väl kom igång, fick alla gå på den berömda röda mattan samtidigt som fotografernas kameror blixtrade intensivt. Är det så här det känns att vara filmstjärna? En del var lite generade inför uppmärksamheten medan andra njöt i fulla drag.

Showen rivstartar med ett fantastiskt dansnummer som leder till publikens stora jubel och applåder. Sedan presenteras de

tretton filmbidragen som skickats in till en jury och som även vi nu ska få möjlighet att bedöma. Skratten och applåderna fortsätter allt medan filmerna visas i skiftande kvalitet, men alla med ett tänkvärt budskap. Priser delas nu ut för olika kategorier, och publikens val av bästa film avgörs.

Men det som vi alla kommer att minnas mest från denna del av kvällen är nog maffiakaraktärer, spelade av Kim Anstensen och Fabrice Angelini. Deras dialog kommer att bli en klassiker i dessa sammanhang.

Dag 3

Workshoparna och idrotten har fortsatt idag. Man har haft en superstartävling samt finaler i fotboll. Det är fortfarande varmt ute även om vinden och molnigheten börjar tillta. Blir det regn till balen i kväll? Nej, ingen tror det.

Många stressar när bussen körs fram till Nohagaskolan. Det blir ett par vändor att köra för bussföraren innan alla är på plats i Folkets park som endast ligger ett stenkast ifrån kapellet i Alingsås.

Det är en fröjd för ögat att se alla dessa fina ungdomar göra entré i parken. Den ena klädseln finare än den andra och alla med ett humör på topp, och så inleds dansen som vanligt med bön. Men sedan händer något som kanske inte är så förvånande efter flera timmar utan

mat. Dansgolvet står tomt och två långa köer bildas spontant vid grillkockarna som febrilt kämpar med att få igång grillarna så att maten snabbt ska kunna delas ut.

När ungdomarna tagit sin del av maten passade även jag på att smaka. Den var god, riktigt god. Det var värt den timma det tog innan det var min tur.

När alla var mätta och belåtna börjar dansen att komma igång så smått. Det blev en härlig bal-
kväll för ungdomarna att minnas.

Dag 4

Det är en stark tradition vi har att ha vittnesbörds-
möte i samband med våra ungdoms-
konferenser. Dessa möten är alltid en andlig fest och så blev det även denna gång. Många ungdomar uttryckte sin tacksamhet för möjligheten att få närvara på denna konferens och för vad den och de andra ungdomarna betytt för dem.

Sedan var det dags att packa ihop och städa. Som vanligt är det svårt att skiljas efter dessa dagar tillsammans. Det finns ju så mycket att prata om, så många roliga stunder tillsammans. Grupp efter grupp lämnar skolan för att ta sig till tåget och snart är allt som det var innan det började. Tack för denna gång alla ungdomar och hoppas att ni snart får träffas igen! ■

Talangafton i Umeå

Anna Bengtsson, Umeå

Umeå gren hade en talangafton i oktober 2011.

Alla möjliga talanger visades upp, olika instrument spelades, allt ifrån fiol till säckpipa.

Porträttlika teckningar, hemsydda kläder, scrapbooking, en bok, och akrylmålningar visades upp. Vår grenspresident visade sig vara en balanskonstnär, som bland annat balanserade en stol på

hakan och en flöjt på näsan.

Alla var nog överens om att Unga mäns show var höjdpunkten.

De skulle äta, dricka, "raka sig" — tack och lov med skyddet på hyveln — och borsta tänderna.

Det låter kanske inte som en talang, men när händerna tillhör någon annan så kan det bli riktigt knepigt.

Vi hade en väldigt rolig och under-

hållande kväll tillsammans, och alla olika talanger vi fick se prov på bekräftar att vi fått olika gåvor av vår Himmelske Fader, så att vi alla ska kunna glädjas därav. ■

Unga mäns show var höjdpunkten vid en talangafton i Umeå.

FOTO ANNA BENGTSSON

Lokala nyheter

Välkommen att skicka in nyhetsartiklar och foton till Lokala nyheter.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Nyhetsartiklar bör vara korta, cirka 600, 250 eller 75 ord.

Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

Skickas till:

Eivor Hagman, Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663

För Stockholmsområdet:

Anne-Sofie Wihlman, Färnebogatan
2 A, 723 42 Västerås

E-post: asw@bredband.net

Tel 021-127321 ■

New Family Search ledde mig till min anfader Harald Blåtand

Ann Christin Nyberg, Borås

Innan jag börjar min berättelse vill jag framhålla att glädjen jag funnit i att släktforska inte bygger på om jag kommer 100, 500 eller 1 000 år bakåt i tiden. Vi vet ju att våra första jordiska föräldrar var Adam och Eva, och hur duktig man än är som släktforskare, är det näst intill omöjligt och knyta släktkedjan tillbaka till Adam och Eva. Tyngdpunkten för mig är den enorma hjälp som New Family Search är och har blivit för mig.

Jag har släktforskat sedan jag blev medlem vid 18 års ålder och jag har alltid varit fascinerad av att hitta uppgifter om anfäder och andra släktingar. När jag växte upp, i en liten norrländsk by, tyckte jag att det var intressant att sitta och lyssna på äldre släktingars berättelser om hur de hade det i sin barndom och så vidare.

Under årens lopp har jag på vissa släktlinjer kommit ner till anfäder på 1500-talet. På andra linjer blev det stopp mycket tidigare, och det finns anfäder som jag har hittat efter 20 års sökande. Jag har många gånger upplevt Elia ande i detta underbara sökande.

När min mamma, som inte är medlem i kyrkan, skulle fylla 75 år ville jag ge henne en utskrift från PAF av vår antavla i födelsedagspresent. Jag tänkte att jag skulle gå in i New Family Search för att se om jag kunde hitta flera generationer bakåt i tiden. Jag valde ut en anmoder 16 generationer tillbaka, och med henne som utgångspunkt gick jag till verket. Döm om min förvåning när jag inte bara hittade henne, utan generation efter generation av släktingar. Det var med en blandning av häpnad, förvåning och ödmjukhet som jag kunde konstatera att 32 generationer i rakt nedstigande led hette min anfader Harald Blåtand, kung av Danmark! Dessa uppgifter hittade jag två dagar innan vår yngsta dotter Linnea skulle resa med klassen och bland annat besöka Roskilde domkyrka, där Harald Blåtand enligt uppgift ska ligga begravd.

Det var med en verkligt speciell känsla som hon gjorde det studiebesöket.

Nu hade jag verkligen fått "blodad tand" för vilka

möjligheter som New Family Search kan ge oss i vår släktforskning. Jag fortsatte att söka vidare för att se hur långt tillbaka jag kunde komma. Jag började söka i New Family Search, danska regentlängder, historieböcker, uppslagsböcker och även släktforskning som utförts av andra. Det kändes verkligen som ett riktigt äventyrspussel; att kunna se hur många generationer förfäder som jag kunde hitta!

Jag kunde konstatera, från olika källor, att tio generationer efter Harald Blåtand kom en del förfäder från Vandalerna och därefter från Italien. Kejsar Valentinianus III var den förste kejsaren som jag hittade bland mina förfäder, men han var inte den sista. Jag har hittills hittat trettiofem kejsare och kejsarinnor, sextiotre kungar och drottningar, sex prinsessor, sex "helgon", två "gudinnor" och många överstepräster.

Jag fortsatte att söka generation efter generation och jag kände en enorm tacksamhet för allt forskningsarbete som är utfört av andra. Efter att ha

kommit in på "översteprästlinjen" fann jag att jag härstammar från Aron, den förste översteprästen och bror till Mose.

Nu började jag verkligen bli tacksam för släktforskningsprogrammet Personal Ancestral File (PAF) där jag, efter att ha kontrollerat alla uppgifter, skrev in alla uppgifterna generation för generation. Det hade varit omöjligt för mig att hålla ordning på alla dessa generationer och uppgifter utan att kunna lagra uppgifterna överskådligt i PAF.

Jag har tidigare haft lite svårt att uppskatta alla släktlinjeuppgifter i Gamla testamentet, vem som är son till vem, och jag har inte sett vitsen med detta. Men nu sökte jag i Gamla testamentet med ett brinnande intresse det som förut varit så tråkigt och som jag gärna hoppat över. Jag hittade på detta sätt släktlinjen från Aron till Abraham, och från Abraham till Adam! 129 generationer från mig till Adam i rakt nedstigande led.

Jag vill dock också passa på att höja ett "varningens finger". Det är mycket viktigt att kontrollera alla uppgifter i New Family Search, liksom i all annan släktforskning. Jag har upptäckt ofullständiga uppgifter och även rena

felaktigheter, jämsides med helt korrekt information på andra ställen.

En annan kraftfull erfarenhet som dessa upplevelser har gett mig är att jag verkligen har erfarit och känt att vare sig vi är kungar, kejsare eller inte, så är vi verkligen lika betydelsefulla för vår himmelske Fader. Det är vad vi gör, eller inte gör, med våra liv och våra möjligheter som räknas. Jag känner en så stor tacksamhet att leva i denna tid, där vi har så oändligt många möjligheter som inte har funnits tidigare och att fullheten av evangeliet finns för alla vår himmelske Faders barn att ta del av.

I min patriarkaliska välsignelse står det bland annat: "När du söker efter dina förfäder kommer du att erhålla hjälp i detta arbete." Jag kan konstatera att detta verkligen har uppfyllts med råge.

Jag hade aldrig kommit vidare i min släktforskning på det fantastiska sätt som nu har möjliggjorts för mig utan de uppgifter som fanns inlämnade av andra till New Family Search och som jag, jämsides med andra källor, kunde arbeta vidare från. Jag kan också konstatera att jag har massor kvar att göra på sidolinjerna. Underbart! ■

Vandra i ljuset

Shile Wu

Jag är övertygad om att människor föredrar ljus framför mörker. Människor är ibland rädda för mörkret, särskilt barn. Jag bodde i en liten by när jag var barn. På den tiden fanns det inga gatlyktor ute. Jag minns fortfarande att jag brukade vara mycket rädd för att gå hem på kvällarna. Jag minns att min bror och jag brukade sjunga högt eller föra oljud för att jaga bort rädslan. När jag närmade mig hemmet såg jag ljuset från vårt hus strömma ut genom fönstren och dörren i den mörka kvällen, och jag visste att mina föräldrar var därinne och väntade på att jag skulle komma hem. Jag brukade känna mig varm inombords av den tanken och springa den återstående korta sträckan.

På liknande sätt väntar också vår himmelske Fader på oss därhemma. Eftersom han älskar oss har han gett oss ett andligt ljus som vägleder oss under vårt liv på jorden. Det jagar bort mörkret och leder oss på den rätta vägen tillbaka till honom.

Under min barndom var vägen hem mörk, men vår himmelske Fader har gett oss två källor till andligt ljus på vår väg hem. En är Kristi ljus. Detta ljus ges till varje person så att han eller hon "skall kunna skilja gott från ont" (Moroni 7: 15, 16). Den andra källan är den Helige Andens gåva. Den Helige Anden har många gåvor som upplyser och stärker oss, särskilt i vårt vittnesbörd om Jesus Kristus.

Jag vet att vår Fader i himlen älskar oss. Han vill att vi ska komma tillbaka till honom i trygghet, så han har gett oss det andliga ljuset på vår väg hem. Om vi gör allt det han har befallt oss att göra så får vi ta del av hans underbara ljus och behöver aldrig vara rädda för mörkret längs vägen. ■

.....
Skriv gärna och berätta om en andlig upplevelse du haft — skicka in till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (för Stockholms stavar)

Mitt vittnesbörd Elisabeth Porath, Kungsbacka församling

Jag har inte alltid varit medlem i kyrkan, jag var 44 år när jag döpte mig. Som barn gick jag till Emanuelkyrkans söndagsskola i Kungsbacka och läste alltid kvällsbön. Jag slutade gå till kyrkan när jag var 12 år men hade fått en bra grund att stå på. En tro på Gud har jag sedan alltid burit med mig. Under tonåren var jag ofta ute med kompisar, men tron satt där inne och jag förstår i dag hur Herren ledde mig många gånger. Jag gifte mig och fick två söner som jag också ville ge den kristna grund jag själv fått. Pojkarna gick därför i kyrkans barn-timmar tills de själv inte ville längre. Åren gick och mycket hände i mitt liv som var jobbigt och svårt. Jag fick en allt starkare tro på Gud men kände att något fattades. Jag började be till Herren om att han skulle sända någon i min väg som kunde hjälpa mig.

Några dagar senare ringde det på dörren och utanför stod två prydligt klädda unga män, äldste Fletcher och äldste Homer. De frågade om jag trodde på Gud och jag sa att det gjorde jag, men de hade ljuset och det ville jag gärna ha.

De kom tillbaka den 28 maj 1998 tillsammans med Hanna Mårdby och jag kände med en gång att detta var något som jag ville lära mig mer om. Vi hade några lektioner och en dag när inte barnen var hemma började jag be till Herren om, att om jag inte fick ett svar på om jag skulle låta döpa mig, så skulle jag inte fortsätta lektionerna mer. Då kände jag en värme i mitt hjärta som spred sig i hela kroppen och jag kände en enorm glädje och en vetskap om att detta var sant. Jag skulle döpa mig.

FOTO ELISABETH PORATH

Elisabeth Porath

När missionärerna kom nästa gång så bestämde vi oss för ett datum, den 10 augusti 1998.

Den dagen blev jag döpt av äldste Fletcher.

Jag fick ett starkt vittnesbörd den gången och det har följts av många fler under åren som gått. Jag är fortfarande den enda i familjen som är medlem i kyrkan men jag har alltid känt min familjs stöd. Jag har många vänner utanför kyrkan som jag ofta bär mitt vittnesbörd för, och även om de inte delar min tro så lyssnar de. Jag försöker vara ett gott exempel för mina nära och kära och hoppas att även de en dag vill följa evangeliet. Jag har en stark tro på kyrkan och älskar att lyssna till vår nutida profet, Thomas S. Monson. ■

.....
Skicka gärna in din berättelse om hur du fick ditt vittnesbörd till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (för Stockholms stavar)